

У НОМЕРІ

ХРОНІКА

- 2** На засіданні колегії Фонду державного майна України

АНАЛІТИЧНИЙ ОГЛЯД

- 3** Результати контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації, здійсненого протягом 2011 року

СТАТИСТИЧНА ЗВІТНІСТЬ

- 6** Інформація щодо реформування відносин власності в Україні за 2011 рік

ХРОНІКА

ТРИМАЄМО КУРС НАЦІОНАЛЬНОГО ПРАГМАТИЗМУ

- 10** 20 років Регіональному відділенню ФДМУ по Дніпропетровській області

УПРОВАДЖУЄМО В ПРАКТИКУ

- 14** Т. ЛУКІН. ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО АКЦІОНЕРНІ ТОВАРИСТВА» У СВІТЛІ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

ДОСВІД РЕГІОНІВ

- 16** І. НОСОВА. ПРАКТИКА ВИРІШЕННЯ ПИТАНЬ ПЕРЕДАЧІ ОБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА В КОМУНАЛЬНУ ВЛАСНІСТЬ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

ВИВЧАЄМО ПОПИТ НА ОБ'ЄКТИ ПРИВАТИЗАЦІЇ

Дніпропетровська область

- 19** Об'єкт державної власності групи А

ОФІЦІЙНИЙ ДОКУМЕНТ

- 20** Закон України від 9 грудня 2011 р. № 4152-VI «Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення реалізації прав на нерухоме майно та їх обтяжень при їх державній реєстрації»

- 20** Закон України від 20 грудня 2011 р. № 4174-VI «Про внесення змін до розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України щодо заборони на відчуження та зміну цільового призначення земель сільськогосподарського призначення»

- 20** Закон України від 22 грудня 2011 р. № 4212-VI «Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»

- 37** Закон України від 22 грудня 2011 р. № 4282-VI «Про Державний бюджет України на 2012 рік» (витяг)

- 39** Закон України від 13 січня 2012 р. № 4335-VI «Про Державну програму приватизації»

- 39** Державна програма приватизації на 2012 – 2014 роки

- 44** Постанова Кабінету Міністрів України від 23 листопада 2011 р. № 1278 «Про затвердження Методики нормативної грошової оцінки земель несільськогосподарського призначення (крім земель населених пунктів)»

- 44** Методика нормативної грошової оцінки земель несільськогосподарського призначення (крім земель населених пунктів)

- 45** Постанова Кабінету Міністрів України від 21 грудня 2011 р. № 1309 «Про внесення змін до деяких актів Кабінету Міністрів України»

- 45** Зміни, що вносяться до актів Кабінету Міністрів України

- 45** Розпорядження Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2011 р. № 1363-р «Питання впровадження системи електронної взаємодії органів виконавчої влади»

- 46** Наказ Фонду державного майна України від 30 листопада 2011 р. № 1730 «Про затвердження форми зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності» (зарєєстровано в Міністерстві юстиції України 16 грудня 2011 року за № 1464/20202)

- 46** Зведений акт інвентаризації об'єктів державної власності

- 52** Наказ Фонду державного майна України від 25 січня 2012 р. № 120 «Щодо звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки майна, земельних ділянок та об'єктів аукціону»

ДЕРЖАВНА СЛУЖБА

- 56** Постанова Кабінету Міністрів України від 28 вересня 2011 р. № 1001 «Деякі питання утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення такого аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади»

- 57** Порядок утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення такого аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади

- 59** Постанова Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2011 р. № 1074 «Про затвердження Порядку здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади»

- 59** Порядок здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади

Контроль проходження державної служби

- 62** Порядок проведення щорічної оцінки виконання державними службовцями державних органів приватизації покладених на них обов'язків і завдань (затверджено наказом ФДМУ з особового складу від 23.01.12 № 55к)

Фонд державного майна результативно провів минулий рік – ми забезпечили 13 млрд грн. до бюджету, перевиконавши всі планові завдання, які перед нами ставилися. Ефективно спрацювали й наші регіональні відділення, які теж в переважній більшості успішно справилися зі своїми планами. Тим більше, що кошти, які ми забезпечуємо, це не самоціль. Кожна гривня – це соціальні виплати, а результативний приватизаційний конкурс чи конкурс з оренди – це нові робочі місця, заробітна плата і, врешті, розвиток підприємств.

*О. РЯБЧЕНКО,
Голова Фонду державного майна України*

На засіданні колегії Фонду державного майна України

Засідання колегії Фонду державного майна України (ФДМУ) за підсумками роботи в 2011 році відбулося **26 січня 2012 року**. На засіданні були присутні члени колегії, начальники регіональних відділень та керівники структурних підрозділів центрального апарату ФДМУ.

До порядку денного засідання колегії були включені такі питання:

- 1. Про підсумки діяльності ФДМУ та його регіональних відділень у 2011 році у сфері приватизації та основні завдання на 2012 рік (доповідач – Л. САЛІНСЬКА, заступник начальника Управління координації розробки та виконання програмних документів).**
- 2. Про підсумки виконання планових показників з підготовки та виставлення на продаж пакетів акцій господарських товариств та холдингових компаній у 2011 році; плани з підготовки та виставлення на продаж пакетів акцій господарських товариств та холдингових компаній у 2012 році та перспективи їх виконання (доповідач – О. АНДРУЩЕНКО, начальник Управління планування пільгового продажу).**
- 3. Про виконавську дисципліну у структурних підрозділах ФДМУ в 2011 році (доповідач – П. ЮМАШЕВ, начальник Управління документального забезпечення та контролю).**

На початку роботи колегії доповідач з першого питання порядку денного повідомила, що всього від приватизації державного майна та інших надходжень, безпосередньо пов'язаних з процесом приватизації, протягом 2011 року надійшло та перераховано до державного бюджету 11, 480 млрд грн. Таким чином, річне планове завдання ФДМУ виконано на 114,8 %.

Крім того, від продажу земельних ділянок несільськогосподарського призначення або прав на них, що перебувають у державній власності, на яких розташовані об'єкти, що підлягають приватизації, надійшло та перераховано до загального державного бюджету 8 342,2 тис. грн.

ФДМУ за підсумками 2011 року перевиконав річний план з надходження коштів від оренди державного майна та дивідендів на державні корпоративні права, а саме: план з оренди виконано на 130,5 %, план з надходження дивідендів – на 398,6 %. Усього від оренди за 2011 рік надійшло 854,81 млн грн., дивідендів – 594,046 млн грн.

Щодо другого питання порядку денного профільному управлінню ФДМУ доручено розробити заходи з приведення у відповідність класифікації груп об'єктів приватизації, які перебувають в управлінні ФДМУ, з вимогами Закону України «Про внесення змін до деяких законів України з питань приватизації щодо реалізації положень Державної програми приватизації на 2012 – 2014 роки».

Результати аналізу стану виконавської дисципліни у ФДМУ свідчать про необхідність удосконалення організації виконання вимог чинних нормативних актів України та розпорядчих документів ФДМУ з питань організації роботи з документами та контролю за їх виконанням, підвищення персональної відповідальності керівників і безпосередніх виконавців за якість та своєчасність виконання документів від вищих органів влади, міністерств, відомств, правоохоронних органів, звернень громадян України.

Докладно з матеріалами колегії можна ознайомитися в оперативному додатку до Бюлетеня – газеті «Відомості приватизації» № 5 (698) від 1 лютого 2012 року.

РЕЗУЛЬТАТИ КОНТРОЛЮ за виконанням умов договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації, здійсненого протягом 2011 року*

Згідно з вимогами статей 7 та 27 Закону України «Про приватизацію державного майна» щодо контролю державними органами приватизації (далі – орган приватизації) за виконанням умов договорів купівлі-продажу державного майна (далі – договір), постановою Кабінету Міністрів України від 12.09.97 № 1012 «Про порядок контролю за діяльністю підприємств, приватизація яких здійснюється за погодженням з Кабінетом Міністрів України», відповідно до Порядку здійснення державними органами приватизації контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації, затвердженого наказом Фонду державного майна України (далі – Фонд) від 19.08.98 № 1649 (зі змінами та доповненнями), протягом 2011 року проведено перевірки виконання покупцями державного майна умов укладених договорів. Здійснений контроль показав таке.

Загальні дані про результати контролю

На обліку органів приватизації перебувають 12 395 договорів купівлі-продажу державного майна, у тому числі:

- пакетів акцій акціонерних товариств – 1 073;
- об'єктів малої приватизації – 8 278;
- об'єктів незавершеного будівництва – 3 044.

Із загальної кількості зазначених договорів у 2011 році підлягало перевірці виконання умов 1 662 договорів.

За вказаний період фактична кількість перевірених договорів становить 1 685.

Перевірками встановлено, що більшість взятих покупцями об'єктів приватизації зобов'язань виконується належним чином.

За результатами цієї роботи можна зробити такі загальні висновки.

Поряд із зазначеним невиконання тих чи інших умов встановлено у 255 випадках, що становить 15,1 відсотка загальної кількості перевірених договорів. Найбільше порушень зафіксовано в Луганській (4,5 відсотка загальної кількості договорів), Київській (1,7 відсотка), Харківській (1,5 відсотка), Херсонській (1,4 відсотка) областях і стосуються вони термінів добудови об'єктів, демонтажу, сплати за об'єкт, а також переоформлення права забудовника на об'єкт.

Однією з причин таких порушень власниками приватизованих об'єктів є зволання органів місцевого самоврядування з переоформленням документів.

Аналіз стану виконання умов договорів за окремими групами об'єктів приватизації

У розрізі окремих груп об'єктів з числа вищезазначених, стан виконання умов договорів (накопичувальним підсумком) такий.

З усіх договорів, які перебувають на обліку органів приватизації, найбільша кількість порушень фіксується за договорами купівлі-продажу об'єктів незавершеного будівництва. Із 3 044 договорів цієї групи невиконання умов встановлено за 151 договором (4,9 відсотка загальної кількості договорів цієї групи), неналежне виконання умов – за 20 договорами (0,7 відсотка), термін виконання умов не закінчився за 525 договорами (17,2 відсотка), у повному обсязі виконано умови 2 348 договорів (77,1 відсотка).

Найбільше договорів з тих, що обліковуються, стосуються об'єктів малої приватизації. З їх загальної кількості – 8 278 до-

говорів – умови в повному обсязі виконано за 7 584 договорами (91,6 відсотка загальної кількості). Невиконання умов виявлено за 44 договорами (0,5 відсотка), неналежне виконання умов (з порушенням термінів) має місце за 23 договорами (0,3 відсотка). Термін виконання умов не закінчився за 627 договорами (7,6 відсотка).

Стан виконання умов договорів купівлі-продажу пакетів акцій такий.

На обліку органів приватизації перебуває 1 073 договори купівлі-продажу пакетів акцій відкритих акціонерних товариств. Повне і своєчасне виконання умов встановлено за 968 договорами (90,2 відсотка загальної кількості). Неналежне виконання умов, тобто відставання від передбачених договорами термінів, допущено покупцями за 5 договорами (0,5 відсотка), невиконання умов зафіксовано за 36 договорами (3,3 відсотка). За 64 договорами (5,9 відсотка) термін виконання умов не настав.

Серед зазначених договорів купівлі-продажу пакетів акцій 130 договорів стосуються підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави, з них на обліку в центральному апараті Фонду перебувають 105 договорів, регіональних відділеннях – 25.

Стан виконання умов договорів купівлі-продажу пакетів акцій такий:

за 117 договорами (90,0 відсотків загальної кількості) умови виконано в повному обсязі;

за 8 договорами (5,5 відсотка) зобов'язання перебувають на стадії виконання;

за 5 договорами (3,8 відсотка) зафіксовано невиконання умов.

На сьогодні органами приватизації здійснюються заходи щодо забезпечення безумовного їх виконання, а в разі недосягнення позитивних результатів вживаються заходи щодо розірвання договорів та повернення пакетів акцій у державну власність.

Дані про стан виконання покупцями об'єктів приватизації найхарактерніших умов договорів

Значна кількість порушень умов договорів фіксується за договорами купівлі-продажу об'єктів незавершеного будівництва щодо термінів добудови та розбирання об'єктів. Протягом року таке невиконання встановлено за 122 договорами (7,2 відсотка перевірених). Найбільшу кількість зазначених порушень зафіксовано регіональними відділеннями Фонду по Луганській, Житомирській та Київській областях, які розпочали претензійно-позовну роботу з метою застосування до покупців передбачених законодавством та договорами норм відповідальності.

Порушення виконання умов договорів у частині переоформлення права забудовника встановлено за 21 договором (1,2 відсотка перевірених) регіональними відділеннями Фонду по Київській, Харківській та Херсонській областях (по 5 договорів), Луганській (2 договори), Чернігівській, Дніпропетровській, Донецькій областях та Фондом майна Автономної Республіки Крим (по одному договору).

Недотримання термінів здачі земельної ділянки місцевим органам влади після розбирання придбаних покупцями об'єктів приватизації зафіксовано за 31 договором (1,8 відсотка перевірених договорів) регіональними відділеннями Фонду по Луганській (20 договорів), Харківській (8 договорів), Житомирській (2 договори) та Донецькій (1 договір) областях.

* За наказом Фонду державного майна України від 24.01.12 № 108.

Недотримання термінів державної реєстрації нової форми власності придбаних покупцями об'єктів приватизації виявлено за 7 договорами (0,4 відсотка перевірених договорів) регіональними відділеннями Фонду по Херсонській (3 договори), Київській (2 договори), Дніпропетровській та Чернігівській (по одному договору) областях.

Також зафіксовано порушення в частині збереження профілю діяльності за 15 договорами (0,9 відсотка перевірених договорів) у Донецькій, Харківській та Житомирській областях.

Регіональними відділеннями встановлені порушення умов договорів у частині виконання вимог екологічної безпеки та заходів з охорони навколишнього середовища за 43 договорами (2,5 відсотка перевірених). Такі випадки зафіксовані в Київській (19 договорів), Житомирській (6 договорів) та Дніпропетровській (5 договорів) областях.

Також почастішали випадки ненадання власниками об'єктів приватизації підтвердних документів щодо виконання умов договорів купівлі-продажу. Такі випадки встановлені за 48 договорами (2,8 відсотка перевірених договорів) регіональними відділеннями по Київській (18 договорів), Дніпропетровській та Харківській (по 9 договорів), Херсонській (10 договорів) та Вінницькій (2 договори) областях.

Результати перевірки стану виконання покупцями зобов'язань щодо збереження існуючої на момент приватизації кількості робочих місць та створення нових такі.

На контролі органів приватизації перебувають 170 договорів, які містять умову щодо збереження кількості робочих місць, що існували на об'єктах на момент їх приватизації, та 218 договорів – щодо створення нових.

Результати перевірки показали, що на момент приватизації кількість робочих місць на підприємствах, стосовно яких укладено договори з умовою збереження робочих місць, становить 2 962. На сьогодні їх кількість становить 3 085, тобто власниками у післяприватизаційний період ця умова договорів виконана і додатково створено 123 нових робочих місця.

Наприклад, за договором купівлі-продажу блоку корпусно-котельних цехів з прибудовами в м. Севастополь однією з умов є збереження 20 робочих місць. У результаті перевірки встановлено, що скорочення робочих місць не проводилося, на час перевірки кількість робочих місць становить 43.

У Львівській області за договором купівлі-продажу пакета акцій ВАТ «НДІ Рема» передбачено збереження 24 робочих місць. У результаті перевірки встановлено, що скорочення робочих місць не проводилося, на час перевірки кількість робочих місць становить 34.

На виконання зобов'язання щодо створення нових робочих місць, яке передбачено зазначеними договорами, власниками цих об'єктів у післяприватизаційний період створено 293 робочих місця.

Наприклад, за договором купівлі-продажу пакета акцій ВАТ «Холдингова компанія «Луганськтепловоз» створено 237 нових робочих місць.

Також у Луганській області за договором купівлі-продажу ПАТ «Попаснянська швейна фабрика «Еlegant» мають зберігатися існуючі робочі місця та створюватися нові. Під час перевірки встановлено, що власником фактично створено 40 нових робочих місць.

Слід відмітити також створення нових робочих місць за договорами, в яких умови щодо збереження або створення нових робочих місць не передбачені. Із загальної кількості перевірених договорів на 28 об'єктах приватизації зафіксовано створення 1 231 нового робочого місця.

Наприклад, у Черкаській області за договором купівлі-продажу ОНБ – прибудови до 80-квартирного житлового будинку – приміщення обслуговування Уманської державної аграрної академії покупцем (ТОВ «Корпорація «Ровекс») додатково створено 80 нових робочих місць.

Мають місце й інші приклади, коли завдяки добросовісній діяльності власників приватизованих об'єктів та ефективному контролю з боку органів приватизації вдається досягати позитивних результатів не лише у фінансових, економічних, а й у соціальних напрямках реалізації приватизаційних завдань у регіонах.

Результати перевірок стану виконання інвестиційних зобов'язань та інших зобов'язань, виражених у грошовій формі, засвідчили, що такі зобов'язання містять 850 договорів купівлі-продажу пакетів акцій, 376 договорів купівлі-продажу об'єктів малої приватизації та 87 договорів купівлі-продажу об'єктів незавершеного будівництва.

Загалом цими договорами передбачено інвестування підприємств (у період з 1995 до 2017 року) на загальну суму 11 288,73 млн грн., 2 217,70 млн дол. США та 19,26 млн євро. Зокрема, станом на 01.01.12 – 9 296,92 млн грн., 1 457,62 млн дол. США, 19,26 млн євро. Фактично станом на 01.01.12 українські підприємства одержали 9 964,78 млн грн., 1 617,65 млн дол. США та 72 млн євро, що в перерахунку на національну валюту становить 19 646,324 млн грн.

За окремими групами договорів ці цифри розподіляються так.

Договорами купівлі-продажу пакетів акцій акціонерних товариств передбачено надходження на підприємства у період з 1995 до 2017 року коштів на загальну суму 9 872,658 млн грн., 1 919,39 млн дол. США та 19,26 млн євро. Зокрема, стратегічно важливі для економіки та безпеки держави підприємства протягом зазначеного періоду мають одержати 4 953,58 млн грн., 1 552,00 млн дол. США.

Фактично в період з 1995 року підприємства вже одержали за всіма договорами купівлі-продажу пакетів акцій інвестиції в розмірі 9 060,53 млн грн., 1 615,163 млн дол. США та 72,00 млн євро, у тому числі за договорами купівлі-продажу пакетів акцій стратегічно важливих для економіки та безпеки держави підприємств – 5 174,60 млн грн., 1 164,98 млн дол. США. За умовами зазначених договорів у цей період має бути внесено 4 792,91 млн грн., 1 097 млн дол. США.

Договорами купівлі-продажу об'єктів незавершеного будівництва заплановано надходження інвестицій у період з 1995 до 2017 року – 1 211,71 млн грн. і 10 тис. дол. США, станом на 01.01.12 – 609,34 млн грн., 10 тис. дол. США. Фактично станом на 01.01.12 внесено 725,03 млн грн. і 27,756 тис. дол. США.

Договорами купівлі-продажу об'єктів малої приватизації передбачено в період до 2017 року здійснення інвестицій на загальну суму 204,36 млн грн. і 298,29 млн дол. США, станом на 01.01.12 – 127,04 млн грн. і 650,00 тис. дол. США. Фактично станом на 01.01.12 надійшло 179,22 млн грн. і 2 458,263 тис. дол. США.

Особливий інтерес інвестори виявляють до підприємств базових галузей економіки, а саме: чорної та кольорової металургії (обсяг здійснених інвестицій – 3 732,13 млн грн. та 1 300,01 млн дол. США), машинобудування та металообробки (1 356,32 млн грн. та 36,24 млн дол. США), енергетичної та паливної промисловості (833,48 млн грн., 57,92 млн дол. США та 71,14 млн євро).

Результати аналізу напрямів залучення інвестицій свідчать, що більша їх частина спрямовується на технічне переозброєння та реконструкцію виробництва (3 260,95 млн грн. та 1 100,02 млн дол. США), що необхідно для розвитку виробничої бази підприємств з метою випуску конкурентоспроможної продукції.

Наступним напрямом залучення інвестицій у підприємства України за кількісними показниками є погашення кредиторської заборгованості підприємств, у тому числі з платежів до бюджету всіх рівнів та перед Пенсійним фондом (102,29 млн грн., 42,33 млн дол. США).

Заходи, вжиті органами приватизації з метою усунення фактів порушень умов продажу об'єктів приватизації

У всіх виявлених випадках порушення покупцями взятих зобов'язань органами приватизації здійснювалася претензійно-позовна робота щодо застосування передбачених договорами та законодавством санкцій.

Загальна сума штрафів, пені та неустойок, яка була нарахована (наростаючим підсумком) за рішеннями судів за попередні роки – 61,476 млн грн. та 119,3 тис. дол. США. Загальна сума штрафів, пені та неустойок, яка була сплачена, – 18,50 млн грн. та 106,4 тис. дол. США.

За четвертий квартал нараховано штрафних санкцій на суму 2,99 млн грн., фактично сплачено 324,67 тис. грн.

У попередньому кварталі було нараховано штрафів, пені та неустойок на суму 18,065 млн грн. та фактично сплачено 2,2 млн грн.

У 2011 році сума штрафних санкцій, сплачених до Державного бюджету, становить 3 103,07 тис. грн.

Після використання всіх можливостей досудового врегулювання спорів здійснювалися дії щодо розірвання (визнання недійсними) договорів та повернення відчужених за ними об'єктів у державну власність.

Станом на 01.01.12 у власність держави повернено 300 (накопичувальним підсумком) об'єктів приватизації (з яких 83 – пакети акцій, 53 – цілісні майнові комплекси, 164 – об'єкти незавершеного будівництва).

За 140 договорами триває претензійно-позовна робота щодо їх розірвання (визнання недійсними) і повернення відчужених за ними об'єктів у державну власність (з них 22 – пакети акцій, 15 – цілісні майнові комплекси, 103 – об'єкти незавершеного будівництва).

Із загальної кількості повернутих у державну власність об'єктів приватизації повторно продано 160 об'єктів, у тому числі 49 пакетів акцій, 80 об'єктів незавершеного будівництва, 31 цілісний майновий комплекс.

Загальна сума коштів, одержаних від продажу повернутих державі об'єктів за рішеннями судів, накопичувальним підсумком становить 98,42 млн грн.

Приклади позитивних результатів роботи органів приватизації та діяльності власників приватизованого майна в процесі виконання умов договорів

Перевірками фіксуються конкретні приклади поліпшення виробничого та фінансового стану приватизованих підприємств у результаті успішної реалізації власниками взятих зобов'язань. Крім наведених прикладів, це такі:

у Тернопільській області:

покупцем (фізична особа) придбано за договором купівлі-продажу об'єкт незавершеного будівництва – гуртожиток. Договором передбачено завершення будівництва об'єкта без збереження первісного призначення та введення його в експлуатацію. Покупець здійснив реконструкцію незавершеного будівництва гуртожитку під 40-квартирний житловий будинок. У будинку є холодне водопостачання та водовідведення, сміттєпровід, індивідуальні опалювальні котли. Крім того, покупцем облаштовані місця для постійного та тимчасового зберігання автотранспортних засобів кількістю 30 машиномісць. Також є допоміжні приміщення (підвали), побудовано дитячий майданчик. На об'єкті виконано всі передбачені проектною документацією роботи. Заходи з охорони праці, забезпечення вибухобезпеки, пожежної безпеки, охорони навколишнього природного середовища та антисейсмічні заходи, передбачені проектом, проведені в повному обсязі. За період з травня до грудня 2011 року на завершення будівництва та введення об'єкта в експлуатацію внесено коштів (інвестицій) на суму 350 тис. грн.;

у Миколаївській області:

за договором купівлі-продажу пакета акцій ВАТ «УкрНДІТСМ» покупцем забезпечена прибуткова діяльність товариства, дохід від реалізації продукції та чистий дохід за 9 місяців 2011 року порівняно з аналогічним періодом 2010 року зросли у 1,17 раз. Платежі до бюджетів усіх рівнів та соціальні платежі сплачуються своєчасно. Товариством розроблена та впроваджена технологія виробництва транспортної лінії 110,4 м статичним навантаженням 60 тонн, спроектоване та виготовлене технологічне оснащення для механічної обробки деталей заготовок, яке скорочує використання ручної праці на 50 відсотків.

Загальні питання роботи органів приватизації із забезпечення виконання умов продажу державного майна

Протягом 2011 року органами приватизації забезпечено виконання вимог відповідних організаційно-розпорядчих актів щодо обсягів охоплення укладених договорів перевірями виконання їх умов та термінів передання звітів Фонду. Кращими регіональними відділеннями щодо організації та здійснення контролю, звітності, відпрацювання пропозицій стосовно питань подальшого нормативного та методологічного забезпечення є регіональні відділення Фонду по Миколаївській та Тернопільській областях, в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі.

Також слід зазначити, що останнім часом більшість регіональних відділень недостатню увагу приділяли інформаційній наповненості звітів – відсутні аналітичні показники, приклади з виконання умов договорів купівлі-продажу.

Управління з питань договірної менеджменту Фонду протягом року здійснювало роботу, спрямовану на вдосконалення системи контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації.

З цієї метою на виконання рішення колегії Фонду забезпечувався контроль та постійний моніторинг стану виконання умов договорів купівлі-продажу стратегічно важливих для економіки та безпеки держави об'єктів шляхом щоквартального проведення перевірок виконання умов зазначених договорів. Для здійснення контролю за виконанням інвестиційних та соціальних зобов'язань залучалися представники профспілкових організацій.

Особлива увага органів приватизації приділялася практичним проблемним питанням приватизації, які розглядалися на семінарах за такими темами: «Вдосконалення системи контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу державного майна, укладених у процесі приватизації. Огляд та опрацювання проектів нормативно-правових актів» (червень 2011 р.), «Правові та практичні аспекти договірної менеджменту. Удосконалення системного моніторингу договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації» (жовтень 2011 р.). Зазначені семінари проведено в рамках Консультаційного проекту Уряду Німеччини з питань приватизації.

Під час семінарів була надана можливість фахівцям органів приватизації підвищити свою кваліфікацію, обговорити проблемні питання, пов'язані із забезпеченням системного моніторингу договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації, знайти шляхи розв'язання деяких з них. За результатами проведених семінарів були вироблені рекомендації та механізми для забезпечення єдиного підходу для проведення моніторингу виконання договірних зобов'язань; вдосконалення нормативно-правової бази з питань контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації.

З метою забезпечення прозорості та відкритості здійснення приватизаційних процесів інформація про результати роботи державних органів приватизації з питань контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу, проблемних питань та шляхів їх вирішення висвітлюється в «Державному інформаційному бюлетені про приватизацію» та розміщується на сайті Фонду в рубриці «Договірний менеджмент».

ІНФОРМАЦІЯ щодо реформування відносин власності в Україні за 2011 рік

За даними відомчої звітності з питань приватизації за формою № 1-приватизація «Інформація про приватизацію майна підприємства, установи, організації», затвердженою наказом Фонду державного майна України (ФДМУ) від 10.07.06 № 1067 «Про затвердження форми звітності № 1-приватизація, додатка до форми звітності № 1-приватизація та Інструкції щодо їх заповнення»* та зареєстрованою в Міністерстві юстиції України 26.07.06 за № 873/12747 (зі змінами, внесеними наказом ФДМУ від 05.03.08 № 262 «Про внесення змін до наказу Фонду державного майна України від 10.07.2006 № 1067»**, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 19.03.08 за № 228/14919), з початку процесу приватизації станом на 01.01.12 реформовано 127 260 об'єктів, з яких більше ніж три чверті (98 481 об'єкт) належали до комунальної форми власності, інші (28 779 об'єктів) – до державної.

Розподіл реформованих об'єктів за категоріями показаний на рис. 1, за класифікаційними групами – на рис. 2.

Переважна більшість об'єктів (84,6 %) належать до групи А, інші – до груп Б, В, Г (9,1 %), Д (4,0 %), Ж (1,1 %) та Е (1,2 %). За регіональним розподілом значна кількість об'єктів групи А зосереджена в Донецькій (11 549 об'єктів), Львівській (11 155), Дніпропетровській (6 945), Харківській (6 260) областях та в м. Києві (12 135). За групами Б, В, Г більшість об'єктів реформовано в Донецькій (957 об'єктів), Дніпропетровській (784), Харківській (681), Луганській (616), Одеській (597), Київській (584) областях та в м. Києві (689).

Приватизація майна підприємств, установ, організацій здійснювалася

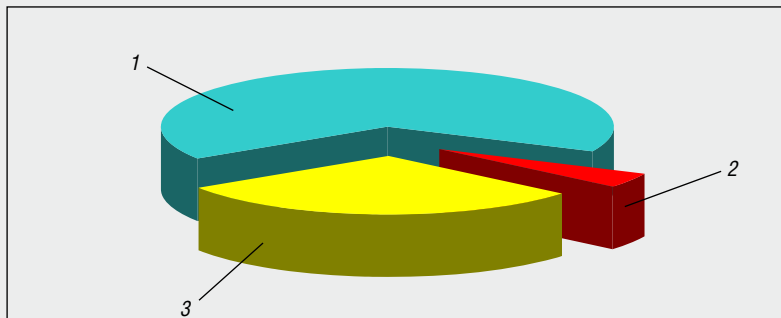

Рис. 1. Розподіл реформованих об'єктів за категоріями (станом на 01.01.12):

1 – структурні підрозділи підприємств (67,1 %);
2 – ОНБ (4,0 %); 3 – ЦМК підприємств (28,9 %)

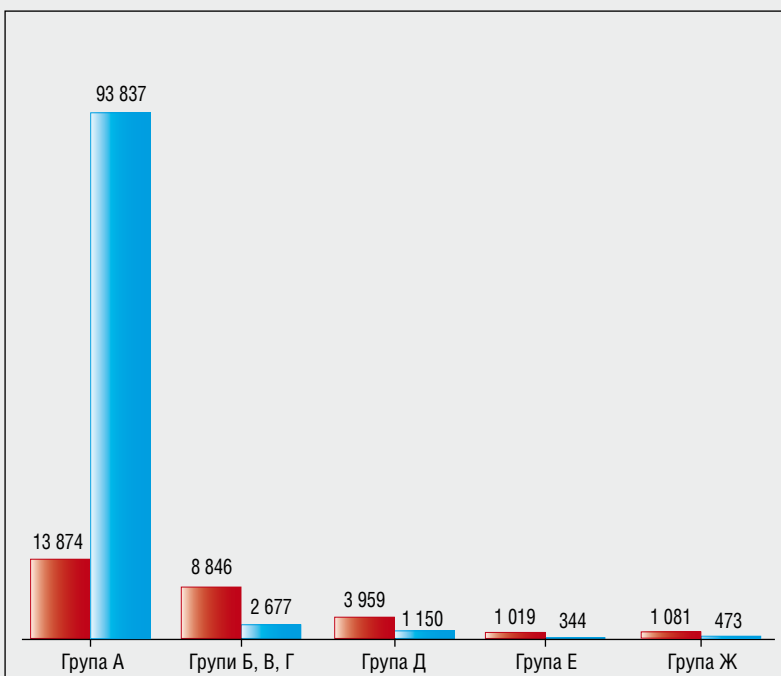

Рис. 2. Розподіл реформованих об'єктів за класифікаційними групами (станом на 01.01.12):

■ – об'єкти державної форми власності;
■ – об'єкти комунальної форми власності

* Державний інформаційний бюлетень про приватизацію, 2006, № 10, с. 47 – 55. – Прим. ред.

** Там само, 2008, № 5, с. 45. – Прим. ред.

Таблиця 1

**Розподіл об'єктів за способами приватизації
(станом на 01.01.12)***

Спосіб приватизації	Усього об'єктів	% загальної кількості
Викуп об'єкта приватизації	66 570	52,31
Викуп за альтернативним планом приватизації	457	0,36
Викуп майна, зданого в оренду з правом викупу	22 895	17,99
Продаж на аукціоні	19 051	14,97
Продаж за некомерційним конкурсом	2 513	1,98
Продаж за комерційним конкурсом	5 193	4,08
Продаж акцій ВАТ	10 581	8,31
Разом...	127 260	100,0

Таблиця 2

**Розподіл реформованих об'єктів у розрізі регіонів за формами
власності до приватизації (станом на 01.01.12)**

Регіон	Усього об'єктів	Форма власності			
		державна		комунальна	
		Усього об'єктів	% загальної кількості	Усього об'єктів	% загальної кількості
Автономна Республіка Крим	6 902	387	5,61	6 515	94,39
Область:					
Вінницька	2 867	1 241	43,29	1 626	56,71
Волинська	2 615	696	26,62	1 919	73,38
Дніпропетровська	8 012	1 838	22,94	6 174	77,06
Донецька	13 092	4 152	31,71	8 940	68,29
Житомирська	2 953	1 241	42,03	1 712	57,97
Закарпатська	2 987	421	14,09	2 566	85,91
Запорізька	5 468	1 330	24,32	4 138	75,68
Івано-Франківська	4 355	482	11,07	3 873	88,93
Київська	3 146	1 081	34,36	2 065	65,64
Кіровоградська	2 672	687	25,71	1 985	74,29
Луганська	5 598	1 664	29,72	3 934	70,28
Львівська	12 342	1 591	12,89	10 751	87,11
Миколаївська	3 930	1 107	28,17	2 823	71,83
Одеська	4 976	1 461	29,36	3 515	70,64
Полтавська	3 284	889	27,07	2 395	72,93
Рівненська	2 294	854	37,23	1 440	62,77
Сумська	3 081	858	27,85	2 223	72,15
Тернопільська	3 125	761	24,35	2 364	75,65
Харківська	7 354	1 603	21,80	5 751	78,20
Херсонська	2 443	573	23,45	1 870	76,55
Хмельницька	2 512	587	23,37	1 925	76,63
Черкаська	2 515	796	31,65	1 719	68,35
Чернівецька	3 103	496	15,98	2 607	84,02
Чернігівська	1 710	654	38,25	1 056	61,75
м. Київ	13 124	1 133	8,63	11 991	91,37
Автономна Республіка Крим та м. Севастополь	800	196	24,50	604	75,50
Разом...	127 260	28 779	22,61	98 481	77,39

в основному шляхом викупу: понад 52 % об'єктів придбано цим способом.

Розподіл об'єктів за способами приватизації станом на 01.01.12 наведено в табл. 1, розподіл реформованих об'єктів у розрізі регіонів за формами власності до приватизації – у табл. 2.

Питома вага реформованих об'єктів державної форми власності перевищує середній показник по державі (22,61 %) у Вінницькій (43,29 %), Житомирській (42,03 %), Чернігівській (38,25 %), Рівненській (37,23 %), Київській (34,36 %), Донецькій (31,71 %), Черкаській (31,65 %) та Луганській (29,72 %) областях. В Автономній Республіці Крим (94,39 %), м. Києві (91,37 %), Івано-Франківській (88,93 %), Львівській (87,11 %), Закарпатській (85,91 %) та Чернівецькій (84,02 %) областях питома вага кількості реформованих об'єктів комунальної форми власності перевищує середній показник по Україні (77,39 %).

За видами економічної діяльності процесом приватизації найбільше охоплені ЦМК підприємств торгівлі, з виробництва побутових виробів та предметів особистого вжитку; промисловості; з надання комунальних та індивідуальних послуг.

За 2011 рік у процесі приватизації змінили форму власності 1 376 об'єктів: державної – 173, комунальної – 1 203.

Розподіл реформованих об'єктів у розрізі регіонів за формами власності до приватизації за 2011 рік наведено в табл. 3, за категоріями показано на рис. 3.

У звітному періоді за класифікаційними групами реформовані об'єкти розподілялися так: А – 94,76; Д – 2,62; Е – 0,73; Ж – 1,53; В, Г – 0,36.

За регіональною ознакою найбільше об'єктів групи А реформовано у Львівській (187), Донецькій (142), Харківській (132), Миколаївській (74), Луганській (73) областях та в Автономній Республіці Крим (102).

* Дані наведені з урахуванням вилучення об'єктів, щодо яких, за інформацією ФДМУ, регіональних відділень ФДМУ, Фонду майна Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, розірвано договори купівлі-продажу станом на 01.01.12.

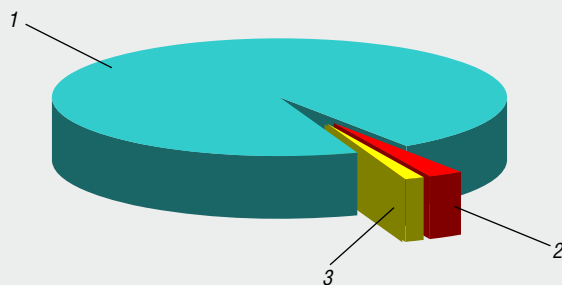

Рис. 3. Розподіл реформованих об'єктів за категоріями (за 2011 рік):

1 – структурні підрозділи підприємств (96,00 %);
2 – ОНБ (2,62 %); 3 – ЦМК підприємств (1,38 %)

Таблиця 3

Розподіл реформованих об'єктів у розрізі регіонів за формами власності до приватизації (за 2011 рік)

Регіон	Усього об'єктів	Форма власності			
		державна		комунальна	
		Усього об'єктів	% загальної кількості	Усього об'єктів	% загальної кількості
Автономна Республіка Крим	104	0	0,00	104	100,00
Область:					
Вінницька	26	22	84,62	4	15,38
Волинська	6	5	83,33	1	16,67
Дніпропетровська	75	5	6,67	70	93,33
Донецька	146	7	4,79	139	95,21
Житомирська	32	3	9,38	29	90,63
Закарпатська	36	9	25,00	27	75,00
Запорізька	51	9	17,65	42	82,35
Івано-Франківська	35	1	2,86	34	97,14
Київська	2	2	100,00	0	0,00
Кіровоградська	58	2	3,45	56	96,55
Луганська	74	2	2,70	72	97,30
Львівська	203	28	13,79	175	86,21
Миколаївська	78	9	11,54	69	88,46
Одеська	21	3	14,29	18	85,71
Полтавська	47	15	31,91	32	68,09
Рівненська	18	5	27,78	13	72,22
Сумська	42	4	9,52	38	90,48
Тернопільська	25	4	16,00	21	84,00
Харківська	137	6	4,38	131	95,62
Херсонська	14	5	35,71	9	64,29
Хмельницька	36	1	2,78	35	97,22
Черкаська	23	4	17,39	19	82,61
Чернівецька	16	1	6,25	15	93,75
Чернігівська	14	6	42,86	8	57,14
м. Київ	28	7	25,00	21	75,00
Автономна Республіка Крим та м. Севастополь	29	8	27,59	21	72,41
Разом...	1 376	173	12,57	1 203	87,43

Об'єкти групи А комунальної форми власності, які становлять 94,77 % загальної кількості об'єктів цієї класифікаційної групи, реформовано переважно шляхом викупу (61,25 %), викупу майна, зданого в оренду (20,47 %), продажу на аукціонах (13,48 %), реформування решти об'єктів здійснено іншими способами.

Об'єкти групи А державної форми власності приватизовано переважно шляхом викупу (46,15 %), на аукціонах (44,44 %), решту – шляхом викупу майна, зданого в оренду, та за комерційним конкурсом.

Переважну кількість об'єктів групи Д як державної, так і комунальної форми власності продано на аукціонах (25 об'єктів), шляхом викупу (10) та за комерційним конкурсом (1).

Наведені дані свідчать, що частіше об'єктами приватизації стають структурні підрозділи підприємств, зокрема, приміщення, будівлі та споруди, які за класифікацією належать до об'єктів групи А (96,0 %).

Серед способів приватизації протягом 2011 року найпоширенішими були викуп, викуп майна, зданого в оренду, та продаж на аукціоні – відповідно 58,65 %, 18,10 % та 17,81 % загальної кількості реформованих об'єктів в Україні.

Приватизація державного та комунального майна у 2011 році здійснювалася виключно за грошові кошти. За договорами купівлі-продажу від продажу об'єктів комунальної форми власності до відповідних місцевих бюджетів має надійти майже 375 млн грн. Від продажу об'єктів груп А, Д, Е, Ж державної форми власності за договорами купівлі-продажу до державного бюджету має надійти понад 429 млн грн. Сумарна номінальна вартість статутних капіталів об'єктів великої приватизації, які у звітному періоді змінили державну форму власності, становить 28,3 млн грн.

*Відділ забезпечення функціонування прикладних програмних систем
Управління інформаційних технологій та моніторингу*

ПРОДАЖ ОБ'ЄКТІВ ЕНЕРГЕТИКИ – ХРОНІКА

◆ **11 січня 2012 року відбувся конкурс з використанням відкритості пропонування ціни за принципом аукціону з продажу 40,061 %-го пакета акцій ПАТ «Донецькобленерго».**

Конкурс з продажу 40,061 %-го пакета акцій ПАТ «Донецькобленерго» ФДМУ оголосив 16.11.2011 за початковою вартістю 449,5 млн грн.

У конкурсі взяли участь дві компанії – ДТЕК Холдінгз Лімітед та ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання», які запропонували за зазначений пакет акцій 449,6 млн грн. та 449,5 млн грн. відповідно.

У результаті торгів ціна пакета акцій зросла на 18,1 млн грн. Переможцем конкурсу стала компанія ДТЕК Holdings Ltd.

Ціна продажу пакета акцій ПАТ «Донецькобленерго» становить 467,6 млн грн.

◆ **7 лютого 2012 року ФДМУ продав 45 %-вий пакет акцій ПАТ «ЕК «Чернівціобленерго».**

Конкурс з використанням відкритості пропонування ціни за принципом аукціону з продажу зазначеного пакета акцій ФДМУ оголосив 14.12.2011 за початковою вартістю 65,0 млн грн.

У конкурсі взяли участь ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання» та ТОВ «ВС Енерджі Інтернешнл Україна», які подали заявки і були допущені до участі у конкурсі та запропонували 65,45 млн грн. і 65,1 млн грн. відповідно.

У ході торгів було зроблено сім кроків. Переможцем конкурсу стало ТОВ «ВС Енерджі Інтернешнл Україна», яке в результаті торгів запропонувало за пакет акцій ПАТ «ЕК «Чернівціобленерго» 70 млн грн.

◆ **13 лютого 2012 року ФДМУ на конкурсі з використанням відкритості пропонування ціни за принципом аукціону продано 50 %-вий пакет акцій ПАТ «Закарпаттяобленерго».**

Конкурс з продажу зазначеного пакета акцій був оголошений 30.11.2011 за початковою вартістю 135 млн грн.

У конкурсі взяли участь ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання» та ТОВ «Енергетична Україна ТВ» (м. Київ).

Відповідно до цінових пропозицій компаній ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання» запропонувало за пакет акцій ПАТ «Закарпаттяобленерго» 135 млн грн., ТОВ «Енергетична Україна ТВ» – 135,1 млн грн. У результаті торгів ціна пакета акцій зросла на 5,7 млн грн.

Ціна, за якою продано пакет акцій ПАТ «Закарпаттяобленерго», становить 140,7 млн грн.

Переможцем конкурсу стала компанія ТОВ «Енергетична Україна ТВ».

◆ **13 лютого 2012 року на конкурсі у ФДМУ продано 50 %-вий пакет акцій ПАТ «Вінницяобленерго».**

Конкурс з продажу пакета акцій ПАТ «Вінницяобленерго» був оголошений 12.12.2011 за початковою вартістю 167,650 млн грн.

Ціна продажу пакета акцій у результаті торгів зросла на 8,55 млн грн. і становить 176,2 млн грн.

Переможцем конкурсу стало ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання».

Відповідно до конкурсних пропозицій учасників конкурсу ТОВ «Луганське енергетичне об'єднання» запропонувало за пакет акцій ПАТ «Вінницяобленерго» 167,75 млн грн., ТОВ «ВС Енерджі Інтернешнл Україна» – 167,8 млн грн., торги почалися з останньої пропозиції.

Держава планомірно виводить енергетичну галузь із кризи, передаючи пакети акцій об'єктів енергетики в приватні руки, але при цьому залишаючи за собою право контролювати енергокомпанії після приватизації. Через блокуючі 25 %-ві державні пакети акцій обленерго створено механізм державного впливу і можливість поставити інвесторів у такі умови, щоб підприємства розвивалися і їх робота була якомога більш прозорою.

Інвестори подають на конкурси плани розвитку підприємств, які є невід'ємною частиною угоди купівлі-продажу разом з конкурсними умовами. Так держава контролює виконання всіх зобов'язань загалом. Термін контролю – п'ять років.

20 років Регіональному відділенню

У період становлення України як незалежної держави майже вісімдесят п'ять відсотків майна було державним. Вибраний шлях на перехід до ринкової економіки потребував насамперед зміни структури власності, формування прошарку ефективних приватних власників.

Передумови побудови нових економічних відносин були створені з прийняттям Верховною Радою України Закону України від 10.09.91 № 1540-XII «Про підприємства, установи та організації

Двадцять років в авангарді економіки краю стоїть Регіональне відділення Фонду державного майна України по Дніпропетровській області, забезпечуючи реалізацію головних завдань державної політики у сфері реформування державної власності.

Проте діяльність органу приватизації не варто оцінювати лише за відсотком виконання доведених показників, оскільки за сухими цифрами стоять живі люди.

союзного підпорядкування, що розташовані на території України», внаслідок чого були створені організаційно-правові умови для здійснення роботи щодо переходу під юрисдикцію України державних підприємств і організацій союзного підпорядкування. Постановою

Кабінету Міністрів Української РСР від 19 серпня 1991 року створено Фонд державного майна України (ФДМУ). Наступним послідовним кроком стало утворення регіональних відділень ФДМУ.

Регіональне відділення ФДМУ по Дніпропетровській області (далі – регіональне відділення) засноване 5 березня 1992 року і з перших кроків своєї діяльності посіло провідне місце серед державних установ Придніпров'я, які вирішують питання щодо реформування відносин власності.

У цей час штат регіонального відділення складався з 8 осіб, але вже в 1994 році було створено 20 відділів, в яких працювало 177 фахівців.

На виконання Указу Президента України від 19.02.94 № 56/94 «Про єдину систему органів приватизації в Україні» регіональне відділення було об'єднано з фондом комунального майна Дніпропетровської обласної ради народних депутатів, що забезпечило єдиний методологічний підхід до процесів роздержавлення. У 1994 – 1995 роках на Дніпропетровщині було створено 16 представництв ФДМУ в містах та районних центрах.

Після набрання чинності Законом України від 21.05.97 № 280 «Про місцеве самоврядування в Україні» регіональне відділення було реорганізовано, представництва у містах та районних центрах припинили свою роботу.

У подальшому у регіональному відділенні було проведено структурну перебудову з метою функціональної оптимізації та забезпечення успішного виконання завдань щодо реформування економіки регіону, і на теперішній час воно складається з 16 структурних підрозділів (14 відділів та 2 секторів). Чисельність становить 115 осіб (з них 106 – державні службовці), середній вік працівників – 36 років, 106 фахівців мають вищу освіту (серед них 8 магістрів державного управління та кандидат технічних наук), 7 працівників навчаються в Дніпропетровському регіональному інституті державного управління Національної академії державного управління при Президенті України.

Розуміючи історично визначену безповоротність процесів приватизації як необхідну умову побудови системи, яка забезпечить збалансовану економічну стабільність України та створить передумови всебічного розвитку держави, що розбудовується, фахівці регіонального відділення повсякденною працею роблять посильний внесок у справу реформування власності.

Протягом усього періоду приватизації область посідала одне з провідних місць за кількістю приватизованих об'єктів, питома вага яких у загальних показниках по Україні становить 6,3 %. Приватизаційні процеси, які відбувалися в Україні, були характерні і для Дніпропетровщини.

Так, у 1992 – 1997 роках широко застосовувалися неконкурентні способи продажу об'єктів приватизації. Переважала оренда з викупом організацією орендарів

Тримаємо курс нального прагматизму

ФДМУ по Дніпропетровській області

або товариством покупців. Під час приватизації через акціонування пільги, передбачені законодавством, та політична підтримка забезпечили одержання трудовими колективами контрольних пакетів акцій підприємств.

Під час проведення комерціалізації торгівлі та громадського харчування, розпочатої в 1993 – 1994 роках, було забезпечено приватизацію переважної більшості підприємств зазначених галузей.

З початку 1995 року постійно зростала кількість об'єктів малої приватизації, що продавалися на аукціонах. З 1998 року конкурентні способи приватизації помітно переважають над неконкурентними.

До 1999 року тривала сертифікатна приватизація. З початку 2000 року продаж об'єктів приватизації здійснюється виключно за грошові кошти. Характерною ознакою є фактичне завершення малої приватизації об'єктів державної власності та високі темпи реформування агропромислового комплексу.

За 20 років здійснення приватизаційних процесів у Дніпропетровській області змінили форму власності 8 012 об'єктів. У загальній кількості роздержавлених 6 174 (77,06 %) становлять об'єкти комунальної та 1 838 (22,94 %) державної форми власності.

За кількістю приватизованих об'єктів державної та комунальної власності регіональне відділення посідає відповідно друге та четверте місце серед регіональних відділень. Зокрема, з 1993 до 2012 року **приватизовано 168 об'єктів незавершеного будівництва.** Приватизація таких об'єктів дала змогу створити нові робочі місця у різних сферах виробництва, сприяла вирішенню проблем забезпечення житлом, поліпшенню екологічної ситуації та на краще змінила зовнішній вигляд міст та селищ Дніпропетровської області. **Тільки на добудову приватизованих об'єктів незавершеного будівництва залучено інвестицій на суму 238,36 млн грн.** Крім того, з урахуванням специфіки регіону понад 1 000 довгобудів приватизовано у складі цілісних майнових комплексів.

Приватизацію об'єктів соціальної сфери розпочато в 1998 році; за цей час приватизовано 66 об'єктів, 50 з яких належали до державної власності, зокрема, 12 баз відпочинку, 2 оздоровчі табори, клуби, їдальні, водні станції. Ці об'єкти продані із збереженням профілю, їх роботу відновлено. При цьому **лише за останні 5 років від приватизації об'єктів соціальної сфери надійшло понад 23 млн грн.**

Таким чином, на Придніпров'ї створено вагомий дієвий блок недержавної власності, який вже зараз визначає стан справ в економіці регіону.

Поряд із завданнями з виконання кількісних показників приватизації перед регіональним відділенням стояли завдання щодо забезпечення надходження коштів до державного бюджету від продажу об'єктів приватизації та пакетів акцій підприємств, що приватизувались, і плати за оренду державного майна.

Динаміка надходження коштів від приватизації відповідала умовам реалізації об'єктів. На початкових етапах переважна більшість платежів здійснювалась у вигляді приватизаційних майнових та компенсаційних сертифікатів. Після закінчення «паперової» приватизації зростають обсяги грошових надходжень. Так, **якщо за перші 10 років роботи регіонального відділення в грошовому вигляді одержано 54 млн грн., то з 2002 до 2011 року вже 113,3 млн грн.**

Імпульс для розвитку надала приватизація

ВАТ «Північний гірничо-збагачувальний комбінат»

АТЗТ Дніпропетровська
кондитерська фабрика «АВК»

ТОВ «Дніпромлин»

Завершення етапу масової приватизації зумовило якісно нові підходи до діяльності органів приватизації як на загальнодержавному, так і на регіональному рівні: зроблено акцент на ефективному використанні державного майна, запровадженні прозорого та ефективного механізму реалізації державою своїх прав власника та підвищенні якості управління державним майном. Ефективним інструментом реалізації цієї надзвичайно важливої мети стало створення за ініціативою ФДМУ Єдиного реєстру державного майна.

За результатами проведеної відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 15.07.97 № 757 інвентаризації державного майна, яке в процесі приватизації не увійшло до статутних фондів господарських товариств, регіональним відділенням був створений Реєстр державного майна (далі – Реєстр), яке перебуває на балансах 254 господарських товариств Дніпропетровської області. До Реєстру внесено відомості щодо 25 934 інвентарних об'єктів (17,3 % загальної кількості об'єктів даної категорії, які обліковуються 24 регіональними відділеннями ФДМУ та Фондом майна Автономної Республіки Крим).

Регіональне відділення проводить послідовну роботу щодо відшкодування господарськими товариствами збитків, нанесених державі за фактами ліквідації, руйнування або списання державного майна, яке не увійшло до їх статутних капіталів. Так, протягом 2007 – 2011 років на користь держави перераховано 1 139 тис. грн.

Одним з найбільш ефективних способів використання державного майна в умовах сьогодення можна вважати оренду. Саме від оренди державного майна регіональне відділення перераховує до бюджету більше коштів, ніж раніше вдавалося одержати від приватизації. Тож важливим джерелом поповнення державного бюджету є орендні платежі.

Особлива увага в регіональному відділенні приділяється контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу, в яких поряд із своєчасною оплатою враховуються і такі умови, як збільшення обсягів виробництва, збереження профілю діяльності, збільшення кількості робочих місць, проведення технічного переозброєння, виконання інвестиційних зобов'язань. У результаті роботи регіонального відділення на об'єкти приватизації вдалося залучити інвестицій на суму 310,67 млн грн. та 19,9 млн дол. США.

Одночасно регіональним відділенням реалізуються заходи щодо досудового врегулювання спірних питань. У власність держави саме через невиконання умов договорів повернуто близько 40 об'єктів. Загальна сума коштів, одержаних від повторного продажу цих об'єктів, становить 24 млн грн. (від першого продажу одержано 6,96 млн грн.).

Одним з важливих напрямів діяльності регіонального відділення є робота щодо визнання права державної власності на нерухоме майно в судовому порядку. Найчастіше це спричинено необхідністю встановити наявність права державної власності

За 20 років приватизації в Дніпропетровській області

◆ Загалом змінили форму власності 8 012 об'єктів. Із загальної кількості роздержавлених 6 174 (77,06 %) – об'єкти комунальної та 1 838 (22,94 %) – об'єкти державної форми власності. Переважна більшість об'єктів – 6 945 (86,68 %) – належить до групи А, інші – до груп Б, В, Г – 784 (9,8 %), Д – 168 (2,1 %), Ж – 66 (0,82 %) та Е – 52 (0,65 %).

За перші 10 років існування регіонального відділення в грошовому вигляді одержано 54 млн грн., а з 2002 до 2011 року – 113,3 млн грн.

◆ Регіональне відділення посідає перше місце серед регіонів України за обсягом реалізованого майна, кількість якого на 01.01.12 становить 17 602 од., та є лідером за кількістю майна, переданого у комунальну власність – 10 820 (17 % від загального обсягу).

◆ Станом на 01.01.12 на контролі регіонального відділення перебувають 1 493 договори оренди, з яких у минулому році регіональним відділенням укладено 442. У цілому за 2001 – 2006 роки від оренди державного майна при плані 40,1 млн грн. одержано 50,1 млн грн., за 2007 – 2011 роки при плані 164,075 млн грн. одержано 187,27 млн грн. Лише за 2011 рік при плановому завданні 41,64 млн грн. одержано 47,47 млн грн.

◆ Особлива увага приділяється системному контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу. У результаті роботи регіонального відділення вдалося залучити інвестицій на об'єкти приватизації на суму 310,67 млн грн. та 19,9 млн дол. США.

◆ У власність держави внаслідок невиконання покупцями умов договорів купівлі-продажу повернуто близько 40 об'єктів. Загальна сума коштів, одержаних від повторного продажу цих об'єктів, становить 24 млн грн. (від першого продажу одержано 6,96 млн грн.).

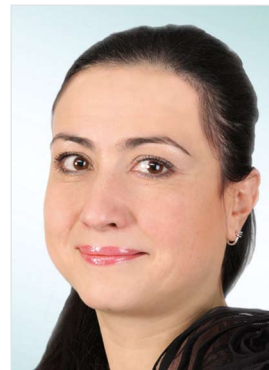
Користуючись нагодою, вітаю всіх працівників Фонду державного майна України, регіональних відділень та представництв з прийняттям Закону України «Про Фонд державного майна України».

Вітаю колектив Регіонального відділення Фонду державного майна України по Дніпропетровській області з 20-тою річницею створення органу приватизації на Дніпропетровщині.

У цей святковий день висловлюю свою вдячність усім ветеранам регіонального відділення і насамперед першому керівнику – Мироненку Олександрю Андрійовичу, колишнім керівникам і фахівцям та всім співробітникам, хто сьогодні працює в регіональному відділенні.

Зичу міцного здоров'я, родинного благополуччя та особистого щастя, невичерпних життєвих сил, завзятості в служінні справі та впевненості в майбутньому.

Успіхів вам у реалізації усіх планів та починань! Нових вам перемог та звершень!

Ганна МИРГОРОДСЬКА
начальник РВ ФДМУ
по Дніпропетровській області

на нерухоме майно у зв'язку з оспорюванням або невизнанням права державної власності з боку органів місцевого самоврядування. Так, у державну власність повернуто такі об'єкти, як сірководнева лікувальня на просп. Свободи, 2а у місті Дніпропетровську, будівля овочесховища, будівля бібліотеки, будинок-музей ім. Петровського, об'єкти нерухомості загальною площею 1 248,9 м² у пров. Скориківський, 1 у місті Дніпропетровську та багато інших. Визнано право власності за державою гуртожитків на вул. Тверській, 29, 31, 31а, вул. Калиновій, 10, вул. Воронезькій, 2; житлових будинків на вул. Боброва, 30 та на просп. Калініна, 67 у місті Дніпропетровську.

Основними напрямками контрольно-ревізійної роботи в регіональному відділенні є здійснення перевірок цільового та ефективного використання державного майна як самостійно, так і у складі робочих груп та виконання контрольних завдань ФДМУ. Лише в 2011 році за результатами перевірок, проведених у попередньому році, усунуто порушень фінансово-бюджетної дисципліни на суму 65 871,41 тис. грн.

Ефективним засобом оперативного вирішення проблемних питань діяльності регіонального відділення, налагодження плідної співпраці з державними та правоохоронними органами, що беруть участь у реформуванні державної власності, є розгляд цих питань на колегії регіонального відділення, яка була утворена відповідно до наказу регіонального відділення від 03.08.05 № 43/18-Н. Серед розглянутих питань переважали питання контролю за виконанням умов договорів купівлі-продажу об'єктів приватизації, оренди та ефективного використання державного майна, яке не увійшло до статутних капіталів господарських товариств, але залишилося на їх балансах; забезпечення динаміки процесів приватизації; правового супроводження діяльності регіонального органу приватизації.

Двадцять років історії регіонального відділення свідчать про те, що життя вимагало постійної перебудови діяльності відповідно до вимог часу. Зміщувались акценти його роботи з переважно функцій продажу на функції ефективного управління державним майном.

Двадцять років в авангарді економіки краю стоїть регіональне відділення, забезпечуючи реалізацію головних завдань державної політики у сфері реформування державної власності.

Проте діяльність органу приватизації не варто оцінювати лише за відсотком виконання доведених показників, оскільки за сухими цифрами стоять живі люди.

Сьогодні в регіональному відділенні працює колектив відповідальних та високопрофесійних фахівців. Усі ці роки він виконує поставлені ФДМУ завдання, а набутий професійний досвід і надалі сприятиме успішному проведеному економічних реформ та забезпеченню стабільного зростання економіки України.

Підготувала
Олена МИХАЙЛЕНКО

ЗАКОН УКРАЇНИ «ПРО АКЦІОНЕРНІ ТОВАРИСТВА» У СВІТЛІ КОРПОРАТИВНОГО УПРАВЛІННЯ

Тарас ЛУКІН,
головний спеціаліст відділу
по управлінню державними
корпоративними правами
та з питань банкрутства
РВ ФДМУ по Донецькій
області

Держава відіграє важливу роль у регулюванні корпоративного сектору економіки України, тому що вона може виступати не лише як акціонер, а й виконувати регуляторні функції стосовно діяльності корпоративного сектору, зокрема, через встановлення законодавчих норм функціонування акціонерних товариств, контроль за дотриманням добросовісної конкуренції, захист прав акціонерів.

Для ефективного управління корпоративними правами держави повинно існувати чітке законодавство щодо регулювання діяльності підприємств. До прийняття Закону України «Про акціонерні товариства» (далі – Закон) чинне законодавство не забезпечувало достатньо повного та чіткого регулювання діяльності державного корпоративного сектору, що призводило до порушення прав інвесторів та гальмувало інвестиційні процеси в економіці України.

Основні права акціонерів у системі сучасного корпоративного управління – це право на отримання частини прибутку у вигляді дивідендів; право на участь в управлінні підприємством шляхом голосування на загальних зборах акціонерів; право на отримання інформації про діяльність підприємства.

Прийняття Закону пов'язане з адаптацією законодавства України до законодавства Європейського Союзу та спрямоване на посилення захисту права власності, удосконалення регулювання депозитарної діяльності, а також відносин, що виникають під час розміщення, обігу цінних паперів.

Найбільш очевидні новації Закону – це введення публічних і приватних акціонерних товариств та положення, спрямовані на захист інтересів акціонерів. При цьому збалансовані інтереси різних груп акціонерів – міноритарних, мажоритарних, іноземних інвесторів, а також інтереси держави-акціонера.

Новим механізмом, який захищає інтереси міноритарних акціонерів, є отримання ними права не погоджуватися з рішеннями загальних зборів: якщо міноритарний акціонер не погоджується з рішенням, прийнятим на загальних зборах товариства (реорганізація товариства, вчинення значного правочину, зміна розміру статутного капіталу), і не голосує за нього, Закон надає йому право вимага-

ти від акціонерного товариства викупу своїх акцій за ринковою вартістю.

Закон збалансував функції органів управління акціонерного товариства. Так, врегульовано порядок роботи і чітко визначені повноваження наглядової ради. Зокрема, наглядовій раді надано право обирати та відкликати голову й членів виконавчого органу або тимчасово відсторонювати їх від виконання обов'язків. Таким чином, наглядова рада дістала можливість контролювати виконавчий орган акціонерного товариства.

Законом визначено порядок придбання значного пакета акцій акціонерного товариства. Особа, яка має намір придбати такий пакет (10% акцій і більше), зобов'язана повідомити про це Національну комісію з цінних паперів та фондового ринку та фондову біржу, на якій товариство пройшло процедуру лістингу.

Новий Закон спрямований на протидію рейдерству. Можна виділити три основні норми, які «обеззброюють» рейдерів:

обов'язкове попереднє повідомлення від особи, яка хоче купити значний пакет акцій (10 % і більше);

зменшення можливості фальсифікації протоколів зборів за рахунок обов'язкової наявності бюлетеня при голосуванні на зборах;

проведення зборів тільки за місцем знаходження підприємства.

Закон містить норми, що встановлюють компетенцію загальних зборів, а також порядок повідомлення акціонерів, формування порядку денного, участі у загальних зборах представників акціонерів, прийняття рішень, обов'язкового голосування бюлетенями, підрахунку голосів, формування лічильної комісії, складання протоколів загальних зборів та підбиття підсумків голосування тощо. Крім того, в Законі чітко вписаний механізм скликання зборів акціонерів, а також визначено, як формуються робочі органи зборів. Це має особливе значення, адже, маніпулюючи робочими органами зборів, можна маніпулювати результатами зборів. Звужилось і коло питань, що входять до виключної компетенції загальних зборів акціонерів. Питання передані до компетенції наглядової ради. Такі заходи сприяють прискоренню прийняття управлінських рішень, прийняття яких раніше входило до компетенції загальних зборів акціонерів. Це, безумовно, ефективно відображається на веденні бізнесу, забезпечує дієвий менеджмент, знижує матеріальні витрати, передбачені на проведення зборів акціонерів.

Закон чинний понад двох років, і наразі всі економічно активні акціонерні товариства, управління корпоративними правами держави яких здійснює Регіональне відділення ФДМУ по Донецькій області, привели свою діяльність у відповідність з нормами Закону.

Однак проблемні питання виникають по підприємствах, які перебувають у процедурах розпорядження майном та санації в процесі банкрутства. Це, в основному, пов'язано з набранням з 1 січня 2011 року чинності змінами до Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців», в яких пунктом 3 статті 39 передбачено, що з дати внесення до Єдиного державного реєстру запису про судові рішення про пору-

шення провадження у справі про банкрутство юридичної особи до відкриття ліквідаційної процедури проведення реєстраційних дій здійснюється або за згодою розпорядника майном або згідно із планом санації.

Приведення діяльності підприємств-банкрутів у відповідність з нормами Закону має відбуватися згідно з нормами корпоративного законодавства, тобто через скликання загальних зборів акціонерів. Наразі в управлінні Регіонального відділення ФДМУ по Донецькій області перебувають ВАТ «Скіф» (у державній власності 66,59 % статутного капіталу), яке проходить санацію, та ВАТ «Агрофірма «Сіверський Донець» (у державній власності 25,0 % статутного капіталу) і ВАТ «Їурахівський механічний завод» (у державній власності 34,913 % статутного капіталу), в яких триває процедура розпорядження майном. Ці товариства тривалий час не здійснюють виробничої діяльності та не мають коштів для скликання загальних зборів. Крім того, додаткові витрати на проведення зборів акціонерів ВАТ «Скіф» не передбачені планом санації товариства. Зазначене проблемне питання потребує вирішення на законодавчому рівні та насамперед приведення у відповідність законів України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» та «Про акціонерні товариства».

Відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 29.03.10 № 297 «Деякі питання управління корпоративними правами держави» завдання для голосування представникам держави на загальних зборах акціонерів та засіданнях наглядових рад господарських товариств, у статутному капіталі яких державна частка становить понад 50 відсотків, погоджують Прем'єр-міністр України або Перший віце-прем'єр-міністр України. Згідно з наказом ФДМУ від 17.05.10 № 651 термін такого погодження становить не менш як 30 календарних днів. Загальні збори акціонерів публічних акціонерних товариств за результатами роботи за 2011 рік скликатимуться за нормами Закону, відповідно до яких наглядова рада приймає рішення про дату проведення чергових або позачергових загальних зборів; готує порядок денний зборів; визначає дату складання переліку акціонерів, які мають бути по-

відомлені про проведення зборів, тощо. Засідання наглядової ради перед проведенням загальних зборів акціонерів можуть скликатися неодноразово; рішення мають бути прийняті в обмежені терміни. Крім того, необхідність погодження завдання для голосування представникам держави на засіданні наглядової ради може спричинити затримку у проведенні загальних зборів акціонерів.

На думку автора, для забезпечення ефективного та оперативного управління корпоративними правами держави доцільно визначити коло акціонерних товариств (наприклад, стратегічні підприємства та підприємства-монополісти) та перелік питань, які потребують обов'язкового погодження з Кабінетом Міністрів України, а завдання по решті акціонерних товариств та з інших питань порядку денного затверджувати регіональним відділенням самостійно або за погодженням з ФДМУ.

Основними шляхами підвищення захисту прав акціонерів можуть бути такі:

врегулювання питання способу повідомлення акціонерів про наступні загальні збори; зміна положення про кворум загальних зборів з урахуванням правового досвіду розв'язання цього питання в інших країнах;

Національній комісії з цінних паперів і фондового ринку надання повноважень звертатися до суду для захисту прав акціонерів;

розроблення механізму захисту акціонерного товариства від третіх осіб (рейдерів);

забезпечення фінансової прозорості та відкритості акціонерного товариства; розроблення сучасних програм для організації ефективної роботи менеджменту акціонерного товариства;

підвищення рівня корпоративної культури керівництва акціонерних товариств; навчання членів наглядових рад та правлінь акціонерних товариств.

З упровадженням Закону зроблено величезний крок щодо врегулювання проблемних питань корпоративного управління та корпоративних прав акціонерів. Закон захищає права великих та дрібних акціонерів, регулює питання корпоративного управління акціонерного товариства і сприяє сталому розвитку підприємництва.

ПРАКТИКА ВИРІШЕННЯ ПИТАНЬ ПЕРЕДАЧІ ОБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОГО МАЙНА В КОМУНАЛЬНУ ВЛАСНІСТЬ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Ірина НОСОВА,
головний спеціаліст відділу
по управлінню державним
майном РВ ФДМУ
по Луганській області

Управління державним майном, яке не увійшло до статутних капіталів господарських товариств у процесі приватизації, але перебуває на їх балансі, питання передачі об'єктів державного майна в комунальну власність територіальних громад є одним з найголовніших напрямів роботи Фонду державного майна України та його регіональних відділень.

Регіональне відділення Фонду державного майна України по Луганській області (далі – регіональне відділення) здійснює функції з управління державним майном відповідно до вимог Положення про управління державним майном, яке не увійшло до статутних капіталів господарських товариств у процесі приватизації, але перебуває на їх балансі, затвердженого наказом Фонду державного майна України та Міністерства економіки України від 19.05.1999 № 908/68.

Під час приватизації зі статутних капіталів господарських товариств, розташованих у Луганській області, було вилучено 941 об'єкт державної власності, що складає 6 599 одиниць державного майна.

Станом на 30.09.11 Реєстр державного майна, яке не увійшло до статутних капіталів господарських товариств, створених у процесі приватизації, але перебуває на їх балансі містить дані по 319 структурних компонентах (1 706 одиницях) державного майна, розташованого в Луганській області, щодо яких управлінські рішення ще не реалізовані.

Ураховуючи те що 67,6 відсотків від загальної кількості об'єктів державної власності становлять об'єкти соціальної інфраструктури, одним з пріоритетних напрямів роботи регіонального відділення є передача їх в комунальну власність територіальних громад відповідно до Закону України «Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності» № 147/98-ВР від 03.03.1998 (далі – Закон про

передачу) та до сфери управління міністерств, центральних та місцевих органів виконавчої влади, інших державних органів, які відповідно до законодавства здійснюють функції з управління державним майном, керуючись Положенням про порядок передачі об'єктів права державної та комунальної власності, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 21.09.1998 № 1482.

Так, з моменту набрання чинності цими актами регіональним відділенням як уповноваженим органом управління в комунальну власність територіальних громад передано 1 851 одиницю державного майна, яке не увійшло в процесі приватизації до статутних капіталів господарських товариств, але перебуває на їх балансі, в тому числі 1 189 житлових будинків і гуртожитків. До

сфери управління міністерств та інших органів виконавчої влади передано 87 об'єктів державного майна.

Законом про передачу визначені правові засади передачі об'єктів права державної власності в комунальну власність територіальних громад сіл, селищ, міст або у їх спільну власність. Передача державного майна в комунальну власність відбувається за згодою територіальних громад сіл, селищ, міст.

Органи місцевого самоврядування часто не надають згоди на прийняття в комунальну власність об'єктів соціальної інфраструктури, пояснюючи свою відмову відсутністю бюджетних коштів на утримання майна, технічної документації на об'єкти, які підлягають передачі, а також спеціалізованих експлуатаційних служб. Стан державного майна через неналежні умови збереження погіршується, господарські товариства кошти на утримання та збереження об'єктів не виділяють.

Особлива увага в роботі регіонального відділення приділяється питанню забезпечення передачі в комунальну власність об'єктів соціальної сфери, в тому числі об'єктів житлового фонду, які перебували на балансі ліквідованих господарських товариств, перебувають на балансі господарських товариств, щодо яких відкрито провадження у справі про банкрутство та розпочато ліквідаційну процедуру або які перебувають у стадії ліквідації за рішенням загальних зборів акціонерів.

Відповідно до частини 1 статті 26 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» № 784-XIV від 30.06.1999 (далі – Закон про банкрутство) в разі банкрутства підприємства об'єкти житлового фонду, в тому числі гуртожитки, а також дитячі дошкільні заклади та об'єкти комунальної інфраструктури, передаються в порядку, встановленому законодавством, в комунальну власність територіальних громад без додаткових умов і фінансуються в установленому

порядку. Проте органи місцевого самоврядування, нехтуючи вимогами статті 26 Закону про банкрутство та статті 4² Закону про передачу та посиляючись на пункт 8 Положення про порядок передачі в комунальну власність державного житлового фонду, що перебуває у повному господарському віданні або в оперативному управлінні підприємств, установ та організацій, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 06.11.1995 № 891 (далі – Положення про порядок передачі), вимагають надання технічної документації (інвентарної справи, акта прийняття в експлуатацію, планів зовнішніх мереж та ін.), та документів, що встановлюють право. У разі відсутності документації наполягають на її відновленні за рахунок підприємства, установи чи організації, що передає відомчий житловий фонд у комунальну власність.

Відповідно до статті 7 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» Фонд державного майна України як суб'єкт управління об'єктами державної власності здійснює повноваження щодо управління об'єктами державної власності. Проте вирішення питання включення видатків на передачу об'єктів державного житлового фонду в комунальну власність у видатки державного бюджету до компетенції Фонду державного майна України не належить. Згідно з чинним законодавством у разі ліквідації господарських товариств витрати, пов'язані з передачею об'єктів житлового фонду, які перебувають на балансі банкрута, та виготовленням технічної документації, не передбачені.

Загальна судова практика господарського суду Луганської області з питань приймання-передачі об'єктів державного житлового фонду в комунальну власність територіальних громад сіл, селищ, міст, у тому числі при банкрутстві підприємств, свідчить про застосування постанови Кабінету Міністрів України від 06.11.1995 № 891, якою затверджено Положення про порядок передачі, як спеціального норма-

тивного акта, що доповнював загальні норми, оскільки Закон про банкрутство не регулює питання передачі житлового фонду.

З прийняттям нової редакції Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» № 784-X-IV від 30.06.1999 суд не бере до уваги Положення про порядок передачі, а у спірних відносинах керується статтею 26 Закону про банкрутство, яка містить норму прямої дії та обумовлює обов'язок ліквідатора передати, а органу місцевого самоврядування – прийняти об'єкти житлового фонду в комунальну власність територіальної громади без будь-яких умов, що за змістом вищезазначеної норми є тотожним поняттю «без додаткових умов».

Неконструктивна позиція органів місцевого самоврядування стосовно приймання об'єктів державного житлового фонду в комунальну власність призводить до його руйнування та зростання соціальної напруги в регіоні. Так, складна ситуація склалась навколо житлового будинку за адресою: м. Луганськ, вул. Шевченка, 29, який не увійшов під час приватизації до статутного капіталу ЗАТ «Луганський завод колінчастих валів» та на цей час перебуває на його балансі.

При обстеженні цього житлового будинку комісією, до складу якої входив представник регіонального відділення, встановлено, що перший під'їзд перебуває в аварійному стані. Мешканці залишили квартири у цьому під'їзді. Під'їзд на момент огляду відключений від газо- та електропостачання.

Упродовж багатьох років регіональне відділення як уповноважений орган управління зверталось до Луганської міської ради та до балансоутримувача – ЗАТ «Луганський завод колінчастих валів» щодо здійснення ними заходів з передачі житлових будинків, у тому числі і цього будинку, в комунальну власність міста. Згоду на прийняття житлових будинків було надано рішенням виконкому Луганської міської ради ще в 2001 році. Однак жодних дій

сторонами, які мають прийняти і передати державне майно, здійснено не було.

У 2008 році згідно з постановою господарського суду Луганської області ЗАТ «Луганський завод колінчастих валів» визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру. Регіональне відділення звернулося до господарського суду Луганської області з проханням не закривати ліквідаційну процедуру до вирішення питання передачі об'єктів житлового фонду, що перебувають на балансі банкрута, в комунальну власність міста. У 2010 році ліквідатором товариства були підготовлені та більшістю членів комісії з передачі, яку було утворено Луганською міською радою, підписані акти приймання-передачі житлових будинків. Однак через не підписання лише двома членами комісії цих актів виникла потреба в утворенні комісії в новому складі. Наразі комісія не утворена.

Унаслідок зволікання Луганською міською радою з прийняттям житлового фонду, який перебуває на балансі підприємства-банкрута, в комунальну власність міста регіональне відділення було змушене звернутися до господарського суду Луганської області з позовною заявою щодо спонукання Луганської міської ради прийняти об'єкти житлового фонду, які перебувають на балансі ЗАТ «Луганський завод колінчастих валів», в комунальну власність територіальної громади м. Луганська. Регіональне відділення також поінформувало Луганську обласну держадміністрацію про складну ситуацію стосовно передачі житлового фонду, що перебуває на балансі ЗАТ «Луганський завод колінчастих валів», в комунальну власність територіальної громади міста.

Таким чином, занепаду та руйнуванню державного житлового фонду, який перебуває на балансі господарського товариства, що ліквідується, та розв'язанню складної ситуації, яка склалася, можна було запобігти, якби Луганська міська рада своєчасно виконала свої рішення.

З метою прискорення передачі об'єктів соціальної сфери, які перебувають на балансах підприємств-банкрутів, у комунальну власність необхідно врегулювати на законодавчому рівні питання стосовно зобов'язання органів місцевого самоврядування приймати в комунальну власність державне майно, що перебуває на балансах неплатоспроможних підприємств та підприємств-банкрутів, у найкоротші терміни, без додаткових умов та без пайової участі підприємств, а також визначити відповідальність цих органів за затягування процесу приймання такого майна.

З метою прискорення передачі об'єктів соціальної сфери, які перебувають на балансах підприємств-банкрутів, у комунальну власність необхідно врегулювати на законодавчому рівні питання стосовно зобов'язання органів місцевого самоврядування приймати в комунальну власність державне майно, що перебуває на балансах неплатоспроможних підприємств та підприємств-банкрутів, у найкоротші терміни, без додаткових умов та без пайової участі підприємств, а також визначити відповідальність цих органів за затягування процесу приймання такого майна.

Відповідно до статті 4² Закону про передачу видатки, пов'язані з капітальним ремонтом об'єктів соціальної інфраструктури, що передаються в комунальну власність (крім видатків, пов'язаних з капітальним ремонтом об'єктів соціальної інфраструктури, які передаються в комунальну власність відповідно до Закону про банкрутство), відшкодовуються з відповідних місцевих бюджетів за рахунок коштів, передбачених на ці цілі, та пайової участі підприємств, господарських товариств, створених у процесі приватизації (корпоратизації), в розмірі по 50 відсотків суми витрат, необхідних для проведення капітального ремонту цих об'єктів. Обсяг витрат визначається комісією з питань передачі об'єктів.

Порядок залучення і використання коштів або інших матеріальних активів підприємств, господарських товариств, що спрямовуються на капітальний ремонт об'єктів соціальної інфраструктури, визначається в договорах, які укладаються між підприємствами (господарськими товариствами) та відповідни-

ми органами місцевого самоврядування. Видатки, пов'язані з утриманням об'єктів соціальної інфраструктури, відшкодовуються з відповідних місцевих бюджетів починаючи з бюджетного періоду, що настає за роком передачі їх у комунальну власність, відповідно до законодавства.

Складення проекту місцевого бюджету, подання його на затвердження місцевої ради, підготовка і подання до обласних (районних) рад необхідних фінансових показників і пропозицій щодо складення проектів бюджетів відповідно до статті 28 Закону України «Про місцеве самовря-

дування» належить до повноважень органів місцевого самоврядування.

На думку регіонального відділення, органи місцевого самоврядування під час складення проектів місцевих бюджетів обов'язково повинні включати до складу видатків кошти, які потрібні на утримання прийнятих в комунальну власність об'єктів державного майна, а у разі необхідності звертатися за фінансовою допомогою місцевих рад.

З огляду на викладене вище та з метою прискорення процесу передачі об'єктів житлового фонду в комунальну власність доцільним видається розроблення органами місцевого самоврядування і затвердження місцевих програм передачі об'єктів соціальної інфраструктури у власність територіальних громад, а також внесення ними в установленому порядку пропозицій до Закону України «Про Державний бюджет України» на відповідний рік щодо фінансування заходів з передачі об'єктів державного майна в комунальну власність.

Дніпропетровська область

Об'єкт державної власності групи А

Нежитлова окрема 4-поверхова будівля загальною площею 1 849,7 м²

Об'єкт перебуває на балансі публічного акціонерного товариства (ПАТ) «Північний гірничо-збагачувальний комбінат», але не увійшов до його статутного капіталу.

Місцезнаходження: вул. Бірюзова, 2а, м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область.

Нежитлова окрема 4-поверхова будівля загальною площею 1 849,7 м² з підвалом під частиною будівлі, прибудовою, ганком, огорожею з металевих прутів та асфальтобетонним замощенням. У підвалі знаходяться приміщення допоміжного призначення (душова, бойлерна, щитова, роздягальня).

Об'єкт не експлуатується. Системи центрального опалення, водопостачання, каналізації та електрообладнання відрізані, але є можливість підключення.

Будівля розташована в районі, віддаленому від центру, та прилягає до промислової зони ПАТ «Північний гірничо-збагачувальний комбінат». Поблизу знаходяться дитячий садок, продовольчі магазини, зупинка транспорту.

Будівля розташована в глибині двору.

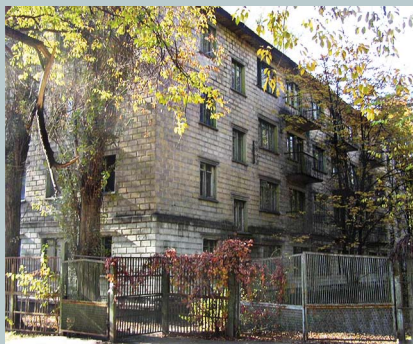
Рік побудови – 1962.

Земельна ділянка передана в оренду ПАТ «Північний гірничо-збагачувальний комбінат».

Спосіб приватизації: аукціон.

Додаткову інформацію про об'єкт і умови продажу можна отримати в РВ ФДМУ по Дніпропетровській області за адресою: к. 315, вул. Комсомольська, 58, м. Дніпропетровськ, 49600.

☎ (056) 742-85-19, 742-86-65

ЗАКОН УКРАЇНИ**Про внесення змін до деяких законів України щодо забезпечення реалізації прав на нерухоме майно та їх обтяжень при їх державній реєстрації**

Верховна Рада України ПОСТАНОВЛЯЄ:

I. Внести зміни до таких законів України:

1. У пунктах 1, 2 та абзаці першому пункту 3 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обмежень» та інших законодавчих актів України» (Відомості Верховної Ради України, 2010 р., № 18, ст. 141) цифри і слова «1 січня 2012 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2013 року».

2. У розділі VII «Прикінцеві та перехідні положення» Закону України «Про Державний земельний кадастр»:

у пункті 1:

в абзаці першому цифри і слова «1 січня 2012 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2013 року»;

в абзаці другому пункту 4 цифри і слова «1 січня 2012 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2013 року»; у підпункті 2 пункту 12 цифри і слова «1 січня 2012 року» замінити цифрами і словами «1 січня 2013 року».

II. Прикінцеві положення

1. Цей Закон набирає чинності з 31 грудня 2011 року.

2. Кабінету Міністрів України до 1 січня 2013 року забезпечити створення нормативної та матеріально-технічної баз ведення Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень та Державного земельного кадастру.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ

м. Київ

9 грудня 2011 року

№ 4152-VI

ЗАКОН УКРАЇНИ**Про внесення змін до розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України щодо заборони на відчуження та зміну цільового призначення земель сільськогосподарського призначення**

Верховна Рада України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Внести до розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 3 – 4, ст. 27) такі зміни:

1) пункт 14 викласти в такій редакції:

«14. До 1 січня 2013 року забороняється внесення права на земельну частку (пай) до статутних капіталів господарських товариств»;

2) у пункті 15:

абзац перший викласти в такій редакції:

«15. До 1 січня 2013 року не допускається»;

в абзаці другому підпункту «б» слова та цифри «законами України про державний земельний кадастр та

про ринок земель, але не раніше 1 січня 2012 року, визначивши особливості обігу земель державної та комунальної власності і земель товарного сільськогосподарського виробництва» замінити словами та цифрами «законом про ринок земель, але не раніше 1 січня 2013 року, в порядку, визначеному цим Законом».

2. Цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування*.

Президент України В. ЯНУКОВИЧ

м. Київ

20 грудня 2011 року

№ 4174-VI

ЗАКОН УКРАЇНИ**Про внесення змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»**

Верховна Рада України ПОСТАНОВЛЯЄ:

Внести зміни до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 42 – 43, ст. 378 із наступними змінами), виклавши його в такій редакції:

«ЗАКОН УКРАЇНИ**Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом**

Цей Закон встановлює умови та порядок відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом та застосування ліквідаційної процедури з метою повного або часткового задоволення вимог кредиторів.

* Опубліковано в газеті «Урядовий кур'єр» від 31 грудня 2011 р. № 246. – Прим. ред.

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. Для цілей цього Закону терміни вживаються в такому значенні:

арбітражний керуючий – фізична особа, призначена господарським судом у встановленому порядку в справі про банкрутство як розпорядник майна, керуючий санацією або ліквідатор з числа осіб, які отримали відповідне свідоцтво і внесені до Єдиного реєстру арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України;

банкрутство – визнана господарським судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність за допомогою процедур санації та мирової угоди і погасити встановлені у порядку, визначеному цим Законом, грошові вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури;

боржник – суб'єкт підприємницької діяльності (юридична особа або фізична особа – підприємець), неспроможний виконати протягом трьох місяців свої грошові зобов'язання після настання встановленого строку їх виконання, які підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, та постановою про відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено цим Законом. Фізична особа – підприємець є боржником лише за зобов'язаннями, які виникли у неї у зв'язку зі здійсненням підприємницької діяльності. Боржником не можуть бути відокремлені структурні підрозділи юридичної особи (філії, представництва, відділення тощо);

грошове зобов'язання – зобов'язання боржника сплатити кредиторі певну грошову суму відповідно до цивільно-правового правочину (договору) та на інших підставах, передбачених законодавством України. До грошових зобов'язань відносяться також зобов'язання щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування; зобов'язання, що виникають внаслідок неможливості виконання зобов'язань за договорами зберігання, підряду, найму (оренди), ренти тощо та які мають бути виражені у грошових одиницях. До складу грошових зобов'язань боржника, в тому числі зобов'язань щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування, не включаються неустойка (штраф, пеня) та інші фінансові санкції, визначені на дату подання заяви до господарського суду, а також зобов'язання, які виникли внаслідок заподіяння шкоди життю і здоров'ю громадян, зобов'язання з виплати авторської винагороди, зобов'язання перед засновниками (учасниками) боржника – юридичної особи, що виникли з такої участі. Склад і розмір грошових зобов'язань, у тому числі розмір заборгованості за передані товари, виконані роботи і надані послуги, сума кредитів з урахуванням відсотків, які зобов'язаний сплатити боржник, визначаються на день подання до господарського суду заяви про порушення справи про банкрутство, якщо інше не встановлено цим Законом;

заінтересовані особи стосовно боржника – юридична особа, створена за участю боржника, юридична особа, що здійснює контроль над боржником, юридична особа, контроль над якою здійснює боржник, юридична особа, з якою боржник перебуває під конт-

ролем третьої особи, власники (учасники, акціонери) боржника, керівник боржника, особи, що входять до складу органів управління боржника, головний бухгалтер (бухгалтер) боржника, у тому числі звільнені з роботи за три роки до порушення провадження у справі про банкрутство, а також особи, які перебувають у родинних стосунках із зазначеними особами та підприємцем (фізичною особою) – боржником, а саме: подружжя та їх діти, батьки, брати, сестри, онуки, а також інші особи, щодо яких наявні обґрунтовані підстави вважати їх заінтересованими; для цілей цього Закону заінтересованими особами стосовно арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) чи кредиторів визнаються особи в такому ж переліку, як і заінтересовані особи стосовно боржника;

значні правочини (договори) – правочини (договори) щодо розпорядження майном боржника, балансова вартість якого перевищує один відсоток балансової вартості активів боржника на день укладення правочину (договору);

кредитор – юридична або фізична особа, а також органи державної податкової служби та інші державні органи, які мають підтверджені у встановленому порядку документами вимоги щодо грошових зобов'язань до боржника; конкурсні кредитори – кредитори за вимогами до боржника, які виникли до порушення провадження у справі про банкрутство і виконання яких не забезпечено заставою майна боржника; поточні кредитори – кредитори за вимогами до боржника, які виникли після порушення провадження у справі про банкрутство; забезпечені кредитори – кредитори, вимоги яких забезпечені заставою майна боржника (майнового поручителя);

неплатоспроможність – неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності виконати після настання встановленого строку грошові зобов'язання перед кредиторами не інакше, як через відновлення його платоспроможності;

офіційне оприлюднення – оприлюднення відомостей про справу про банкрутство на офіційному веб-сайті Вищого господарського суду України в мережі Інтернет;

погашені вимоги кредиторів – задоволені вимоги кредиторів, вимоги, щодо яких досягнуто згоди про припинення, у тому числі заміну зобов'язання або припинення зобов'язання в інший спосіб, а також інші вимоги, які відповідно до цього Закону вважаються погашеними;

правочини (договори), щодо яких є заінтересованість, – правочини (договори), сторонами яких є заінтересовані особи зі сторони боржника, арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) чи кредиторів;

представник працівників боржника – особа, уповноважена загальними зборами (конференцією), на яких присутні не менш як дві третини штатної чисельності працівників боржника, або відповідним рішенням первинної профспілкової організації боржника (а за наявності кількох первинних організацій – їх спільним рішенням) представляти їх інтереси під час провадження у справі про банкрутство з правом дорадчого голосу;

сторони у справі про банкрутство – конкурсні кредитори (представник комітету кредиторів), боржник (банкрут);

уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) суб'єкта підприємницької діяльності – боржника – особа, уповноважена загальними зборами учасників (акціонерів), що володіють більш як половиною статутного капіталу боржника, представляти їхні інтереси під час провадження у справі про банкрутство з правом дорадчого голосу;

учасники у справі про банкрутство – сторони, забезпечені кредитори, арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор), власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, державний орган з питань банкрутства, Фонд державного майна України, представник органу місцевого самоврядування, представник працівників боржника, уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) суб'єкта підприємницької діяльності – боржника, а також у випадках, передбачених цим Законом, інші особи, які беруть участь у провадженні у справі про банкрутство.

Стаття 2. Законодавство, що регулює провадження у справах про банкрутство

1. Провадження у справах про банкрутство регулюється цим Законом, Господарським процесуальним кодексом України, іншими законодавчими актами України.

2. Цей Закон має пріоритет перед іншими законодавчими актами України у регулюванні відносин, пов'язаних з банкрутством суб'єктів підприємницької діяльності, за винятком випадків, передбачених цим Законом.

3. Законодавство про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом при розгляді судом справи про визнання неплатоспроможним (банкрутом) банку застосовується з урахуванням норм законодавства про банки і банківську діяльність.

Провадження у справі про визнання емітента іпотечних облигацій неплатоспроможним (банкрутом) здійснюється у порядку, передбаченому цим Законом, з урахуванням норм Закону України «Про іпотечні облигації».

4. Провадження у справах про банкрутство окремих категорій суб'єктів підприємницької діяльності регулюється з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

5. Положення цього Закону не застосовуються до юридичних осіб – казенних підприємств.

6. Провадження у справах про банкрутство суб'єктів підприємницької діяльності, які здійснюють діяльність, пов'язану з державною таємницею, регулюється з урахуванням особливостей, передбачених законодавством про державну таємницю.

7. Провадження у справах про банкрутство за участю кредиторів-нерезидентів регулюється цим Законом, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

8. Порядок виконання в Україні рішень судів іноземних держав у справах про банкрутство визначається міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У разі відсутності міжнародних договорів України рішення судів іноземних держав у справах про банкрутство визнаються на території України взаємно, якщо інше не передбачено законом.

Стаття 3. Державний орган з питань банкрутства

1. Державний орган з питань банкрутства:

сприяє створенню організаційних, економічних, інших умов, необхідних для реалізації процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом, у тому числі процедур банкрутства державних підприємств та підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків;

організовує систему підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів);

установлює вимоги для отримання свідоцтва на право здійснення діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора);

формує Єдиний реєстр арбітражних керуючих (розпорядників майном, керуючих санацією, ліквідаторів) України;

здійснює ведення Єдиного реєстру підприємств, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство, встановлює форму подання арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) інформації, необхідної для ведення зазначеної бази даних;

установлює порядок проведення аналізу фінансово-господарського стану суб'єктів господарювання щодо наявності ознак фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування стійкої фінансової неспроможності, незаконних дій у разі банкрутства і організовує проведення такого аналізу при порушенні проваджень у справах про банкрутство державних підприємств і підприємств, у статутному капіталі яких частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків;

установлює типові форми плану санації і мирової угоди, перелік майна, яке включається до ліквідаційної маси у справах про банкрутство;

готує на запити суду, прокуратури або іншого уповноваженого органу висновки про наявність ознак фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування стійкої фінансової неспроможності, незаконних дій у разі банкрутства;

готує та затверджує типові документи щодо провадження процедур банкрутства, методичні рекомендації;

здійснює інші передбачені законодавством повноваження.

2. Для забезпечення виконання повноважень державний орган з питань банкрутства може залучати відповідні організації та спеціалістів у порядку і на умовах, що встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 4. Організація діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора)

1. Арбітражні керуючі є суб'єктами незалежної професійної діяльності.

2. Арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор) з моменту винесення ухвали (постанови) про призначення його арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) до моменту припинення здійснення ним повноважень прирівнюється до службової особи підприємства – боржника.

Одна і та ж особа може здійснювати повноваження арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) на всіх стадіях провадження у справі про банкрутство відповідно до вимог цього Закону.

3. Право на здійснення діяльності арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) надається особі, яка отримала відповідне свідоцтво у порядку, встановленому цим Законом, та внесена до Єдиного реєстру арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України.

Стаття 5. Заходи щодо запобігання банкрутству боржника та позасудові процедури

1. Засновники (учасники, акціонери) боржника, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, центральні органи виконавчої влади, органи Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень зобов'язані вживати своєчасних заходів для запобігання банкрутству боржника.

2. У разі виникнення ознак банкрутства керівник боржника зобов'язаний надіслати засновникам (учасникам, акціонерам) боржника, власнику майна (органу, уповноваженому управляти майном) боржника відомості щодо наявності ознак банкрутства.

3. Засновниками (учасниками, акціонерами) боржника, власником майна (органом, уповноваженим управляти майном) боржника, кредиторами боржника, іншими особами в межах заходів щодо запобігання банкрутству боржника може бути надана фінансова допомога в розмірі, достатньому для погашення грошових зобов'язань боржника перед кредиторами, у тому числі зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування і відновлення платоспроможності боржника (санація боржника до порушення провадження у справі про банкрутство).

4. У разі надання боржнику фінансової допомоги він бере на себе відповідні зобов'язання перед особами, які надали таку допомогу, в порядку, встановленому законом.

5. Санація боржника до порушення справи про банкрутство – система заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які може здійснювати засновник (учасник, акціонер) боржника, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, кредитор боржника, інші особи з метою запобігання банкрутству боржника шляхом вжиття організаційно-господарських, управлінських, інвестиційних, технічних, фінансово-економічних, правових заходів відповідно до законодавства до порушення провадження у справі про банкрутство.

6. Санація державних підприємств до порушення справи про банкрутство провадиться за рахунок коштів Державного бюджету України, державних підприємств та інших джерел фінансування. Обсяг коштів для проведення санації державних підприємств за рахунок коштів Державного бюджету України щороку встановлюється законом про Державний бюджет України.

Умови та порядок проведення санації державних підприємств до порушення справи про банкрутство за рахунок інших джерел фінансування погоджують-

ся із суб'єктом управління об'єктами державної власності у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Санація державних підприємств до порушення справи про банкрутство провадиться згідно з цим Законом.

Стаття 6. Санація боржника до порушення провадження у справі про банкрутство

1. Ініціювати процедуру санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство мають право боржник або кредитор.

Згода між боржником і кредитором (кредиторами) щодо проведення санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство може бути досягнута як до, так і після виникнення заборгованості боржника.

Санацію боржника до порушення провадження у справі про банкрутство може бути передбачено правомочним (договором), на підставі якого виникло грошове зобов'язання боржника.

2. Процедура санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство може бути введена за наявності:

відповідної письмової згоди власника майна (органу, уповноваженого управляти майном) боржника;

відповідної письмової згоди кредиторів, загальна сума вимог яких перевищує п'ятдесят відсотків кредиторської заборгованості боржника згідно з даними його бухгалтерського обліку;

плану санації, який повинен бути письмово погоджений усіма забезпеченими кредиторами та схвалений загальними зборами кредиторів боржника.

3. План санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство може містити умови, передбачені в частинах першій та другій статті 29 і частині четвертій статті 79 цього Закону.

Умови плану санації щодо задоволення вимог кредиторів, які не брали участі в голосуванні або голосували проти схвалення плану санації боржника, повинні бути не гіршими, ніж умови задоволення вимог кредиторів, які голосували за схвалення плану санації.

План санації може передбачати поділ кредиторів, які беруть участь у санації, на категорії залежно від виду вимог та наявності (відсутності) забезпечення вимог таких кредиторів. Умовами плану санації може встановлюватися різний порядок задоволення вимог для кредиторів різних категорій.

Умови плану санації, а також мораторій на задоволення вимог кредиторів поширюються на вимоги всіх кредиторів, що виникли до затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство.

План санації може передбачати призначення керуючого санацією. Порядок призначення, повноваження керуючого санацією визначаються у плані санації.

4. Загальні збори кредиторів скликаються боржником шляхом письмового повідомлення усіх кредиторів за даними бухгалтерського обліку боржника.

Боржник повинен розмістити оголошення про проведення загальних зборів кредиторів на веб-сайті державного органу з питань банкрутства та Вищого господарського суду України.

Порядок проведення зборів кредиторів визначається Положенням про порядок проведення санації до порушення провадження у справі про банкрутство.

5. Боржник або представник кредиторів, уповноважений загальними зборами кредиторів, протягом п'яти днів з дня схвалення кредиторами плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство повинен подати до господарського суду за місцезнаходженням боржника заяву про його затвердження.

До заяви про затвердження такого плану санації додаються:

план санації;

протокол засідання загальних зборів кредиторів, на якому було прийнято рішення про схвалення плану санації;

список кредиторів із зазначенням їх найменування, поштової адреси, ідентифікаційного коду (номера) та суми заборгованості;

письмові заперечення кредиторів, які не брали участі в голосуванні чи проголосували проти схвалення плану санації, за їх наявності.

За подання заяви про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство справляється судовий збір.

6. Протягом п'яти днів з дня отримання заяви про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство господарський суд виносить ухвалу про прийняття заяви про затвердження плану санації до розгляду, в якій зазначаються час та місце проведення судового засідання. Копія ухвали надсилається боржнику та всім кредиторам, зазначеним у заяві.

Ухвала про прийняття до розгляду заяви про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство оскарженню не підлягає.

7. Повідомлення про прийняття до розгляду заяви про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство публікується на офіційному веб-сайті Вищого господарського суду України в мережі Інтернет. Повідомлення має містити найменування боржника і його ідентифікаційний код, номер справи, найменування господарського суду, у провадженні якого перебуває справа, а також дату першого судового засідання у справі.

8. Господарський суд повинен розглянути заяву про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство протягом одного місяця з дня прийняття відповідної заяви до розгляду.

Господарський суд зобов'язаний заслухати кожного присутнього на засіданні кредитора, який має заперечення щодо плану санації, навіть якщо на засіданні загальних зборів кредиторів такий кредитор голосував за схвалення плану санації.

Господарський суд виносить ухвалу про відмову в затвердженні плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство, якщо:

при схваленні плану санації були допущені порушення законодавства, що вплинули на результат голосування загальних зборів кредиторів;

кредитор, який не брав участі в голосуванні або ж голосував проти схвалення плану санації, доведе, що в разі ліквідації боржника у порядку, визначеному цим Законом, його вимоги були б задоволені в розмірі, що перевищує розмір вимог, які будуть задоволені відповідно до умов плану санації;

відсутнє письмове погодження плану санації усіма забезпеченими кредиторами;

боржником були надані недостовірні дані щодо кредиторської заборгованості.

В інших випадках господарський суд виносить ухвалу про затвердження плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство та вводить мораторій на задоволення вимог кредиторів. Мораторій поширюється на вимоги кредиторів, що виникли до затвердження плану санації.

Винесення ухвали про відмову у затвердженні плану санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство не є перешкодою для повторного схвалення такого плану санації загальними зборами кредиторів відповідно до вимог чинного законодавства та звернення боржника до суду із заявою про його затвердження.

9. Строк дії процедури санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство не може перевищувати 12 місяців з дня затвердження судом відповідного плану санації.

Протягом дії цієї процедури не може бути порушено справу про банкрутство боржника за його заявою або за заявою будь-кого з кредиторів.

Протягом процедури санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство діє мораторій на задоволення вимог кредиторів.

10. Положення про порядок проведення санації до порушення провадження у справі про банкрутство затверджується Вищим господарським судом України.

Стаття 7. Судові процедури, які застосовуються щодо боржника

1. Відповідно до цього Закону щодо боржника застосовуються такі судові процедури банкрутства:

розпорядження майном боржника;

мирова угода;

санація (відновлення платоспроможності) боржника; ліквідація банкрута.

2. Санація боржника або ліквідація банкрута здійснюється з дотриманням вимог законодавства про захист економічної конкуренції.

3. Залежно від категорії боржника, виду його діяльності та наявності у нього майна господарський суд застосовує загальний, спеціальний або спрощений порядок провадження у справі про банкрутство.

Загальний порядок передбачає застосування процедури розпорядження майном з подальшим переходом до процедур санації, ліквідації або мирової угоди.

Спеціальний порядок передбачає залучення до участі у справі додаткових учасників, продовження строків санації, збігу процедур розпорядження майном та санації.

Спрощений порядок застосовується під час ліквідації банкрута без застосування процедур розпорядження майном та санації.

4. Боржник, щодо якого були застосовані судові процедури банкрутства, вважається особою, що не має неврегульованих грошових зобов'язань.

Стаття 8. Оскарження судових рішень у процедурі банкрутства

1. Ухвали господарського суду, винесені у справі про банкрутство за наслідками розгляду господарським судом заяв, клопотань та скарг, а також постанов про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури можуть бути оскаржені в порядку, встановленому Господарським процесуальним кодексом України, з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. В апеляційному порядку можуть бути оскаржені постанови про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, усі ухвали місцевого господарського суду, прийняті у справі про банкрутство, крім випадків, передбачених Господарським процесуальним кодексом України та цим Законом.

3. У касаційному порядку можуть бути оскаржені постанови апеляційного господарського суду, прийняті за результатами перегляду таких судових рішень: ухвали про порушення справи про банкрутство, ухвали про визнання недійсними правочинів (договорів) боржника, ухвали за результатами розгляду грошових вимог кредиторів, ухвали про звільнення (усунення, припинення повноважень) арбітражного керуючого, ухвали про перехід до наступної судової процедури, ухвали про затвердження плану санації, ухвали про припинення провадження у справі про банкрутство, а також постанови про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури.

4. Ухвали та постанови про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, прийняті господарським судом у справі про банкрутство, набувають законної сили з моменту їх прийняття, якщо інше не передбачено цим Законом.

Розділ II. ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО БАНКРУТСТВО

Стаття 9. Порядок розгляду справ про банкрутство

1. Справи про банкрутство юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців розглядаються господарським судом за правилами, передбаченими Господарським процесуальним кодексом України, з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

Стаття 10. Підвідомчість, підсудність, підстави для порушення провадження у справі про банкрутство

1. Справи про банкрутство підвідомчі господарським судам і розглядаються ними за місцезнаходження боржника – юридичної особи або місцем проживання фізичної особи – підприємця.

2. Право на звернення до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство мають боржник, кредитор.

3. Справа про банкрутство порушується господарським судом, якщо безспірні вимоги кредитора (кредиторів) до боржника сукупно становлять не менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, які не були задоволені боржником протягом трьох місяців після встановленого для їх погашення строку, якщо інше не передбачено цим Законом.

Безспірні вимоги кредиторів – грошові вимоги кредиторів, підтверджені судовим рішенням, що набрало законної сили, і постановою про відкриття виконавчого провадження, згідно з яким відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника. До складу цих вимог, у тому числі щодо сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), не включаються неустойка (штраф, пеня) та інші фінансові санкції.

4. Суд, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство, вирішує усі майнові спори з вимогами до боржника, у тому числі спори про визнання недійсними будь-яких правочинів (договорів), укладених

боржником; про сплату податків, зборів (обов'язкових платежів); стягнення заробітної плати; поновлення на роботі посадових та службових осіб боржника, а також визнання недійсними рішень державних органів, пов'язаних з майновими вимогами до боржника.

5. Якщо справа не підсудна даному господарському суду, матеріали справи надсилаються господарським судом за встановленою підсудністю в порядку, визначеному Господарським процесуальним кодексом України.

Стаття 11. Заява про порушення справи про банкрутство

1. Заява про порушення провадження у справі про банкрутство подається боржником або кредитором у письмовій формі та повинна містити:

найменування господарського суду, до якого подається заява;

ім'я або найменування боржника, його місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи та реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);

ім'я або найменування кредитора, його місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи та реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);

виклад обставин, що є підставою для звернення до суду;

перелік документів, що додаються до заяви.

2. До заяви про порушення справи про банкрутство додаються:

витяг із Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців щодо боржника;

докази сплати судового збору, крім випадків, коли згідно із законом він не підлягає сплаті;

довіреність чи інший документ, що засвідчує повноваження представника, якщо заяву підписано представником;

докази того, що сума безспірних вимог кредитора (кредиторів) сукупно становить не менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, якщо інше не передбачено цим Законом;

рішення суду про задоволення вимог кредитора, що набрало законної сили;

відповідна постанова органу державної виконавчої служби про відкриття виконавчого провадження з виконання вимог кредитора;

докази того, що сума вимог кредитора (кредиторів) не забезпечена повністю заставою майна боржника (за наявності застави).

3. До заяви боржника додаються також:

установчі документи боржника – юридичної особи;

бухгалтерський баланс боржника на останню звітну дату;

перелік кредиторів боржника, вимоги яких визнаються боржником, із зазначенням загальної суми грошових вимог усіх кредиторів, а також щодо кожного кредитора – його імені або найменування, його місцезнаходження або місця проживання, ідентифікаційного коду юридичної особи або реєстраційного номера облікової картки платника податків (за наявності), суми грошових вимог (загальної суми заборгованості, заборгованості за основним зобов'язанням та суми неустойки (штрафу, пені) окремо), підстав виникнення зобов'язань, а також строку їх виконання згідно із законом або договором;

перелік майна боржника із зазначенням його балансової вартості та місцезнаходження, а також загальна балансова вартість майна;

перелік майна, що перебуває у заставі або є обтяженим у інший спосіб, його місцезнаходження, вартість, а також інформація про кредиторів, на користь яких вчинено обтяження майна боржника, їх ім'я або найменування, місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційні коди юридичних осіб або реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності), суми їх грошових вимог, підстави виникнення зобов'язань, а також строки їх виконання згідно із законом або договором;

довідка органів приватизації (органів, уповноважених управляти об'єктами державної власності) стосовно наявності або відсутності на балансі підприємства, щодо якого порушено справу про банкрутство, державного майна, що в процесі приватизації (корпоративізації) не увійшло до його статутного капіталу;

перелік осіб, що мають невиконані зобов'язання перед боржником, із зазначенням вартості таких зобов'язань, терміну виконання та підстав виникнення;

відомості про всі рахунки боржника, відкриті в банках та інших фінансово-кредитних установах, їх реквізити;

відомості про всі рахунки, на яких обліковуються цінні папери, що належать боржнику, їх реквізити;

протокол загальних зборів (конференції) працівників боржника, відповідне рішення первинної профспілкової організації боржника (за наявності кількох первинних організацій – їхнє спільне рішення), на яких обраний представник працівників боржника для участі у справі про банкрутство, якщо такі збори (конференція) відбулися до подачі заяви боржника до господарського суду;

копія спеціального дозволу на провадження діяльності, пов'язаної з державною таємницею, а в разі закінчення терміну дії такого дозволу – довідка про наявність у боржника матеріальних носіїв секретної інформації (технічної документації, виробів, їхніх дослідних зразків тощо);

рішення власника майна (органу, уповноваженого управляти майном) боржника про звернення до господарського суду із заявою про порушення провадження у справі про банкрутство;

інші документи, які підтверджують неплатоспроможність боржника.

4. Боржник подає заяву до господарського суду за наявності майна, достатнього для покриття судових витрат, якщо інше не передбачено цим Законом.

5. Боржник зобов'язаний звернутися до господарського суду із заявою про порушення справи про банкрутство у разі виникнення таких обставин:

задоволення вимог одного або кількох кредиторів призведе до неможливості виконання грошових зобов'язань боржника в повному обсязі перед іншими кредиторами (загроза неплатоспроможності);

під час ліквідації боржника не у зв'язку з процедурою банкрутства встановлено неможливість боржника задовольнити вимоги кредиторів у повному обсязі;

в інших випадках, передбачених цим Законом.

6. Заява кредитора, крім відомостей, передбачених частиною першою цієї статті, повинна містити відомості про розмір вимог кредитора до боржника із зазначенням окремо розміру неустойки (штрафу, пені), яка підлягає сплаті.

7. До заяви кредитора додаються також: копія виконавчого документа;

докази надсилання боржнику копії заяви і доданих до неї документів;

до заяви кредитора – органу державної податкової служби чи інших органів, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування, додаються докази вжиття заходів до отримання відповідної заборгованості у встановленому законодавством порядку.

8. Заява кредитора може ґрунтуватися на об'єднаній заборгованості боржника за сукупністю його різних зобов'язань перед цим кредитором.

Кредитори мають право об'єднати свої вимоги до боржника і звернутися до суду з однією спільною заявою. Така заява підписується всіма кредиторами, які об'єднали свої вимоги до боржника.

9. За подання заяви про порушення справи про банкрутство справляється судовий збір у порядку, передбаченому законом.

Стаття 12. Прийняття заяви про порушення справи про банкрутство

1. У разі відсутності підстав для відмови у прийнятті або для повернення заяви про порушення справи про банкрутство господарський суд приймає заяву до розгляду, про що не пізніше п'яти днів з дня її надходження виносить ухвалу, в якій зазначаються:

дата проведення підготовчого засідання суду;

прізвище, ім'я та по батькові арбітражного керуючого, визначеного автоматизованою системою з числа осіб, внесених до Єдиного реєстру арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України.

Ухвалою про прийняття заяви про порушення провадження у справі про банкрутство господарський суд має право вирішити питання про:

зобов'язання заявника, боржника та інших осіб надати суду додаткові відомості, необхідні для вирішення питання про порушення провадження у справі про банкрутство;

вжиття заходів щодо забезпечення вимог кредиторів шляхом заборони власнику майна (органу, уповноваженому управляти майном) боржника та боржнику приймати рішення щодо ліквідації, реорганізації боржника, а також відчужувати основні засоби.

2. Підготовче засідання суду проводиться не пізніше чотирнадцятого дня з дня винесення ухвали про прийняття заяви про порушення справи про банкрутство, а за наявності поважних причин (здійснення сплати грошових зобов'язань кредиторам тощо) – не пізніше тридцятого дня.

3. Ухвала про прийняття заяви про порушення справи про банкрутство надсилається сторонам та органу державної виконавчої служби за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника, державному реєстратору за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника, органу, уповноваженому управляти державним майном боржника, у статутному капіталі якого частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків, арбітражному керуючому, визначеному автоматизованою системою з числа осіб, внесених до Єдиного реєстру арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України.

Стаття 13. Відзив боржника

1. Боржник до дати проведення підготовчого засідання надає до господарського суду та заявнику відзив на заяву про порушення справи про банкрутство. До відзиву боржника мають бути додані докази відправлення заявнику копії відзиву.

2. Крім відомостей, передбачених Господарським процесуальним кодексом України, у відзиві боржника мають бути зазначені:

наявні у боржника заперечення щодо вимог заявника (заявників);

загальна сума заборгованості боржника перед кредиторами за зобов'язаннями, що передбачають виплату грошей, у тому числі зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), з виплати заробітної плати;

відомості про наявне у боржника майно, а також про всі рахунки боржника в установах банків та інших фінансово-кредитних установах, реквізити рахунків;

відомості про всі рахунки, на яких обліковуються цінні папери, що належать боржнику у зберігачів, депозитаріїв, утримувачів, їх реквізити;

відомості про проведення боржником діяльності, пов'язаної із державною таємницею;

докази необґрунтованості вимог заявника (за їх наявності).

3. У відзиві боржника можуть бути зазначені й інші відомості, що мають значення для розгляду справи.

До відзиву боржника також можуть бути додані наявні у боржника клопотання.

До відзиву також додається довідка органів приватизації (органів, уповноважених управляти об'єктами державної власності) стосовно наявності або відсутності на балансі підприємства, щодо якого порушено справу про банкрутство, державного майна, що в процесі приватизації (корпоратизації) не увійшло до його статутного капіталу.

4. Відсутність відзиву на заяву про порушення справи про банкрутство не перешкоджає провадженню у справі.

Стаття 14. Відмова у прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство

1. Господарський суд не пізніше п'яти днів з дня надходження заяви про порушення справи про банкрутство відмовляє у її прийнятті, якщо:

провадження у справі про банкрутство боржника не допускається згідно із законом;

справа не підсудна даному господарському суду; стосовно боржника – юридичної особи або фізичної особи – підприємця вже порушено справу про банкрутство;

юридичну особу – боржника припинено в установленому законодавством порядку;

підприємницька діяльність фізичної особи – підприємця, яка є боржником, припинена в установленому законодавством порядку;

до боржника заявлено вимоги, які не є безспірними;

вимоги кредитора повністю забезпечені заставою майна боржника;

господарським судом затверджено план санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство згідно зі статтею 6 цього Закону;

з інших підстав, передбачених статтею 62 Господарського процесуального кодексу України, з урахуванням вимог цього Закону.

2. Про відмову у прийнятті заяви виноситься ухвала, яка надсилається заявнику разом із заявою та доданими до неї документами.

Стаття 15. Повернення, відкликання заяви про порушення справи про банкрутство

1. Господарський суд не пізніше п'яти днів з дня надходження до господарського суду заяви про порушення справи про банкрутство повертає її та додані до неї документи без розгляду, якщо:

заяву підписано особою, яка не має права її підписувати, або особою, посаду якої у заяві не зазначено; заява не відповідає змісту вимог, зазначених у цьому Законі;

не подано доказів щодо сплати судового збору у встановлених порядку та розмірі;

заявник-кредитор не подав доказів неспроможності боржника виконати свої грошові зобов'язання перед кредиторами в розмірі, визначеному частиною третьою статті 10 цього Закону, протягом трьох місяців після відкриття виконавчого провадження, якщо інше не передбачено цим Законом;

заявник-кредитор не надав доказів надсилання боржнику копії заяви і доданих до неї документів;

з інших підстав, передбачених статтею 63 Господарського процесуального кодексу України, з урахуванням вимог цього Закону.

2. Повернення заяви про порушення провадження у справі про банкрутство не перешкоджає повторному зверненню з такою заявою до господарського суду у встановленому порядку.

3. Якщо про порушення справи про банкрутство подано кілька заяв і одна з них повертається без розгляду, суддя розглядає інші заяви про порушення провадження у справі про банкрутство.

4. Про повернення заяви про порушення провадження у справі про банкрутство без розгляду суд виносить ухвалу.

5. Заява про порушення справи про банкрутство може бути відкликана заявником (заявниками) до дати проведення підготовчого засідання суду.

У разі відкликання заяви про порушення справи про банкрутство до винесення ухвали про її прийняття господарський суд виносить ухвалу про повернення заяви про порушення справи про банкрутство.

У разі відкликання заяви про порушення справи про банкрутство після винесення ухвали про її прийняття до дати проведення підготовчого засідання суду господарський суд виносить ухвалу про залишення заяви без розгляду.

Господарський суд має право не прийняти відкликання заяви про порушення справи про банкрутство, якщо це порушує чий-небудь права чи охоронювані законом інтереси або якщо до господарського суду надійшла інша заява (заяви) кредитора (кредиторів) про порушення справи про банкрутство.

Боржник не має права відкликати заяву про порушення справи, подану ним відповідно до вимог частини п'ятої статті 11 цього Закону.

Стаття 16. Порушення провадження у справі про банкрутство

1. Перевірка обґрунтованості вимог заявника, а також з'ясування наявності підстав для порушення провадження у справі про банкрутство здійснюються господарським судом у підготовчому засіданні, яке проводиться в порядку, передбаченому цим Законом.

Неявка у підготовче засідання сторін та представника державного органу з питань банкрутства, а також відсутність відзиву боржника не перешкоджають проведенню засідання.

2. У підготовчому засіданні господарський суд розглядає подані документи, заслуховує пояснення сторін, оцінює обґрунтованість заперечень боржника, а також вирішує інші питання, пов'язані з розглядом справи.

3. Якщо справа порушується за заявою кредитора, господарський суд перевіряє обґрунтованість його вимог, їх безспірність, вжиття заходів щодо примусового стягнення за цими вимогами в порядку виконавчого провадження.

У разі звернення до господарського суду боржника із заявою про порушення справи про банкрутство у підготовчому засіданні з'ясовуються ознаки неплатоспроможності боржника або її загрози.

4. У разі якщо до господарського суду до дня підготовчого засідання надійшло кілька заяв і провадження справи про банкрутство порушено за однією з них, інші ухвалою господарського суду приєднуються до матеріалів справи і розглядаються одночасно.

У разі визнання вимог заявника необґрунтованими господарський суд оцінює обґрунтованість вимог інших заяв кредиторів, приєднаних до матеріалів справи, і вирішує питання про порушення провадження у справі про банкрутство у порядку, передбаченому цією статтею,

5. Для визначення фінансового становища боржника в підготовчому засіданні суду чи під час розгляду справи про банкрутство господарський суд може призначити судову експертизу відповідно до вимог Закону України «Про судову експертизу».

6. За наслідками розгляду заяви про порушення справи про банкрутство та відзиву боржника господарський суд виносить ухвалу про:

порушення провадження у справі про банкрутство;

відмову у порушенні провадження у справі про банкрутство.

7. Суд відмовляє в порушенні провадження у справі про банкрутство, якщо:

заявником не доведено наявності підстав для порушення провадження у справі про банкрутство;

вимоги кредитора є повністю забезпеченими майном боржника;

вимоги кредитора свідчать про наявність спору про право, який підлягає вирішенню у порядку позовного провадження;

вимоги кредитора (кредиторів) задоволені боржником у повному обсязі до підготовчого засідання суду;

відсутня хоча б одна з підстав, передбачених частиною третьою статті 10 цього Закону;

за наявності підстав, передбачених статтею 15 цього Закону.

8. Відмова у відкритті провадження у справі про банкрутство не перешкоджає повторному зверненню до суду із заявою про порушення справи про банкрутство за наявності підстав, встановлених цим Законом.

9. В ухвалі про порушення провадження у справі про банкрутство зазначається про:

порушення провадження у справі про банкрутство;

визнання вимог кредитора та їх розмір;

введення мораторію на задоволення вимог кредиторів;

введення процедури розпорядження майном; призначення розпорядника майна, встановлення розміру оплати його послуг та джерела її сплати;

вжиття заходів щодо забезпечення вимог кредиторів шляхом заборони боржнику та власнику майна (органу, уповноваженому управляти майном) боржника приймати рішення щодо ліквідації, реорганізації боржника, а також відчужувати основні засоби та предмети застави;

строк подання розпорядником майна до господарського суду відомостей про результати розгляду вимог кредиторів, який не може перевищувати місяця та двадцяти днів після дати проведення підготовчого засідання суду;

дату складення розпорядником майна реєстру вимог кредиторів та подання його на затвердження до господарського суду, яка не може бути пізніше місяця та двадцяти днів після дати проведення підготовчого засідання суду;

дату попереднього засідання суду, яке має відбуватися не пізніше двох місяців та десяти днів, а в разі великої кількості кредиторів – не пізніше трьох місяців після дати проведення підготовчого засідання суду;

строк проведення розпорядником майна інвентаризації майна боржника, який не може перевищувати двох місяців, а в разі значного обсягу майна – трьох місяців після дати проведення підготовчого засідання суду.

10. З метою виявлення усіх кредиторів та осіб, які виявили бажання взяти участь у санації боржника, здійснюється офіційне оприлюднення оголошення про порушення справи про банкрутство на офіційному веб-сайті Вищого господарського суду України в мережі Інтернет.

Таке оголошення має містити повне найменування боржника, його поштову адресу, банківські реквізити, найменування та адресу господарського суду, номер справи, відомості про розпорядника майна, граничний строк подання заяв конкурсних кредиторів з вимогами до боржника.

11. Господарський суд в ухвалі про порушення справи про банкрутство може зобов'язати боржника провести аудит. Якщо у боржника немає для цього коштів, господарський суд може призначити проведення аудиту за рахунок кредитора (кредиторів) лише за згодою останнього (останніх).

Відсутність аудиторського висновку не перешкоджає провадженню у справі про банкрутство.

12. Якщо в заяві боржника про порушення справи про банкрутство або відзиві боржника міститься інформація про провадження ним діяльності, пов'язаної з державною таємницею, суд виносить та надсилає сторонам і державному органу з питань банкрутства ухвалу про відкладення проведення підготовчого засідання суду на час, необхідний для оформлення допуску до державної таємниці арбітражному керуючому. Такий строк не може перевищувати тридцяти днів.

У разі відмови у наданні допуску до державної таємниці зазначеному арбітражному керуючому господарський суд призначає нового арбітражного керуючого в порядку, встановленому цим Законом.

13. Ухвала про порушення провадження у справі про банкрутство набирає законної сили з моменту її винесення.

14. Процедура розпорядження майном вводиться господарським судом на строк, визначений частиною другою статті 22 цього Закону, одночасно з винесенням ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство.

15. З моменту порушення провадження у справі про банкрутство:

пред'явлення конкурсними та забезпеченими кредиторами вимог до боржника та їх задоволення може відбуватися лише у порядку, передбаченому цим Законом, та в межах провадження у справі про банкрутство;

пред'явлення поточними кредиторами вимог до боржника та їх задоволення може відбуватися у випадку та порядку, передбачених цим Законом;

арешт майна боржника чи інші обмеження боржника щодо розпорядження належним йому майном можуть бути застосовані виключно господарським судом у межах провадження у справі про банкрутство;

корпоративні права засновників (учасників, акціонерів) боржника реалізуються з урахуванням обмежень, встановлених цим Законом;

задоволення вимог засновника (учасника) боржника – юридичної особи про виділення частки в майні боржника у зв'язку з виходом із складу його учасників забороняється;

рішення про реорганізацію або ліквідацію юридичної особи – боржника приймається в порядку, визначеному цим Законом.

16. Ухвала про порушення провадження у справі про банкрутство не пізніше трьох днів з дня її винесення надсилається боржнику, кредитору (кредиторам) та іншим особам, які беруть участь або мають взяти участь у цій справі (власнику майна, органу, уповноваженому управляти майном боржника, тощо), органу державної податкової служби, місцевому загальному суду, органу державної виконавчої служби за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника.

У разі вжиття заходів щодо забезпечення вимог кредиторів копія ухвали надсилається також установам, що здійснюють облік нерухомого та рухомого майна (органам державної реєстрації речових прав, державним нотаріальним конторам, органам державної автомобільної інспекції за місцезнаходженням (місцем проживання)) боржника тощо, установам банків, що обслуговують рахунки боржника, незалежним реєстраторам, особам, які ведуть облік цінних паперів, що належать боржнику (зберігачу, депозитарію, утримувачу), а також установі, що веде державні реєстри обтяжень майна.

Стаття 17. Розгляд позовних вимог конкурсних кредиторів до боржника

1. У разі якщо до боржника, щодо якого порушена справа про банкрутство, пред'явлений позов, який ґрунтується на грошових зобов'язаннях боржника, що виникли до порушення провадження у справі про банкрутство, суди мають у встановленому процесуальним законом порядку приймати такі позовні заяви і вирішувати спір за цією вимогою по суті за правилами позовного провадження до офіційного оприлюднення оголошення про порушення справи про банкрутство.

2. Про офіційне оприлюднення оголошення про порушення справи про банкрутство розпорядник майна повідомляє суд, який розглядає позовні вимоги конкурсних кредиторів до боржника. Цей суд (суди) піс-

ля офіційного оприлюднення відповідного оголошення має зупинити позовне провадження та роз'яснити позивачу зміст частини четвертої статті 23 цього Закону, зазначивши про це в ухвалі або в протоколі судового засідання.

3. Якщо позивач не звернувся у тридцятиденний строк з дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення справи про банкрутство із заявою про визнання його грошових вимог до боржника у справі про банкрутство, суд, який розглядає позовну заяву, після закінчення тридцятиденного строку з моменту офіційного оприлюднення поновлює позовне провадження та відмовляє у задоволенні позову.

4. У разі звернення позивача із заявою про визнання його грошових вимог до боржника у справі про банкрутство після винесення ухвали господарського суду за результатами розгляду цих вимог позовне провадження підлягає припиненню на підставі пункту 2 частини першої статті 80 Господарського процесуального кодексу України.

5. Якщо у порушенні провадження у справі про банкрутство відмовлено або провадження у справі про банкрутство припинено, позовне провадження підлягає поновленню і позов розглядається по суті.

6. Положення частин першої – четвертої цієї статті не застосовуються до позовів за вимогами кредиторів, на які не поширюється дія мораторію на задоволення вимог кредиторів.

Стаття 18. Забезпечення вимог кредиторів

1. Господарський суд має право за клопотанням сторін або учасників справи про банкрутство чи за своєю ініціативою вжити заходів до забезпечення вимог кредиторів.

Господарський суд за клопотанням розпорядника майна, кредиторів або з власної ініціативи може заборонити боржнику укладати без згоди арбітражного керуючого (розпорядника майна) правочини (договори), а також зобов'язати боржника передати цінні папери, майно, інші цінності на зберігання третім особам, вчинити чи утриматися від вчинення певних дій або вжити інших заходів для збереження майна боржника (у тому числі шляхом позбавлення боржника права розпорядження його нерухомим майном без згоди розпорядника майна або суду, який розглядає справу про банкрутство; накладення арешту на конкретне рухоме майно боржника), про що вноситься ухвала.

2. У процедурі розпорядження майном за клопотанням розпорядника майна, сторін або інших учасників справи про банкрутство, що містить підтвержені відомості про перешкоджання керівником боржника виконанню повноважень розпорядника майна, а також про вчинення керівником боржника дій, що порушують права та законні інтереси боржника або кредиторів, господарський суд має право відсторонити керівника боржника від посади та покласти виконання його обов'язків на розпорядника майна. Про усунення керівника боржника від посади господарський суд вносить ухвалу.

3. Заходи щодо забезпечення вимог кредиторів діють відповідно до дня введення процедури санації і призначення керуючого санацією або до прийняття постанови про визнання боржника банкрутом, відкриття ліквідаційної процедури і призначення ліквідатора, або до припинення провадження у справі.

Господарський суд має право скасувати або змінити заходи щодо забезпечення вимог кредиторів до

настання зазначених обставин, про що виноситься ухвала.

Стаття 19. Мораторій на задоволення вимог кредиторів

1. Мораторій на задоволення вимог кредиторів – зупинення виконання боржником грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), термін виконання яких настав до дня введення мораторію, і припинення заходів, спрямованих на забезпечення виконання цих зобов'язань та зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), застосованих до дня введення мораторію.

2. Мораторій на задоволення вимог кредиторів вводиться одночасно з порушенням провадження у справі про банкрутство, про що зазначається в ухвалі господарського суду. Ухвала є підставою для зупинення виконавчого провадження. Про запровадження мораторію розпорядник майна повідомляє органи державної виконавчої служби за місцезнаходженням (місцем проживання) боржника та знаходженням його майна.

3. Протягом дії мораторію на задоволення вимог кредиторів:

забороняється стягнення на підставі виконавчих та інших документів, що містять майнові вимоги, у тому числі на предмет застави, за якими стягнення здійснюється в судовому або в позасудовому порядку відповідно до законодавства, крім випадків перебування виконавчого провадження на стадії розподілу стягнутих з боржника грошових сум (у тому числі одержаних від продажу майна боржника), перебування майна на стадії продажу з моменту оприлюднення інформації про продаж, а також у разі звернення стягнення на заставлене майно та виконання рішень у немайнових спорах;

забороняється виконання вимог, на які поширюється мораторій;

не нараховується неустойка (штраф, пеня), не застосовуються інші фінансові санкції за невиконання чи неналежне виконання зобов'язань із задоволення всіх вимог, на які поширюється мораторій;

зупиняється перебіг позовної давності на період дії мораторію;

не застосовується індекс інфляції за весь час прострочення виконання грошового зобов'язання, три проценти річних від простроченої суми тощо.

4. Мораторій на задоволення вимог кредиторів застосовується до вимог кредиторів щодо відшкодування збитків, що виникли через відмову боржника від виконання правочинів (договорів) у процедурі санації, у порядку, передбаченому цим Законом.

5. Дія мораторію на задоволення вимог кредиторів не поширюється на вимоги поточних кредиторів; на виплату заробітної плати та нарахованих на ці суми страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування; відшкодування шкоди, заподіяної здоров'ю та життю громадян; на виплату авторської винагороди, аліментів, а також на вимоги за виконавчими документами немайнового характеру, що зобов'язують боржника вчинити певні дії чи утриматися від їх вчинення.

Дія мораторію не поширюється на задоволення вимог кредиторів у разі одночасного задоволення вимог кредиторів у процедурі розпорядження майном керуючим санацією згідно з планом санації або ліквіда-

тором у ліквідаційній процедурі в порядку черговості, встановленому цим Законом.

Стягнення грошових коштів за вимогами кредиторів за зобов'язаннями, на які не поширюється дія мораторію, провадиться з рахунку боржника в установі банку. Контроль за такими стягненнями здійснює арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор).

Звернення стягнення на майно боржника за вимогами, на які не поширюється дія мораторію, здійснюється виключно за ухвалою господарського суду, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство боржника.

6. Під час процедури розпорядження майном боржнику дозволяється задовольняти лише ті вимоги кредиторів, на які згідно з частиною п'ятою цієї статті не поширюється дія мораторію.

Задоволення забезпечених вимог кредиторів за рахунок майна боржника, яке є предметом забезпечення, допускається лише в межах провадження у справі про банкрутство.

7. Дія мораторію припиняється з дня припинення провадження у справі про банкрутство.

8. Правові наслідки дії мораторію на задоволення вимог кредиторів не застосовуються, якщо провадження у справі припинено на підставі пункту 11 частини першої статті 83 цього Закону.

9. Активи боржника, які перебувають у податковій заставі, можуть бути звільнені господарським судом з податкової застави, про що виноситься ухвала у судовому засіданні за участю органу державної податкової служби.

Стаття 20. Визнання недійсними правочинів (договорів) та спростування майнових дій боржника

1. Правочини (договори) або майнові дії боржника, які були вчинені боржником після порушення справи про банкрутство або протягом одного року, що передував порушенню справи про банкрутство, можуть бути відповідно визнані недійсними або спростовані господарським судом у межах провадження у справі про банкрутство за заявою арбітражного керуючого або конкурсного кредитора з таких підстав:

боржник безоплатно здійснив відчуження майна, прийняв на себе зобов'язання без відповідних майнових дій іншої сторони, відмовився від власних майнових вимог;

боржник виконав майнові зобов'язання раніше встановленого строку;

боржник до порушення справи про банкрутство взяв на себе зобов'язання, в результаті чого він став неплатоспроможним або виконання його грошових зобов'язань перед іншими кредиторами повністю або частково стало неможливим;

боржник здійснив відчуження або придбав майно за цінами, відповідно нижчими або вищими від ринкових, за умови, що в момент прийняття зобов'язання або внаслідок його виконання майна боржника було (стало) недостатньо для задоволення вимог кредиторів;

боржник оплатив кредитору або прийняв майно в рахунок виконання грошових вимог у день, коли сума вимог кредиторів боржнику перевищувала вартість майна;

боржник прийняв на себе заставні зобов'язання для забезпечення виконання грошових вимог.

2. У разі визнання недійсними правочинів (договорів) або спростування майнових дій боржника на підставах, передбачених частиною першою цієї статті, кредитор зобов'язаний повернути в ліквідаційну масу майно, яке він отримав від боржника, а у разі неможливості повернути майно в натурі – відшкодувати його вартість у грошових одиницях за ринковими цінами, що існували на момент здійснення правочину або вчинення майнової дії.

3. Кредитор за недійсним правочином (договором) або спростованою майновою дією має право вибору: погашення свого боргу в першу чергу в процедурі банкрутства або виконання зобов'язання боржником у натурі після припинення провадження у справі про банкрутство.

4. За результатами розгляду заяви арбітражного керуючого або конкурсного кредитора про визнання недійсним правочину (договору) або спростування майнових дій боржника господарський суд виносить ухвалу.

Стаття 21. правонаступництво

1. У разі вибуття чи заміни кредитора у справі про банкрутство господарський суд за заявою правонаступника або іншої особи, яка бере участь у справі, здійснює заміну такої сторони на будь-якій стадії провадження у справі її правонаступником.

2. Усі дії, вчинені у справі про банкрутство до вступу у справу правонаступника, обов'язкові для нього так само, як вони були обов'язкові для особи, яку правонаступник замінив.

Стаття 22. Введення процедури розпорядження майном боржника

1. Під розпорядженням майном розуміється система заходів щодо нагляду та контролю за управлінням і розпорядженням майном боржника з метою забезпечення збереження, ефективного використання майнових активів боржника, проведення аналізу його фінансового становища, а також визначення наступної оптимальної процедури (санації, мирової угоди чи ліквідації) для задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів.

Розпорядник майна – фізична особа, яка відповідно до судового рішення господарського суду забезпечує здійснення процедури розпорядження майном.

Про призначення розпорядника майна виноситься ухвала.

2. Процедура розпорядження майном боржника вводиться строком на сто п'ятнадцять календарних днів і може бути продовжена господарським судом за вмотивованим клопотанням розпорядника майна, комітету кредиторів або боржника не більше ніж на два місяці.

3. Розпорядник майна зобов'язаний:

розглядати заяви кредиторів про грошові вимоги до боржника, які надійшли в установленому цим Законом порядку;

вести реєстр вимог кредиторів;

повідомляти кредиторів про результати розгляду їхніх вимог;

вживати заходів для захисту майна боржника;

аналізувати фінансово-господарську діяльність, інвестиційне становище боржника та його становище на ринках;

виявляти (за наявності) ознаки фіктивного банкрутства, доведення до банкрутства, приховування

стійкої фінансової неспроможності, незаконних дій у разі банкрутства;

скликати збори кредиторів та організувати їх проведення;

надавати державному органу з питань банкрутства відомості, необхідні для ведення Єдиного реєстру підприємств, щодо яких порушено справу про банкрутство;

надавати господарському суду та комітету кредиторів звіт про свою діяльність, відомості про фінансове становище боржника, пропозиції щодо можливості відновлення платоспроможності боржника;

не пізніше двох місяців від дня порушення провадження у справі про банкрутство разом з боржником організувати та забезпечити проведення інвентаризації майна боржника та визначити його вартість;

брати участь у розробці плану санації у випадках, передбачених цим Законом, та за можливості проведення санації боржника розробити разом з боржником не пізніше двох місяців від дня порушення провадження у справі про банкрутство план санації боржника та подати його на розгляд комітету кредиторів;

виконувати інші повноваження, що передбачені цим Законом.

4. Розпорядник майна несе відповідальність за невиконання або неналежне виконання своїх повноважень відповідно до законодавства України.

Повноваження розпорядника майна припиняються з дня припинення провадження у справі про банкрутство, а також у разі затвердження господарським судом мирової угоди, призначення керуючого санацією або ліквідатора, якщо інше не передбачено цим Законом.

5. Після призначення розпорядника майна і до припинення процедури розпорядження майном органи управління боржника не мають права без згоди розпорядника майна приймати рішення про:

реорганізацію (злиття, приєднання, поділ, виділення, перетворення) і ліквідацію боржника;

створення юридичних осіб або про участь в інших юридичних особах;

створення філій та представництв;

виплату дивідендів;

проведення боржником емісії цінних паперів;

вихід зі складу учасників боржника юридичної особи, придбання в акціонерів раніше випущених акцій боржника.

6. Рішення про участь боржника в об'єднаннях, асоціаціях, спілках, холдингових компаніях, промислово-фінансових групах чи інших об'єднаннях юридичних осіб приймається органами управління боржника за згодою розпорядника майна.

7. Господарський суд за заявою розпорядника майна скасовує арешти з майна боржника чи інші обмеження щодо розпорядження його майном у разі, якщо такі арешти чи обмеження перешкоджають господарській діяльності боржника та відновленню його платоспроможності.

8. Керівник або орган управління боржника виключно за погодженням з розпорядником майна вчиняють правочини (укладають договори) щодо:

відчуження або обтяження нерухомого майна боржника, в тому числі його передачі в оренду, заставу, внесення зазначеного майна до статутного капіталу іншого підприємства або господарського товариства, розпорядження нерухомим майном боржника у будь-який інший спосіб;

одержання та видачі позик (кредитів), надання поруки, гарантій, уступки вимоги, переведення боргу, а також передачі в довірче управління майна боржника;

розпорядження у будь-який спосіб іншим майном боржника, балансова вартість якого становить понад один відсоток балансової вартості активів боржника, та укладання інших значних правочинів (договорів).

9. Розпорядник майна має право на подання до господарського суду позову щодо визнання недійсними правочинів (договорів), укладених боржником з порушенням порядку, встановленого цим Законом, а також позовів щодо визнання недійсними актів, прийнятих у процедурі розпорядження майном стосовно зміни організаційно-правової форми боржника.

10. Розпорядник майна не має права втручатися в оперативно-господарську діяльність боржника, крім випадків, передбачених цим Законом.

11. Призначення розпорядника майна не є підставою для припинення повноважень керівника чи органу управління боржника.

12. Повноваження керівника боржника та виконавчих органів його управління, покладені на них відповідно до законодавства чи установчих документів, можуть бути припинені в разі, якщо ними не вживаються заходи щодо забезпечення збереження майна боржника, створюються перешкоди діям розпорядника майна чи допускаються інші порушення законодавства.

У разі виявлення зазначених обставин за клопотанням кредиторів або інших учасників справи про банкрутство ухвалою господарського суду повноваження керівника та виконавчих органів управління боржника припиняються, а виконання відповідних обов'язків тимчасово покладається на розпорядника майна до призначення в порядку, визначеному законодавством та установчими документами, нового керівника боржника та виконавчих органів управління боржника.

13. З дня винесення господарським судом ухвали про припинення повноважень керівника боржника або органів управління боржника керівник, повноваження якого припинені ухвалою господарського суду, зобов'язаний протягом трьох днів передати розпоряднику майна, а розпорядник майна прийняти бухгалтерську та іншу документацію боржника, його печатки і штампи, матеріальні та інші цінності.

Стаття 23. Виявлення кредиторів та осіб, які мають бажання взяти участь у санації боржника

1. Конкурсні кредитори за вимогами, які виникли до дня порушення провадження у справі про банкрутство, зобов'язані подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, протягом тридцяти днів від дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство.

Відлік строку на заявлення грошових вимог кредиторів до боржника починається з дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство.

Зазначений строк є граничним і поновленню не підлягає.

2. Кредитор, за заявою якого порушено провадження у справі, має право заявити додаткові грошові вимоги до боржника у межах строку, встановленого частиною першою цієї статті.

Забезпечені кредитори зобов'язані подати заяву з грошовими вимогами до боржника під час провадження у справі про банкрутство лише в частині вимог, що є незабезпеченими, або за умови відмови від забезпечення.

Склад і розмір грошових вимог кредиторів визначаються в національній валюті України. Якщо зобов'язання боржника визначені в іноземній валюті, то склад і розмір грошових вимог кредиторів визначаються в національній валюті за курсом, встановленим Національним банком України на дату подання кредитором заяви з грошовими вимогами до боржника.

Майнові вимоги кредиторів до боржника мають бути виражені в грошових одиницях і заявлені до господарського суду в порядку, встановленому цією статтею.

Кредитори за вимогами щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, аліментів, а також за вимогами щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування мають право протягом тридцяти днів від дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують.

Копії відповідних заяв та доданих до них документів кредитори надсилають боржнику та розпоряднику майна.

3. Заява кредитора має містити:

найменування господарського суду, до якого подається заява;

ім'я або найменування боржника, його місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи та реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);

ім'я або найменування кредитора, його місцезнаходження або місце проживання, ідентифікаційний код юридичної особи та реєстраційний номер облікової картки платника податків (за наявності);

розмір вимог кредитора до боржника з окремим зазначенням суми неустойки (штрафу, пені);

виклад обставин, які підтверджують вимоги до боржника, та їх обґрунтування;

відомості про наявність заставного майна боржника, яке є забезпеченням вимог;

перелік документів, які додаються до заяви.

До заяви в обов'язковому порядку додаються докази сплати судового збору, докази надсилання копії заяви боржнику і розпоряднику майна, а також документи, які підтверджують грошові вимоги до боржника.

Заява підписується кредитором або його уповноваженим представником.

Господарський суд зобов'язаний прийняти заяву кредитора, подану з дотриманням вимог цього Закону та Господарського процесуального кодексу України, про що вноситься ухвала, в якій зазначається дата розгляду заяви.

4. Особи, вимоги яких заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, або не заявлені взагалі, не є конкурсними кредиторами, а їх вимоги погашаються в шосту чергу в ліквідаційній процедурі.

Відповідне правило не поширюється на вимоги кредиторів щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, аліментів, а також на вимоги щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, сплати страхових внесків на загальнообов'язкове державне пенсійне та інше соціальне страхування.

5. Розпорядник майна боржника не пізніше ніж на десятий день з дня, наступного після закінчення встановленого частиною першою цієї статті строку, з урахуванням результатів розгляду вимог кредиторів боржником повністю або частково визнає їх або відхиляє з обґрунтуванням підстав визнання чи відхилення, про що письмово повідомляє заявників і господарський суд, а також подає до суду письмовий звіт про надіслані всім кредиторам боржника повідомлення про результати розгляду грошових вимог та їх отримання кредиторами разом з копіями повідомлень про вручення поштового відправлення та описів вкладення в поштове відправлення або інших документів, що підтверджують надсилання повідомлення кредиторам.

6. Кредитор, вимоги якого визнані боржником чи господарським судом, має право отримувати від розпорядника майна інформацію щодо вимог інших кредиторів, визнаних боржником та розпорядником майна. Такий кредитор може подати розпоряднику майна, боржнику та суду заперечення щодо визнання вимог інших кредиторів.

Заяви з вимогами конкурсних кредиторів або забезпечених кредиторів, у тому числі щодо яких є заперечення боржника чи інших кредиторів, розглядаються господарським судом у попередньому засіданні суду.

За наслідками розгляду зазначених заяв господарський суд ухвалою визнає чи відхиляє (повністю або частково) вимоги таких кредиторів.

7. Заяви кредиторів за вимогами щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, аліментів, а також за вимогами щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, щодо яких є заперечення боржника, розглядаються згідно з цим Законом.

8. Вимоги конкурсних кредиторів, визнані боржником або господарським судом, вносяться розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів.

Розпорядник майна зобов'язаний окремо внести до реєстру вимоги кредиторів, які забезпечені заставою майна боржника, згідно з їхніми заявами, а за їх відсутності – згідно з даними обліку боржника, а також внести окремо до реєстру відомості про майно боржника, яке є предметом застави згідно з державним реєстром застав.

Розпорядник майна зобов'язаний окремо внести до реєстру відомості про вимоги щодо виплати заробітної плати, авторської винагороди, аліментів, а також про вимоги щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, згідно із заявами таких кредиторів та/або даними обліку боржника,

Поточні кредитори з вимогами до боржника, які виникли після порушення провадження у справі про банкрутство, можуть пред'явити такі вимоги після прийняття господарським судом постанови про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури. До визнання боржника банкрутом спори боржника з кредиторами, які мають поточні вимоги до

боржника, вирішуються шляхом їх розгляду у позовному провадженні господарським судом, у провадженні якого перебуває справа про банкрутство.

9. У процедурі розпорядження майном боржник має право на підставі ухвали господарського суду задовольнити всі вимоги конкурсних кредиторів за умови їх задоволення одночасно та в повному обсязі відповідно до реєстру вимог кредиторів.

10. Фізичні особи та/або юридичні особи, які бажають взяти участь у санації боржника (далі – інвестори), можуть подати розпоряднику майна заяву про участь у санації боржника та свої пропозиції щодо санації боржника (план санації тощо).

11. У процедурі розпорядження майном боржник за участю розпорядника майна готує план санації боржника відповідно до вимог статті 29 цього Закону та подає його на розгляд зборів кредиторів.

Стаття 24. Перевірка відповідності заяви конкурсного кредитора вимогам цього Закону

1. Господарський суд не пізніше п'яти днів з дня надходження заяви конкурсного кредитора здійснює перевірку її відповідності вимогам цього Закону.

У разі якщо заяву конкурсного кредитора подано без дотримання вимог частини третьої статті 23 цього Закону, господарський суд письмово повідомляє заявника про недоліки заяви та строк, протягом якого він зобов'язаний їх усунути.

2. Якщо конкурсний кредитор усунув недоліки заяви у строк, встановлений судом, вона вважається поданою у день первинного її подання до суду. В іншому випадку суд виносить ухвалу про повернення заяви.

3. Повернення заяви з підстав, передбачених цією статтею, не перешкоджає повторному зверненню до суду у цій же справі, якщо порушення усунуто в межах строку, встановленого частиною першою статті 23 цього Закону.

Стаття 25. Попереднє засідання господарського суду

1. Попереднє засідання господарського суду проводиться не пізніше двох місяців та десяти днів, а у разі великої кількості кредиторів – не пізніше трьох місяців після проведення підготовчого засідання суду. Про попереднє засідання суду повідомляються сторони, а також інші учасники провадження у справі про банкрутство, визнані такими відповідно до цього Закону. Обов'язок щодо такого повідомлення суд може покласти на розпорядника майна або боржника.

2. У попередньому засіданні господарський суд розглядає всі вимоги кредиторів, у тому числі щодо яких були заперечення боржника і які не були внесені розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів, а також ті, що визнані боржником та внесені розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів, і вирішує питання про його затвердження.

За результатами розгляду вимог кредиторів господарський суд виносить ухвалу, в якій зазначаються: розмір та перелік усіх визнаних судом вимог кредиторів, які вносяться розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів;

розмір та перелік не визнаних судом вимог кредиторів;

дата проведення зборів кредиторів та комітету кредиторів;

дата підсумкового засідання суду, на якому буде винесено ухвалу про санацію боржника чи постанову про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, чи ухвалу про припинення провадження у справі про банкрутство або ухвалу про продовження строку процедури розпорядження майном та відкладення підсумкового засідання суду, яке має відбутися у строки, встановлені частиною другою статті 22 цього Закону.

У реєстрі вимог кредиторів повинні міститися відомості про кожного кредитора, розмір його вимог за грошовими зобов'язаннями, черговість задоволення кожної вимоги.

Неустойка (штраф, пеня) враховується в реєстрі вимог кредиторів окремо від основних зобов'язань у шосту чергу та може бути предметом мирової угоди.

Погашення неустойки (штрафу, пені) у справі про банкрутство можливе лише в ліквідаційній процедурі при спрощеному порядку розгляду справи про банкрутство.

Ухвала є підставою для визначення кількості голосів, які належать кожному конкурсному кредитору під час прийняття рішення на зборах (комітеті) кредиторів. Для визначення кількості голосів для участі у представницьких органах кредиторів зі складу вимог конкурсних кредиторів виключається неустойка (штраф, пеня).

Внесення змін до затвердженого господарським судом реєстру вимог кредиторів здійснюється виключно за наслідками перегляду ухвали господарського суду в апеляційному та касаційному порядку або за нововиявленими обставинами, а також у разі правонаступництва.

Стаття 26. Збори кредиторів та комітет кредиторів

1. Протягом десяти днів після винесення ухвали за результатами попереднього засідання господарського суду розпорядник майна письмово повідомляє кредиторів згідно з реєстром вимог кредиторів, уповноважену особу працівників боржника та уповноважену особу засновників (учасників, акціонерів) боржника про місце і час проведення зборів кредиторів та організовує їх проведення.

Учасниками зборів кредиторів боржника з правом вирішального голосу є конкурсні кредитори, визнані господарським судом та внесені до реєстру вимог кредиторів.

У зборах кредиторів боржника можуть брати участь із правом дорадчого голосу:

- кредитори, вимоги яких увійшли до реєстру вимог кредиторів окремо;
- представник працівників боржника;
- уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) боржника;
- представник органу, уповноваженого управляти державним майном;
- арбітражний керуючий.

2. Перші збори кредиторів вважаються повноважними, якщо на них присутні кредитори, що мають не менше ніж дві треті голосів. Наступні збори вважаються повноважними у разі присутності на них кредиторів, що мають більше половини голосів.

Кількість голосів кредиторів на зборах визначається відповідно до частини четвертої цієї статті.

3. Збори кредиторів у провадженні у справі про банкрутство скликаються арбітражним керуючим за його ініціативою, за ініціативою комітету кредиторів чи інших кредиторів, сума вимог яких становить не менше ніж третину всіх вимог, внесених до реєстру вимог кредиторів, або за ініціативою однієї третини кількості голосів кредиторів.

Збори кредиторів на вимогу комітету кредиторів або окремих кредиторів скликаються арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) та проводяться протягом двох тижнів з дня надходження письмової вимоги про їх скликання.

Збори кредиторів проводяться за місцезнаходженням боржника.

4. Конкурсні кредитори мають на зборах кредиторів кількість голосів, пропорційну сумі вимог кредиторів, включених до реєстру вимог кредиторів, та кратну одній тисячі гривень.

Під час визначення кількості голосів кредиторів з правом вирішального голосу не враховуються суми неустойки (штрафу, пені), інші фінансові санкції, моральна шкода, судовий збір у справі про банкрутство, заявлені або сплачені кредиторами в провадженні у справі про банкрутство.

5. До компетенції зборів кредиторів належить прийняття рішення про:

- визначення кількісного складу та обрання членів комітету кредиторів;
- дострокове припинення повноважень комітету кредиторів або окремих його членів;
- схвалення плану санації боржника в процедурі розпорядження майном;
- інші питання, передбачені цим Законом.

6. На час дії процедур банкрутства збори кредиторів обирають комітет кредиторів у складі не більше ніж сім осіб.

Вибори комітету кредиторів проводяться відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на зборах кредиторів, визначених відповідно до частини четвертої цієї статті.

Кредитор, що має двадцять п'ять і більше відсотків голосів, автоматично включається до складу комітету кредиторів.

Під час проведення процедур банкрутства інтереси всіх кредиторів представляє комітет кредиторів, утворений відповідно до цього Закону.

7. Протокольне рішення зборів кредиторів про утворення та склад комітету кредиторів подається до господарського суду.

8. До компетенції комітету кредиторів належить прийняття рішення про:

- обрання голови комітету;
- скликання зборів кредиторів;
- звернення до господарського суду з клопотанням про відкриття процедури санації, визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури у випадках, передбачених цим Законом;

звернення до господарського суду з вимогою про визнання правочинів (договорів) боржника недійсними на будь-якій стадії процедури банкрутства;

звернення до господарського суду з клопотанням про призначення арбітражного керуючого (керуючого санацією, ліквідатора), припинення повноважень арбітражного керуючого (керуючого санацією, ліквідатора) та про призначення іншого арбітражного керуючого (керуючого санацією, ліквідатора);

підготовку та укладення мирової угоди;
схвалення плану санації боржника, змін та доповнень до нього у випадках, передбачених цим Законом;

визначення складу майна в разі продажу частини майна у процедурі санації боржника або ліквідації банкрута;

внесення пропозицій господарському суду щодо продовження або скорочення строку процедур розпорядження майном боржника чи санації боржника;

інші питання, передбачені цим Законом.

У роботі комітету мають право брати участь з правом дорадчого голосу арбітражний керуючий, представник працівників боржника, уповноважена особа засновників (учасників, акціонерів) боржника, забезпечений кредитор та в разі необхідності представник органу, уповноваженого управляти державним майном, і представник органу місцевого самоврядування.

9. Рішення зборів (комітету) кредиторів вважається прийнятим більшістю голосів кредиторів, якщо за нього проголосували присутні на зборах (комітеті) кредитори, кількість голосів яких визначається відповідно до частини четвертої цієї статті.

10. Проведення зборів кредиторів у зв'язку із зміною реєстру вимог кредиторів або обрання (переобрання) комітету кредиторів у зміненому чи новому складі не можуть бути самостійною підставою для зміни або перегляду попередньо прийнятих зборами або комітетом кредиторів рішень.

11. Засідання комітету кредиторів з питання введення наступної судової процедури, крім першого, повинно відбутися не пізніше п'яти днів до судового засідання.

Стаття 27. Закінчення процедури розпорядження майном

1. У підсумковому засіданні суду у процедурі розпорядження майном боржника здійснюється перехід до наступної судової процедури (процедури санації, ліквідації, мирової угоди) або припиняється провадження у справі.

2. До закінчення процедури розпорядження майном боржника збори кредиторів зобов'язані прийняти одне з таких рішень:

схвалити план санації та подати до господарського суду клопотання про введення процедури санації і затвердження плану санації;

відхилити план санації та подати до господарського суду клопотання про введення процедури санації і зобов'язання керуючого санацією підготувати план санації;

подати до господарського суду клопотання про введення процедури санації і зобов'язання керуючого санацією підготувати план санації у разі його неподання боржником;

подати до господарського суду клопотання про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури;

подати до господарського суду клопотання про укладення мирової угоди.

У разі наявності обставин, що не надають комітету кредиторів можливості у встановлені строки прийняти одне з таких рішень, комітет кредиторів може прийняти рішення про звернення до господарського суду з клопотанням про продовження строку процедури розпорядження майном.

3. У підсумковому засіданні господарський суд за пропозицією розпорядника майна боржника та на підставі рішення зборів кредиторів приймає одне з таких судових рішень:

ухвалу про введення процедури санації та затвердження плану санації у разі схвалення плану санації боржника зборами кредиторів та погодження його забезпеченими кредиторами в порядку, встановленому статтею 30 цього Закону;

ухвалу про введення процедури санації та зобов'язання керуючого санацією підготувати план санації у разі відхилення плану санації боржника зборами кредиторів або неподання його боржником;

постанову про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

ухвалу про припинення провадження у справі про банкрутство;

ухвалу про продовження строку процедури розпорядження майном та відкладення підсумкового засідання суду в межах граничного строку, визначеного цим Законом.

4. У разі якщо комітетом кредиторів у межах строку дії процедури розпорядження майном не прийнято жодного з передбачених цією статтею рішень, господарський суд протягом п'яти днів після закінчення процедури розпорядження майном боржника за наявності ознак банкрутства приймає постанову про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, якщо інше не передбачено цією статтею.

5. У разі якщо комітетом кредиторів у межах строку дії процедури розпорядження майном не прийнято жодного з передбачених цією статтею рішень або прийняте рішення про звернення до господарського суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, господарський суд має право винести ухвалу про введення процедури санації у випадках:

якщо є достатні підстави вважати, що рішення комітету кредиторів про звернення до господарського суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури прийнято на шкоду більшості кредиторів – членів комітету кредиторів та встановлена реальна можливість відновити платоспроможність боржника;

якщо після проведення засідання комітету кредиторів виявились обставини, які дають достатні підстави вважати, що платоспроможність боржника може бути відновлена;

в інших випадках, передбачених цим Законом.

6. З дня визнання господарським судом боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури або введення процедури санації, або затвердження мирової угоди процедура розпорядження майном та повноваження розпорядника майна припиняються.

Стаття 28. Введення процедури санації боржника

1. Господарський суд за клопотанням комітету кредиторів виносить ухвалу про введення процедури санації строком на шість місяців.

За вмотивованим клопотанням керівника санації чи комітету кредиторів цей строк може бути продовжено господарським судом, але не більше ніж на дванадцять місяців.

Під санацією розуміється система заходів, що здійснюються під час провадження у справі про банкрут-

ство з метою запобігання визнанню боржника банкрутом та його ліквідації, спрямована на оздоровлення фінансово-господарського становища боржника, а також задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів шляхом реструктуризації підприємства, боргів і активів та/або зміни організаційно-правової та виробничої структури боржника.

2. Керуючий санацією боржника призначається господарським судом у порядку, встановленому цим Законом, з числа арбітражних керуючих, якщо інше не передбачено цим Законом.

Керуючий санацією – фізична особа, яка відповідно до рішення господарського суду організовує здійснення процедури санації боржника.

3. Ухвала господарського суду про введення процедури санації та призначення керуючого санацією набирає чинності з дня її винесення.

4. З моменту винесення ухвали про введення процедури санації:

керівник боржника звільняється з посади у порядку, визначеному законодавством;

управління боржником переходить до керуючого санацією;

зупиняються повноваження органів управління боржника – юридичної особи щодо управління та розпорядження майном боржника, повноваження органів управління передаються керуючому санацією, за винятком повноважень, передбачених планом санації.

Органи управління боржника протягом трьох днів з дня прийняття рішення про введення процедури санації та призначення керуючого санацією зобов'язані здійснити передачу керуючому санацією бухгалтерської та іншої документації боржника, його печаток, штампів, матеріальних та інших цінностей.

Арешт на майно боржника та інші обмеження його дій щодо розпорядження майном можуть бути накладені виключно у межах процедури санації та у разі, якщо вони не перешкоджають виконанню плану санації та не суперечать інтересам конкурсних кредиторів.

Господарський суд за заявою керуючого санацією знімає арешт з майна боржника чи інші обмеження щодо розпорядження його майном у разі, якщо такі арешти чи обмеження перешкоджають виконанню плану санації, господарській діяльності боржника та відновленню його платоспроможності.

Офіційне оприлюднення повідомлення про введення процедури санації здійснюється на офіційному веб-сайті Вищого господарського суду України в мережі Інтернет.

Таке повідомлення містить характеристики і тип виробництва боржника, суми кредиторської заборгованості, строк подачі заявок інвесторами, який не може перевищувати двох місяців, тощо.

5. Керуючий санацією має право:

звертатися до господарського суду в передбачених цим Законом та Господарським процесуальним кодексом України випадках;

розпоряджатися майном боржника відповідно до плану санації та з урахуванням обмежень, передбачених законодавством;

укладати від імені боржника мирову угоду, цивільно-правові, трудові та інші правочини (договори);

подавати заяви про визнання правочинів (договорів), укладених боржником, недійсними.

6. Керуючий санацією зобов'язаний:

прийняти до господарського відання майно боржника та організувати проведення його інвентаризації; відкрити спеціальний рахунок для проведення санації та розрахунків з кредиторами;

розробити та подати до суду у випадках, передбачених цим Законом, план санації, погоджений з комітетом кредиторів;

забезпечити ведення боржником бухгалтерського і статистичного звіту та фінансової звітності;

здійснювати заходи щодо стягнення на користь боржника дебіторської заборгованості, а також стягнення заборгованості з осіб, які несуть з боржником відповідно до закону або договору субсидіарну чи солідарну відповідальність;

розглядати вимоги кредиторів щодо зобов'язань боржника, які виникли після порушення справи про банкрутство в процедурі розпорядження майном боржника та санації;

заявляти в установленому порядку заперечення щодо заявлених до боржника вимог кредиторів за зобов'язаннями, які виникли після порушення справи про банкрутство;

повідомляти у десятиденний строк з дня винесення господарським судом відповідної ухвали орган, уповноважений управляти державним майном, про своє призначення, затвердження мирової угоди, закінчення виконання плану санації, звільнення від обов'язків;

забезпечувати визначення початкової вартості майна шляхом проведення незалежної оцінки в разі відчуження майна у процедурі санації в порядку, установленому законодавством про оцінку майна, майнові права та професійну оціночну діяльність;

повідомляти орган, уповноважений управляти державним майном, про реалізацію плану санації щодо боржника – державного підприємства або господарського товариства, у статутному капіталі якого частка державної власності становить п'ятдесят і більше відсотків;

надавати господарському суду на його вимогу інформацію про здійснення плану санації;

на період санації виступати представником сторони (власника) у колективному договорі;

здійснювати інші передбачені законодавством повноваження.

7. Затвердження звіту керуючого санацією або дострокове припинення процедури санації тягне за собою припинення повноважень арбітражного керуючого як керуючого санацією, про що зазначається у відповідній ухвалі суду, якщо інше не встановлено цим Законом.

У разі дострокового припинення процедури санації через укладення мирової угоди або погашення вимог кредиторів керуючий санацією протягом п'яти днів з дня прийняття господарським судом відповідного рішення повідомляє про це орган або посадову особу органу, до компетенції яких належить призначення керівника (органів управління) боржника, та у разі необхідності забезпечує проведення зборів чи засідання відповідного органу й продовжує виконувати повноваження керівника (органів управління) боржника до їх призначення в установленому порядку.

8. Керуючий санацією може бути звільнений господарським судом від виконання повноважень керуючого санацією, про що виноситься ухвала, у таких випадках:

за заявою керуючого санацією;

на підставі рішення комітету кредиторів або ініціативою господарського суду в разі невиконання чи неналежного виконання керуючим санацією своїх повноважень;

анулювання отриманого ним свідоцтва про право на здійснення діяльності арбітражного керуючого; в інших випадках, передбачених цим Законом.

9. Власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника не може обмежувати повноваження керуючого санацією щодо розпорядження майном боржника.

Значні правочини (договори) та правочини (договори), щодо яких є заінтересованість, укладаються керуючим санацією за згодою комітету кредиторів, якщо інше не передбачено цим Законом або планом санації боржника.

10. Керуючий санацією у тримісячний строк з дня прийняття рішення про санацію має право відмовитися від правочинів (договорів) боржника, вчинених до порушення провадження у справі про банкрутство, не виконаних повністю або частково, якщо:

виконання правочину (договору) завдає збитків боржнику;

правочин (договір) є довгостроковим (понад один рік) або розрахованим на одержання позитивних результатів для боржника в довгостроковій перспективі, крім випадків випуску продукції з технологічним циклом, більшим за строки санації боржника;

виконання правочину (договору) створює умови, що перешкоджають відновленню платоспроможності боржника.

Сторона правочину (договору), щодо якого прийнято рішення керуючим санацією про відмову від його виконання, має право в тридцятиденний строк з дня прийняття рішення керуючим санацією вимагати в установленому порядку відшкодування збитків, які виникли через відмову від виконання договору, в процедурі провадження у справі про банкрутство.

11. У разі порушення сторонами умов правочинів (договорів), вчинених згідно з планом санації, під час проведення процедури санації захист порушеного права, що виникло через проведення процедури санації, здійснюється в процедурі провадження у справі про банкрутство.

12. Процедура санації боржника припиняється достроково в разі невиконання умов плану санації та/або в разі невиконання поточних зобов'язань боржника, у зв'язку з чим господарський суд визнає боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.

13. У разі визнання господарським судом боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури керуючий санацією продовжує виконувати свої обов'язки до моменту передачі справ ліквідатору або призначення його ліквідатором у встановленому цим Законом порядку.

14. Керуючий санацією щокварталу звітує перед комітетом кредиторів та судом про виконання плану санації.

15. Дії (бездіяльність) керуючого санацією можуть бути оскаржені до господарського суду учасниками справи про банкрутство, права яких порушені такими діями (бездіяльністю)*.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про Державний бюджет України на 2012 рік

(Витяг)

Стаття 1. Визначити доходи Державного бюджету України на 2012 рік у сумі 332.821.347,3 тис. гривень, у тому числі доходи загального фонду Державного бюджету України – у сумі 288.177.480,1 тис. гривень та доходи спеціального фонду Державного бюджету України – у сумі 44.643.867,2 тис. гривень, згідно з додатком № 1 до цього Закону.

Затвердити видатки Державного бюджету України на 2012 рік у сумі 358.010.376,4 тис. гривень, у тому числі видатки загального фонду Державного бюджету України – у сумі 312.774.237,9 тис. гривень та видатки спеціального фонду Державного бюджету України – у сумі 45.236.138,5 тис. гривень.

Затвердити на 2012 рік:

повернення кредитів до Державного бюджету України у сумі 12.336.439,7 тис. гривень, у тому числі повернення кредитів до загального фонду Державного бюджету України – у сумі 3.976.591,4 тис. гривень та по-

вернення кредитів до спеціального фонду Державного бюджету України – у сумі 8.359.848,3 тис. гривень;

надання кредитів з Державного бюджету України у сумі 12.276.894,7 тис. гривень, у тому числі надання кредитів із загального фонду Державного бюджету України – у сумі 624.684,4 тис. гривень та надання кредитів із спеціального фонду Державного бюджету України – у сумі 11.652.210,3 тис. гривень.

Установити граничний обсяг дефіциту Державного бюджету України у сумі 25.129.484,1 тис. гривень, у тому числі граничний обсяг дефіциту загального фонду Державного бюджету України – у сумі 21.244.850,8 тис. гривень та граничний обсяг дефіциту спеціального фонду Державного бюджету України – у сумі 3.884.633,3 тис. гривень, згідно з додатком № 2 до цього Закону...

...*Стаття 4.* Установити, що джерелами формування спеціального фонду Державного бюджету України на 2012 рік у частині доходів є:...

...12) власні надходження бюджетних установ (у тому числі наукових установ Національної академії

* Продовження закону буде надруковано в наступних номерах «Державного інформаційного бюлетеня про приватизацію».

наук України і галузевих академій наук), які утримуються за рахунок державного бюджету, в тому числі орендна плата за користування військовим майном, майном Національної академії наук України і галузевих академій наук, 50 відсотків орендної плати за користування іншим майном, що належить бюджетним установам, які утримуються за рахунок державного бюджету;...

...Стаття 7. Установити, що джерелами формування спеціального фонду Державного бюджету України на 2012 рік у частині фінансування є:...

...5) надходження від приватизації державного майна понад обсяги, встановлені додатком № 2 до цього Закону...

...ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2012 року.
2. Додатки NN№ 1 – 10 до цього Закону є його невід'ємною частиною...

...5. Кабінету Міністрів України за результатами оцінки виконання бюджету за два місяці 2012 року внести Верховній Раді України пропозиції щодо джерел фінансового забезпечення реалізації інвестиційних та національних проектів (обсяг коштів, які потрібно передбачити, становить 1.400.000 тис. гривень).

Президент України В. ЯНУКОВИЧ

м. Київ
22 грудня 2011 року
№ 4282-VI

Додаток № 1
до Закону України «Про Державний
бюджет України на 2012 рік»
(Витяг)

Доходи Державного бюджету України на 2012 рік

(тис. грн.)

Код	Найменування згідно з класифікацією доходів бюджету	Усього	Загальний фонд	Спеціальний фонд
	Разом доходів:	332 821 347,3	288 177 480,1	44 643 867,2
	...			
20000000	Неподаткові надходження	43 831 246,5	18 276 745,3	25 554 501,2
21000000	Доходи від власності та підприємницької діяльності	15 407 369,2	14 559 003,1	848 366,1
21010000	Частина чистого прибутку (доходу) державних унітарних підприємств та їх об'єднань, що вилучається до бюджету, та дивіденди (доход), нараховані на акції (частки, паї) господарських товариств, у статутних капіталах яких є державна власність	2 579 118,2	2 579 118,2	
	...			
22000000	Адміністративні збори та платежі, доходи від некомерційної господарської діяльності	4 741 270,5	2 712 543,5	2 028 727,0
22010000	Плата за надання адміністративних послуг	1 227 216,2	1 227 216,2	
	...			
22080000	Надходження від орендної плати за користування цілісним майновим комплексом та іншим державним майном	660 000,0	660 000,0	
	...			

Додаток № 2
до Закону України «Про Державний
бюджет України на 2012 рік»
(Витяг)

Фінансування Державного бюджету України на 2012 рік

(тис. грн.)

Код	Найменування згідно з класифікацією фінансування бюджету	Усього	Загальний фонд	Спеціальний фонд
	Загальне фінансування	25 129 484,1	21 244 850,8	3 884 633,3
	...			
500000	Надходження від приватизації державного майна	10 000 000,0	10 000 000,0	
501000	Надходження від приватизації державного майна (крім об'єктів, для яких передбачено окремий розподіл коштів відповідно до Державної програми приватизації на 2000 – 2002 роки) та інших надходжень, безпосередньо пов'язаних з процесом приватизації та кредитуванням підприємств	10 000 000,0	10 000 000,0	
	...			

ЗАКОН УКРАЇНИ Про Державну програму приватизації

Новий документ

1. Затвердити Державну програму приватизації на 2012 – 2014 роки (додається).
2. Цей Закон набирає чинності з дня набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законів України з питань приватизації щодо реалізації положень Державної програми приватизації на 2012 – 2014 роки».

м. Київ
13 січня 2012 року
№ 4335-VI

Президент України В. ЯНУКОВИЧ

ЗАТВЕРДЖЕНО
Законом України
від 13 січня 2012 року
№ 4335-VI

ДЕРЖАВНА ПРОГРАМА ПРИВАТИЗАЦІЇ НА 2012 – 2014 РОКИ

Розділ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Приватизація як широкомасштабний соціально-економічний проект трансформації державної власності, реалізацію якого було розпочато в Україні в 1992 році, мала на меті у стислі строки забезпечити стратегічні позиції приватної власності в національній економіці.

Процес приватизації державного майна сприяв накопиченню об'єктів приватної власності, зробив незворотним ринковий перетворення. Водночас в Україні не сформувалася ефективна система відносин власності, яка забезпечила б оптимальне використання національного економічного потенціалу та сприяла б досягненню цілей і виконанню завдань соціально-економічного розвитку. Процес приватизації триває майже 20 років.

2. Державна програма приватизації на 2012 – 2014 роки (далі – Програма) визначає мету, шляхи, способи, заходи і завдання приватизації державного майна.

3. Нижченаведені терміни вживаються у Програмі в такому значенні:

1) групи об'єктів приватизації – встановлений законодавством про приватизацію розподіл об'єктів державної власності за кваліфікаційними ознаками з метою раціонального та ефективного застосування способів приватизації (групи А, В, Г, Д, Е і Ж);

2) контрольний пакет акцій – пакет акцій у розмірі, який згідно із статтею 41 Закону України «Про акціонерні товариства» забезпечує кворум голосуючих акцій на загальних зборах акціонерів, що дає можливість власнику (державі або покупцю) здійснювати вирішальний вплив на діяльність відповідного суб'єкта господарювання;

3) передприватизаційна підготовка – оптимізація складу майна, майнових прав та нематеріальних активів, що може включати реструктуризацію підприємств державного сектору економіки.

Розділ II. МЕТА ПРОГРАМИ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ДОСЯГНЕННЯ

4. Метою Програми є сприяння оптимізації частки державного сектору економіки в умовах ринку, підви-

щення ефективності економіки та посилення її конкурентоспроможності. Програма виконується шляхом:

1) забезпечення високих темпів приватизації об'єктів державної власності, щодо яких не встановлено заборону та обмеження на приватизацію і які є надлишковими для виконання державою своїх функцій, не користуються попитом у покупців, є збитковими та малорентабельними;

2) застосування індивідуальних засад приватизації підприємств, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, підприємств з ознаками домінування на загальнодержавному ринку товарів (робіт, послуг) і таких, що потребують спеціального підходу у зв'язку з тим, що використовують у процесі виробництва унікальні ресурси та нематеріальні активи (група Г);

3) сприяння залученню до приватизації земельних ділянок, на яких розташовані об'єкти державної власності, що підлягають приватизації;

4) скорочення обмежень щодо приватизації об'єктів державної власності за умови, що зазначене негативно не вплине на виконання державою своїх функцій, а також не створить небезпеки для соціально-економічних та екологічних умов життєдіяльності суспільства;

5) залучення до приватизації інвесторів, заінтересованих у довгостроковому розвитку підприємств після приватизації;

6) підвищення рівня привабливості приватизації для інвесторів, формування позитивного іміджу приватизації в Україні та світі.

Розділ III. СПОСОБИ ДОСЯГНЕННЯ МЕТИ

5. Високі темпи приватизації об'єктів державної власності передбачається забезпечити в результаті:

1) залучення до приватизації більш широкого кола об'єктів державної власності;

2) розширення кола потенційних покупців шляхом підвищення рівня їх поінформованості;

3) спрощення процедур підготовки до приватизації об'єктів з метою скорочення затрат часу;

4) запровадження спрощених способів продажу об'єктів державної власності (крім контрольного пакета акцій акціонерних товариств, які належать до

групи Г), що не користуються попитом у потенційних покупців (у разі коли об'єкти не продані із застосуванням інших конкурентних способів), зокрема способу:

продажу за методом зниження ціни до рівня фактичного попиту без обмеження мінімальної ціни продажу;

дроблення пакетів акцій (щодо пакетів акцій, які належать державі у розмірі менш як 25 відсотків статутного капіталу акціонерного товариства) та продаж їх окремими лотами на фондових біржах;

продажу без оголошення ціни;

5) встановлення конкретних строків приватизації об'єктів державної власності – до двох років з моменту прийняття рішення про приватизацію.

6. Під час приватизації науково-дослідних і проектно-конструкторських організацій та установ враховується їх роль в обслуговуванні галузей національної економіки та підприємств, визначається форма власності щодо об'єктів права інтелектуальної власності.

7. Для найбільш повного врахування особливостей підприємств і ринків збуту їх товарів (робіт, послуг) приватизація в окремих галузях здійснюється з урахуванням особливостей, визначених:

1) законами України:

«Про особливості приватизації майна в агропромисловому комплексі» – щодо майна підприємств агропромислового комплексу;

«Про особливості приватизації об'єктів незавершеного будівництва» – щодо об'єктів незавершеного будівництва;

«Про особливості приватизації підприємств, що належать до сфери управління Міністерства оборони України» – щодо підприємств, що належать до сфери управління Міністерства оборони України;

«Про холдингові компанії в Україні» – щодо холдингових компаній;

«Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» – щодо об'єктів, розташованих у зоні гарантованого добровільного відселення з території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи;

іншими законами, які встановлюють особливості приватизації в окремих галузях;

2) Кодексом України про надра – щодо підприємств, діяльність яких пов'язана з використанням надр.

8. Для врахування особливостей об'єктів групи Г під час приватизації на індивідуальних засадах забезпечується:

проведення передприватизаційної підготовки підприємств;

продаж контрольного пакета акцій з визначенням умов післяприватизаційного використання об'єктів, а також вимог до покупців;

залучення на конкурсних засадах радників (уповноважених осіб) до роботи з підготовки до приватизації підприємств, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, підприємств з ознаками домінування на загальнодержавному ринку товарів (робіт, послуг).

9. Для забезпечення приватизації земельних ділянок, на яких розташовані об'єкти державної власності, що підлягають приватизації, запроваджуються

різні способи їх продажу, які враховують особливості об'єкта і попит потенційних покупців, а саме:

відчуження об'єктів державної власності і земельних ділянок, на яких вони розташовані, як єдиного об'єкта. У разі відсутності попиту потенційних покупців приватизація об'єкта державної власності здійснюється окремо, а земельна ділянка передається на умовах оренди відповідно до закону;

включення земельних ділянок до статутного капіталу господарських товариств і подальша їх приватизація із застосуванням способу продажу пакетів акцій (часток, паїв).

10. Скорочення обмежень для приватизації об'єктів державної власності здійснюється із застосуванням таких способів:

скорочення переліку критеріїв віднесення об'єктів державної власності до таких, що мають загальнодержавне значення і не підлягають приватизації, з урахуванням реальності ризиків для національної безпеки, якості виконання державою своїх функцій з управління такими об'єктами та можливості виробництва соціально важливих товарів (робіт, послуг) на підприємствах недержавної форми власності;

обмеження підстав для закріплення пакетів акцій у державній власності. Закріпленню у державній власності може підлягати виключно контрольний пакет акцій;

перегляду переліку підприємств, пакети акцій яких розміром менш як 50 відсотків статутного капіталу акціонерного товариства були закріплені (тимчасово залишені) у державній власності, з метою передачі їх для приватизації;

вилучення пакетів акцій акціонерних товариств і державного майна товариств, господарська діяльність яких належить до непрофільних і неосновних видів діяльності, із складу державних холдингових компаній, національних і державних акціонерних товариств для подальшої приватизації, якщо зазначене негативно не вплине на ефективність їх діяльності та інвестиційну привабливість.

11. Залучення до приватизації інвесторів, заінтересованих у довгостроковому розвитку об'єкта державної власності, здійснюється із застосуванням таких способів:

врахування під час проведення конкурсу поданих покупцями бізнес-планів розвитку підприємства після приватизації;

вивчення кон'юнктури ринку приватизаційних продажів, попиту на об'єкти приватизації, залучення до приватизації інвесторів шляхом підвищення рівня поінформованості потенційних покупців;

надання гарантій прав власникам приватизованих об'єктів шляхом встановлення на законодавчому рівні виключних умов, невиконання яких є підставою для розірвання договору купівлі-продажу з ініціативи держави та повернення об'єкта в державну власність;

забезпечення розкриття інформації про потенційних покупців об'єктів приватизації, їх засновників, учасників, у тому числі фізичних осіб – кінцевих власників або осіб, в інтересах яких придбаваються об'єкти державної власності, та їх засновників під час продажу пакета акцій (часток, паїв), що становить більш як 25 відсотків статутного капіталу господарських товариств і єдиних майнових комплексів.

При цьому встановлюються обмеження стосовно допуску до приватизації державних об'єктів для окремих категорій покупців, а саме для:

юридичних осіб, зареєстрованих в офшорних зонах чи країнах, включених FATF до списку країн, що не співпрацюють у сфері протидії відмиванню доходів, одержаних злочинним шляхом;

юридичних осіб, у майні яких частка державної власності становить більш як 25 відсотків;

осіб, які прямо чи опосередковано контролюються вищезазначеними особами.

12. Для підвищення рівня привабливості приватизації для інвесторів і створення позитивного іміджу приватизації в Україні та світі передбачається забезпечити:

запровадження продажу контрольних пакетів акцій акціонерних товариств, які належать до об'єктів групи Г, на конкурсах з відкритістю пропонування ціни за принципом аукціону, що забезпечить змагальність і рівний доступ інвесторів до приватизації;

прозорість і публічність прийняття рішень, визначення способу та умов приватизації, а також усіх процедур з підготовки та продажу об'єктів, що сприятиме запобіганню корупції;

відчуження нерухомого державного майна і структурних підрозділів, що відокремлюються від об'єктів державної власності у процесі реструктуризації, виключно за процедурами приватизації;

підтримку заінтересованості трудових колективів і керівництва підприємств державного сектору економіки у приватизації своїх підприємств шляхом встановлення пріоритетів і пільг під час продажу акцій;

передачу 5 – 10 відсотків акцій об'єктів, які мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави, об'єктів з ознаками домінування на загальнодержавному ринку товарів (робіт, послуг) для продажу дрібними пакетами на фондовому ринку, що створить умови для участі у приватизації широких верств населення і сприятиме розвитку фондового ринку;

провадження інформаційно-пропагандистської та рекламної діяльності з питань приватизації, проведення громадських слухань, висвітлення приватизаційних процесів шляхом оприлюднення відповідних відомостей у засобах масової інформації.

Розділ IV. ЗАХОДИ З РЕАЛІЗАЦІЇ МЕТИ

13. Програма виконується трьома етапами.

Під час першого етапу (I півріччя 2012 року) створюється необхідна правова, нормативна та організаційна база для переходу до приватизації на засадах, визначених Програмою.

Заходи з виконання Програми на першому етапі включають:

внесення змін до законодавства з питань приватизації на засадах, визначених Програмою;

здійснення передприватизаційної підготовки і приватизації об'єктів групи Г на індивідуальних засадах;

скорочення обмежень для включення до приватизації державних об'єктів;

формування переліку об'єктів державної власності, що підлягають приватизації протягом 2012 – 2013 років;

організацію постійного моніторингу виконання Програми з метою проведення аналізу стану приватизації.

Під час другого етапу (II півріччя 2012 року – 2013 рік) завершується продаж об'єктів малої і масової приватизації та об'єктів, приватизація яких розпочалася до набрання чинності Програмою.

Заходи з виконання Програми на другому етапі включають:

залучення до приватизації всіх об'єктів груп А, В, Д, Е і Ж, а також тих, приватизація яких розпочалася до набрання чинності Програмою, і завершення їх продажу до кінця 2013 року;

завершення процесу закриття сертифікатної приватизації;

запровадження приватизації об'єктів державної власності разом із земельними ділянками, на яких вони розташовані;

формування переліку об'єктів, приватизація яких завершується у 2013 – 2014 роках.

Під час третього етапу (2014 рік) передбачається завершення приватизації як широкомасштабного соціально-економічного проекту, підготовка пропозицій щодо внесення змін до законодавства в частині визначення функцій органів управління, включаючи Фонд державного майна України, для забезпечення переходу від процесу приватизації до продажу об'єктів державної власності як функції з управління об'єктами державної власності.

Заходи з виконання Програми на третьому етапі включають:

завершення процедур продажу об'єктів;

підготовку пропозицій щодо внесення змін до законодавства у сфері приватизації в частині переорієнтації завдань органів приватизації на облік та управління об'єктами державної власності.

Розділ V. ОЧІКУВАНІ РЕЗУЛЬТАТИ

14. Виконання Програми дасть змогу:

завершити широкомасштабний процес трансформації відносин власності та оптимізувати державний сектор; створити умови для приватизації об'єктів державної власності, подальше перебування яких у державній власності є економічно недоцільним; сприяти забезпеченню економічного зростання;

зменшити частку державного сектору в економіці до 25 – 30 відсотків внутрішнього валового продукту. У державному секторі економіки буде сформовано виробничий комплекс, який спроможний забезпечити ефективне виконання державою своїх функцій;

залучити великі обсяги приватного капіталу, у тому числі іноземного, створити потужні вертикально інтегровані структури, конкурентоспроможні на світовому ринку, провести модернізацію виробництва, впровадити новітні технології, створити нові види продукції, впровадити сучасний менеджмент;

створити базу для розвитку суб'єктів малого і середнього підприємництва та адаптації його до ринкових умов;

зменшити навантаження на державу з управління державним сектором економіки, що забезпечить підвищення ефективності управління.

Розділ VI. ФІНАНСОВІ РЕЗУЛЬТАТИ ВИКОНАННЯ ПРОГРАМИ

15. Кошти, одержані від продажу державного майна, у тому числі земельних ділянок, на яких розташовані об'єкти, що підлягають приватизації, інші надходження, безпосередньо пов'язані з процесом

приватизації, зараховуються в повному обсязі до Державного бюджету України.

16. Прогнозний обсяг надходжень протягом дії Програми до Державного бюджету України коштів від продажу та управління державним майном становить 40 – 60 млрд гривень.

17. Витрати на виконання державою функцій з управління державним майном та корпоративними правами, що належать державі у статутному капіталі господарських товариств, повинні включати викуп державою часток (паїв, акцій) вторинної емісії, відновлення платоспроможності підприємств-боржників та запобігання банкрутству підприємств, що мають стратегічне значення для економіки та безпеки держави.

18. Виконання Програми здійснюється в межах видатків, передбачених законом про Державний бюджет України на відповідний рік. Напрями використання коштів, передбачених для здійснення заходів, пов'язаних з проведенням приватизації державного майна, визначаються Законом України «Про приватизацію державного майна».

Розділ VII. КОНТРОЛЬ ЗА ВИКОНАННЯМ ПРОГРАМИ

19. Контроль за виконанням Програми здійснюють Президент України, Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Рахункова палата, Фонд державного майна України, Антимонопольний комітет України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, інші органи виконавчої влади та правоохоронні органи відповідно до своїх повноважень, визначених законом.

20. Спеціальна контрольна комісія Верховної Ради України з питань приватизації здійснює контроль за додержанням законодавства про приватизацію та за виконанням Програми.

21. Рахункова палата здійснює контроль за виконанням Програми шляхом проведення попереднього аналізу до розгляду на своїх засіданнях та на засіданнях комітетів Верховної Ради України звітів, проведення фінансових перевірок діяльності та виконання Фондом державного майна України плану надходжень до Державного бюджету України.

22. Служба безпеки України здійснює захист законних інтересів держави у процесі приватизації, вживає заходів до запобігання, виявлення і припинення корупції у сфері приватизації.

23. Фонд державного майна України: подає щокварталу Верховній Раді України, Президенту України, Кабінету Міністрів України аналітичну довідку про хід виконання Програми;

інформує щомісяця Президента України та Кабінет Міністрів України про хід виконання Програми;

складає і подає щороку до 1 квітня Верховній Раді України, Президенту України, Кабінету Міністрів України звіт про результати виконання Програми.

24. Фонд державного майна України не рідше одного разу на квартал заслуховує звіти керівників регіональних відділень Фонду державного майна України про виконання Програми, організовує моніторинг виконання Програми, публікує його результати. Фонд державного майна України залучає до проведення планових перевірок діяльності регіональних відділень та представництв Фонду державного майна України представників правоохоронних органів.

25. Персональна відповідальність за виконання завдань Програми покладається на Голову Фонду державного майна України, керівників органів виконавчої влади, уповноважених управляти державним майном, а також на голів обласних державних адміністрацій – щодо приватизації майна, яке перебуває у державній власності.

Розділ VIII. ЗАВДАННЯ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ПРОГРАМИ

	Завдання	Строк виконання
I. Внесення змін до законодавства для забезпечення формування ефективної правової бази у сфері приватизації		
1.	Підготовка (внесення змін) до нормативно-правових актів щодо виконання Програми	протягом трьох місяців з дня набрання чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законів України з питань приватизації щодо реалізації положень Державної програми приватизації на 2012 – 2014 роки»
2.	Організація постійного моніторингу виконання Програми з метою аналізу проведення приватизації та внесення у разі потреби відповідних змін до законодавства	щороку
II. Досягнення повної глибини приватизації державних об'єктів, які підлягають продажу шляхом малої та масової приватизації		
1.	Складення переліків об'єктів груп А, В, Д, Е і Ж, а також об'єктів, приватизація яких розпочалася до набрання чинності Програмою	I півріччя 2012 року
2.	Складення переліку пакетів акцій акціонерних товариств розміром менш як 50 відсотків статутного капіталу акціонерного товариства, які закріплені (тимчасово залишені) в державній власності і підлягають продажу в 2012 – 2013 роках	—»—
3.	Вилучення та приватизація майна, пакетів акцій акціонерних товариств неосновної (непрофільної) діяльності із складу державних холдингових, національних і державних акціонерних компаній	2012 рік

4.	Продаж об'єктів, зазначених у пунктах 1 – 3 цих завдань	2012 – 2013 роки
III. Завершення процесу закриття сертифікатної приватизації		
1.	Списання Національним банком України та банками з позабалансових рахунків використаних приватизаційних майнових сертифікатів, компенсаційних сертифікатів та житлових чеків, а також невикористаних приватизаційних майнових сертифікатів, компенсаційних сертифікатів, що акумульовані на позабалансових рахунках фінансових посередників, Державної акціонерної компанії «Національна мережа аукціонних центрів» та інших юридичних осіб	протягом шести місяців після набрання чинності Програмою
2.	Списання відкритим акціонерним товариством «Державний ощадний банк України» приватизаційних майнових сертифікатів, компенсаційних сертифікатів, бланків компенсаційних сертифікатів та бланків приватизаційних майнових сертифікатів, що обліковуються за позабалансовими рахунками	->>>
3.	Закриття позабалансових рахунків після списання цінних паперів у порядку, встановленому Національним банком України	протягом шести місяців після набрання чинності Програмою
4.	Знищення списаних цінних паперів у порядку, встановленому Національним банком України	->>>
5.	Знищення невикористаних бланків приватизаційних майнових і компенсаційних сертифікатів, що перебувають в установах відкритого акціонерного товариства «Державний ощадний банк України» у порядку, встановленому відкритим акціонерним товариством «Державний ощадний банк України», за погодженням з Національним банком України	->>>
6.	Перерахування Національним банком України та банками невикористаних житлових чеків, що акумульовані на рахунках фінансових посередників, відповідним установам відкритого акціонерного товариства «Державний ощадний банк України» до прийняття відповідного рішення	->>>
IV. Приватизація державних об'єктів на індивідуальних засадах		
1.	Відновлення системи вивчення попиту на об'єкти групи Г	постійно
2.	Визначення об'єктів групи Г, до роботи з підготовки до продажу яких залучаються на конкурсних засадах радники (уповноважені особи)	з 2012 року щороку
3.	Складення переліку об'єктів, які підлягають продажу в 2013 – 2014 роках	II півріччя 2012 року
V. Включення до приватизації земельних ділянок державної власності, на яких розташовані об'єкти, що підлягають приватизації		
1.	Проведення опитування потенційних покупців державних об'єктів, що підлягають приватизації, з метою визначення земельних ділянок, що підлягають приватизації	постійно
2.	Проведення підготовки земельних ділянок державної власності до продажу, продаж земельних ділянок, на яких розташовані об'єкти, що підлягають приватизації	2012 – 2014 роки
VI. Залучення до приватизації інвесторів, заінтересованих у довгостроковому розвитку підприємств після приватизації		
1.	Організація за результатами вивчення попиту своєчасного інформування потенційних покупців, у тому числі і потенційних іноземних інвесторів, щодо планів приватизації об'єктів групи Г	2012 – 2014 роки
2.	Інформування Фондом державного майна України разом з Державним комітетом телебачення і радіомовлення України, Українським національним інформаційним агентством (Укрінформ), іншими органами виконавчої влади громадян, суб'єктів господарювання України та іноземців про умови приватизації в Україні	->>>
VII. Управління приватизаційним процесом		
1.	Розроблення методики визначення частки державного сектору у складі економіки, організація постійного моніторингу відповідних показників за результатами квартальної звітності	2012 рік з 2012 року постійно
2.	Підготовка проекту Концепції трансформації приватизаційного законодавства з урахуванням завершення приватизації як широкомасштабного соціально-економічного проекту	2014 рік

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ
Про затвердження Методики нормативної грошової оцінки земель
несільськогосподарського призначення (крім земель населених пунктів)
від 23 листопада 2011 р. № 1278
Київ

Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Затвердити Методику нормативної грошової оцінки земель несільськогосподарського призначення (крім земель населених пунктів), що додається.

2. Визнати такими, що втратили чинність: постанову Кабінету Міністрів України від 30 травня 1997 р. № 525 «Про Методику нормативної грошової оцінки земель несільськогосподарського призначення (крім земель населених пунктів)» (Офіційний вісник України, 1997 р., число 23, с. 87);

пункт 2 змін, що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України від 23 березня 1995 р. № 213 і від 30 травня 1997 р. № 525, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 5 липня 2004 р. № 843 (Офіційний вісник України, 2004 р., № 27, ст. 1782).

3. Ця постанова набирає чинності з 1 січня 2013 року.

Прем'єр-міністр України М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 23 листопада 2011 р. № 1278

МЕТОДИКА
нормативної грошової оцінки земель несільськогосподарського призначення
(крім земель населених пунктів)

1. Нормативна грошова оцінка земель несільськогосподарського призначення (крім земель населених пунктів) (далі – нормативна грошова оцінка земель) проводиться з метою визначення розміру земельного податку, державного мита в разі міни, успадкування та дарування земельних ділянок згідно із законом, орендної плати за земельні ділянки державної та комунальної власності, втрат сільськогосподарського і лісогосподарського виробництва, а також під час розроблення показників та механізму економічного стимулювання раціонального використання та охорони земель.

2. Об'єктом нормативної грошової оцінки земель є земельна ділянка, що використовується за функціональним призначенням незалежно від того, до якої категорії вона віднесена (крім земельної ділянки сільськогосподарського призначення).

3. Нормативна грошова оцінка земель проводиться з урахуванням відомостей державних кадастрів (земельного, лісового, водного), документації із землеустрою, містобудівної документації на регіональному рівні (схеми планування території областей та районів).

4. Нормативна грошова оцінка земельної ділянки (C_n) визначається за формулою

$$C_n = P_d \times P_d \times C_k \times K_m \times K_b \times K_{mc} \times K_p,$$

де P_d – площа земельної ділянки;

P_d – рентний дохід для відповідної категорії земель (у гривнях на рік);

C_k – строк капіталізації (у роках);

K_m – коефіцієнт, який враховує місце розташування земель;

K_b – коефіцієнт, який враховує вид використання земельної ділянки і встановлюється залежно від складу угідь земельної ділянки відповідно до даних Державного земельного кадастру;

K_{mc} – коефіцієнт, який враховує належність земельної ділянки до земель природоохоронного, оздоровчо-

го, рекреаційного, історико-культурного призначення; K_i – коефіцієнт індексації нормативної грошової оцінки земель.

5. Рентний дохід для відповідної категорії земель (P_d), на які поділяються землі України за основним цільовим призначенням, визначається як дохід, який можна отримати в результаті використання земельної ділянки залежно від її якості та місця розташування. Нормативи рентного доходу для відповідних категорій земель визначаються Мінагрополітики.

6. Строк капіталізації рентного доходу встановлюється:

для всіх категорії земель (крім земель лісогосподарського призначення) – 33 роки;

для земель лісогосподарського призначення – 50 років.

7. Коефіцієнт, який враховує місце розташування земель (K_m), визначається для кадастрового кварталу, межі якого відображаються на індексних кадастрових картах (планах) згідно з Порядком складення та затвердження індексних кадастрових карт (планів) і кадастрових планів земельних ділянок, вимогами до їх оформлення, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 8 грудня 2010 р. № 1117 (Офіційний вісник України, 2010 р., № 94, ст. 3347), за формулою

$$K_m = K_p \times K_l,$$

де K_p – коефіцієнт, який враховує регіональні фактори місця розташування кадастрового кварталу (віддаленість від адміністративного центру району та найближчого населеного пункту, що має магістральні шляхи сполучення, входження до приміської зони великих міст тощо);

K_l – коефіцієнт, який враховує локальні фактори місця розташування кадастрового кварталу за територіально-планувальними, інженерно-геологічними, історико-культурними, природно-ландшафтними, санітарно-гігієнічними та іншими умовами.

8. За результатами проведення нормативної грошової оцінки земель у межах району складається технічна документація з нормативної грошової оцінки земель району, що затверджується районними радами. Результати

нормативної грошової оцінки окремої земельної ділянки оформляються і видаються територіальним органом Держземагентства як витяг з технічної документації з нормативної грошової оцінки земель району.

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про внесення змін до деяких актів Кабінету Міністрів України

від 21 грудня 2011 р. № 1309

Київ

Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

Внести до актів Кабінету Міністрів України зміни, що додаються.

Прем'єр-міністр України М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО

постановою Кабінету Міністрів України

від 21 грудня 2011 р. № 1309

ЗМІНИ,

що вносяться до актів Кабінету Міністрів України

1. У розпорядженні Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2011 р. № 310 «Про затвердження переліку енергогенеруючих і енергопостачальних підприємств, державні пакети акцій яких підлягають продажу в 2011 році» – із змінами, внесеними розпорядженням Кабінету Міністрів України від 13 липня 2011 р. № 676:

у назві та пункті 1 цифри і слово «2011 році» замінити цифрами і словом «2011 – 2012 роках»;

у назві додатка цифри і слово «2011 році» замінити цифрами і словом «2011 – 2012 роках».

2. У підпункті 1 пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 11 травня 2011 р. № 497 «Про передачу Фондові державного майна державних пакетів

акцій енергогенеруючих та енергопостачальних підприємств» (Офіційний вісник України, 2011 р., № 35, ст. 1465, № 56, ст. 2247) цифри і слово «2011 році» замінити цифрами і словом «2011 – 2012 роках».

3. У додатках 1 – 13 до розпорядження Кабінету Міністрів України від 22 червня 2011 р. № 566 «Про погодження уточнених планів розміщення акцій енергогенеруючих та енергопостачальних підприємств» – із змінами, внесеними розпорядженням Кабінету Міністрів України від 26 жовтня 2011 р. № 1059, у графі «Строк розміщення» цифри і слова «31 грудня 2011 р.» замінити цифрами і словами «31 грудня 2012 р.»

РОЗПОРЯДЖЕННЯ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Питання впровадження системи електронної взаємодії органів

виконавчої влади

від 28 грудня 2011 р. № 1363-р

Київ

1. Державному агентству з питань науки, інновацій та інформатизації:

1) забезпечити доступ підрозділів з питань діловодства Секретаріату Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади до системи електронної взаємодії органів виконавчої влади (далі – система);

2) забезпечити покладення функції адміністратора системи на державне підприємство «Державний центр інформаційних ресурсів України», що належить до сфери управління Агентства;

3) організувати разом із Секретаріатом Кабінету Міністрів України з 1 січня 2012 р. дослідну експлуатацію системи;

4) здійснювати загальну координацію заходів щодо дослідної експлуатації системи, за результатами якої підготувати до 1 травня 2012 р. план заходів щодо організації взаємодії центральних та місцевих органів виконавчої влади через систему;

5) здійснити за результатами дослідної експлуатації системи разом з Адміністрацією Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації заходи щодо створення комплексної системи захисту інформації і проведення її державної експертизи, а також опрацювати питання щодо використання Національної системи конфіденційного зв'язку для надсилання через систему документів, які містять інформацію з обмеженим доступом.

2. Секретаріатові Кабінету Міністрів України разом з Державним агентством з питань науки, інновацій та інформатизації забезпечити:

1) надсилання центральним органам виконавчої влади:

листів та інших документів, які створені у Секретаріаті Кабінету Міністрів України і не містять інформації з обмеженим доступом, протягом I кварталу 2012 р. одночасно у паперовій та електронній формі через систему, а з 1 квітня 2012 р. виключно в електронній формі через систему з використанням електронного цифрового підпису;

постанов та розпоряджень Кабінету Міністрів України, які не містять інформації з обмеженим доступом, протягом II кварталу 2012 р. одночасно у паперовій та електронній формі через систему, а з 1 липня 2012 р. виключно в електронній формі через систему з використанням електронного цифрового підпису;

2) створення документів постійного зберігання одночасно у паперовій та електронній формі.

3. Міністерству юстиції, Державній архівній службі, Адміністрації Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації і Державному агентству з питань науки, інновацій та інформатизації затвердити у місячний строк порядок роботи з електронними документами через систему з використанням електронного цифрового підпису.

4. Міністерствам та іншим центральним органам виконавчої влади забезпечити:

1) використання системи для отримання та надсилання електронних документів, які не містять інформації з обмеженим доступом;

2) створення документів постійного зберігання одночасно у паперовій та електронній формі.

Прем'єр-міністр України М. АЗАРОВ

ФОНД ДЕРЖАВНОГО МАЙНА УКРАЇНИ

НАКАЗ

від 30 листопада 2011 р. № 1730

Про затвердження форми зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності

Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 16 грудня 2011 р. за № 1464/20202

Відповідно до абзацу другого пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 09.11.11 № 1145 «Про проведення інвентаризації об'єктів державної власності» НАКАЗУЮ:

1. Затвердити форму зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності, що додається.

2. Начальнику Управління інформаційних технологій та моніторингу забезпечити в установленому по-

рядку подання цього наказу на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

3. Цей наказ набирає чинності з дня його офіційного опублікування*.

4. Контроль за виконанням цього наказу покласти на заступника Голови Фонду відповідно до розподілу функціональних обов'язків.

Голова Фонду О. РЯБЧЕНКО

46

ЗАТВЕРДЖЕНО

Наказ Фонду державного майна України
30.11.11 № 1730

ЗВЕДЕНИЙ АКТ інвентаризації об'єктів державної власності

(найменування суб'єкта управління)

«___» _____ 20__ року

Відповідно до постанов Кабінету Міністрів України від 09.11.11 № 1145 «Про проведення інвентаризації об'єктів державної власності», від 30.11.05 № 1121 «Про затвердження Методики проведення інвентаризації об'єктів державної власності» та статті 6 Закону України «Про управління об'єктами державної власності» суб'єктом управління проведено інвентаризацію об'єктів державної власності станом на «___» _____ 20__ року:

1. За результатами упорядкування обліку юридичних осіб

Юридичні особи

1.1	Державних підприємств, їх об'єднань, установ та організацій, належність яких до сфери управління суб'єкта управління підтверджена <i>(згідно з додатком 1 форма № 1-реєстр(д))</i>	_____ (кількість)
1.2	Державних підприємств, їх об'єднань, установ та організацій, що за даними ЄДРПОУ належать до сфери управління суб'єкта управління, який цього не підтверджує <i>(згідно з додатком 2)</i>	_____ (кількість)
1.3	Господарських організацій, щодо яких здійснюються корпоративні права держави <i>(згідно з додатком 3 форма № 1-реєстр(к))</i>	_____ (кількість)

* Опубліковано в «Офіційному віснику України» від 30 грудня 2011 р. № 100. – Прим. ред.

Юридичні особи

1.4	Юридичних осіб (балансоутримувачів), які не належать до сфери управління суб'єкта управління, але на балансі яких є державне майно, що перебуває в управлінні суб'єкта управління (згідно з додатком 4 форма № 1-реєстр(і))	_____
		(кількість)

2. За результатами інвентаризації державного майна

Юридичні особи (балансоутримувачі)		Кількість державного майна		Залишкова вартість державного майна
2.1	Державних підприємств, їх об'єднань, установ та організацій, належність яких до сфери управління суб'єкта управління підтверджена (згідно з додатком 5 форма № 2у(д)) _____ (кількість)	нерухомого майна	_____ (одиниць)	_____ (тис. грн)
2.2	Господарських організацій (згідно з додатком 6 форма № 2у(к)) _____ (кількість)	майна, що не увійшло до статутних капіталів	_____ (одиниць)	_____ (тис. грн)
2.3	Юридичних осіб, які є балансоутримувачами цілісних майнових комплексів державних підприємств, організацій та їх структурних підрозділів, що передані в оренду (згідно з додатком 7 форма № 2у(цмк)) _____ (кількість)	нерухомого майна	_____ (одиниць)	_____ (тис. грн)
2.4	Інших юридичних осіб, які не належать до сфери управління суб'єкта управління (згідно з додатком 8 форма № 2у(і)) _____ (кількість)	нерухомого майна	_____ (одиниць)	_____ (тис. грн)
	Усього: _____ (кількість)	майна	_____ (одиниць)	_____ (тис. грн)

На балансах _____ державних підприємств, їх об'єднань, установ та організацій, належність яких до сфери управління суб'єкта управління підтверджена, нерухоме державне майно відсутнє.

_____ (посада керівника суб'єкта управління)

_____ (підпис)

_____ (прізвище та ініціали)

Начальник Управління інформаційних технологій та моніторингу О. СИНЕНКО

47

Додаток 1
до зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності

Відомості про державні підприємства, їх об'єднання, установи та організації, належність яких до сфери управління суб'єкта управління підтверджена, станом на _____

Форма № 1-реєстр(д)

(найменування організації – складача відомостей)

- № пор. _____
 - Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ _____
 - Повне найменування _____
 - Місцезнаходження _____
 - Код місцезнаходження згідно з КОАТУУ _____
 - Організаційно-правова форма господарювання _____
- (код та назва організаційно-правової форми господарювання згідно з КОПФГ)
- Основний вид економічної діяльності _____ (код та назва основного виду економічної діяльності згідно з КВЕД)
 - Дані про державну реєстрацію: дата _____ № _____
 - Орган державного управління _____ (код та назва органу державного управління згідно зі СПОДУ)
 - Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ головного підприємства _____
 - Повне найменування головного підприємства _____

Керівник, його реквізити			Статус (монополіст, стратег)*	Включені до переліку стратегів		Включені до переліку монополістів		Статус щодо приватизації*	Порушення, зупинення, припинення справи про банкрутство*	Номер та дата справи про банкрутство		Процедура банкрутства*	Зміна стану підприємства (ліквідація, реструктуризація)	Кількість філій, відділень, представництв та інших відокремлених підрозділів	Розмір державної частки**	
прізвище, ім'я, по батькові	посада	телефон		дата	номер	дата	номер			дата	номер				%**	тис. грн.**
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28

Усього юридичних осіб: _____,

у тому числі суб'єктів господарювання: _____,

за якими внесено форми фінансової, статистичної звітності, станом на _____,

форма № 1 «Баланс» _____ (кількість);

форма № 2 «Звіт про фінансові результати» _____ (кількість);

форма № 1-Б термінова _____ (кількість);

форма № 1-ПВ _____ (кількість);

форма № 1-підприємництво _____ (кількість);

та фінансові плани: _____ (кількість).

_____ (посада керівника суб'єкта управління)

_____ (підпис)

_____ (прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до структури даних Єдиного реєстру об'єктів державної власності, затвердженої наказом Фонду державного майна України, Державного комітету статистики України від 23.03.05 № 623/79, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 04.05.05 за № 465/10745.

** Тільки для господарських організацій, щодо яких здійснюються корпоративні права держави.

Додаток 2
до зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності

Перелік державних підприємств, їх об'єднань, установ та організацій, що за даними ЄДРПОУ належать до сфери управління суб'єкта управління, який цього не підтверджує

№ пор.	Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ	Повне найменування	Місцезнаходження
1	2	3	4

_____ (посада керівника суб'єкта управління)

_____ (підпис)

_____ (прізвище та ініціали)

Додаток 3
до зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності

Відомості про господарські організації, щодо яких здійснюються корпоративні права держави, станом на _____

Форма № 1-реєстр(к)

(найменування організації – складача відомостей)

1. № пор. _____

2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ _____

3. Повне найменування _____

4. Місцезнаходження _____

5. Код місцезнаходження згідно з КОАТУУ _____

6. Організаційно-правова форма господарювання _____

(код та назва організаційно-правової форми господарювання згідно з КОПФГ)

7. Основний вид економічної діяльності _____
(код та назва основного виду економічної діяльності згідно з КВЕД)
8. Дані про державну реєстрацію: дата _____ № _____
9. Орган державного управління _____
(код та назва органу державного управління згідно зі СПОДУ)
10. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ головного підприємства _____
11. Повне найменування головного підприємства _____

Керівник, його реквізити			Статус (монополіст, стратег)*	Включені до переліку стратегів		Включені до переліку монополістів		Статус щодо приватизації*	Порушення, зупинення, припинення справи про банкрутство*	Номер та дата справи про банкрутство		Процедура банкрутства*	Зміна стану підприємства (ліквідація, реструктуризація)	Кількість філій, відділень, представництв та інших відокремлених підрозділів	Розмір державної частки**	
прізвище, ім'я, по батькові	посада	телефон		дата	номер	дата	номер			дата	номер				%**	тис. грн.**
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28

Усього юридичних осіб: _____,

у тому числі суб'єктів господарювання: _____,

за якими внесено форми фінансової, статистичної звітності, станом на _____,

форма № 1 «Баланс» _____ (кількість);

форма № 2 «Звіт про фінансові результати» _____ (кількість);

форма № 1-Б термінова _____ (кількість);

форма № 1-ПВ _____ (кількість);

форма № 1-підприємництво _____ (кількість);

та фінансові плани: _____ (кількість).

_____ (посада керівника суб'єкта управління)

_____ (підпис)

_____ (прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до структури даних Єдиного реєстру об'єктів державної власності, затвердженої наказом Фонду державного майна України, Державного комітету статистики України від 23.03.05 № 623/79, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 04.05.05 за № 465/10745.

** Тільки для господарських організацій, щодо яких здійснюються корпоративні права держави.

49

Додаток 4
до зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності

Відомості про юридичні особи (балансоутримувачів), що не належать до сфери управління суб'єкта управління, але на балансі яких є державне майно, що перебуває в управлінні суб'єкта управління, станом на _____

Форма № 1-реєстр(і)

_____ (найменування організації – складача відомостей)

1. № пор. _____
2. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ _____
3. Повне найменування _____
4. Місцезнаходження _____
5. Код місцезнаходження згідно з КОАТУУ _____
6. Організаційно-правова форма господарювання _____

_____ (код та назва організаційно-правової форми господарювання згідно з КОПФГ)

7. Основний вид економічної діяльності _____
(код та назва основного виду економічної діяльності згідно з КВЕД)
8. Дані про державну реєстрацію: дата _____ № _____

9. Орган державного управління _____

(код та назва органу державного управління згідно зі СПОДУ)

10. Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ головного підприємства _____

11. Повне найменування головного підприємства _____

Керівник, його реквізити			Статус (монополіст, стратег)*	Включені до переліку стратегів		Включені до переліку монополістів		Статус щодо приватизації*	Порушення, зупинення, припинення справи про банкрутство*	Номер та дата справи про банкрутство		Процедура банкрутства*	Зміна стану підприємства (ліквідація, реструктуризація)	Кількість філій, відділень, представництв та інших відокремлених підрозділів	Розмір державної частки**	
прізвище, ім'я, по батькові	посада	телефон		дата	номер	дата	номер			дата	номер				%**	тис. грн.**
12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28

Усього юридичних осіб: _____,

у тому числі суб'єктів господарювання: _____,

за якими внесено форми фінансової, статистичної звітності, станом на _____,

форма № 1 «Баланс» _____ (кількість);

форма № 2 «Звіт про фінансові результати» _____ (кількість);

форма № 1-Б термінова _____ (кількість);

форма № 1-ПВ _____ (кількість);

форма № 1-підприємництво _____ (кількість);

та фінансові плани: _____ (кількість).

(посада керівника суб'єкта управління)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до структури даних Єдиного реєстру об'єктів державної власності, затвердженої наказом Фонду державного майна України, Державного комітету статистики України від 23.03.05 № 623/79, зареєстрованим у Міністерстві юстиції України 04.05.05 за № 465/10745.

** Тільки для господарських організацій, щодо яких здійснюються корпоративні права держави.

50

Додаток 5
до зведеного акта інвентаризації об'єктів державної власності

**Інформація щодо державного майна
(нерухомого майна державних підприємств, їх об'єднань, установ та організацій,
належність яких до сфери управління суб'єкта управління підтверджена)
станом на _____**

Форма № 2у(д)

(найменування організації – складача відомостей)

Кількість балансоутримувачів державного майна, за якими подано відомості про державне майно, які включають:

№ пор.	Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ та повне найменування	Кількість структурних компонентів	Майно на дату інвентаризації, у тому числі частин майна**				
			усього		у тому числі		
			кількість	залишкова вартість, тис. грн.	кількість	залишкова вартість, тис. грн.	
Усього							

Крім того, кількість юридичних осіб, на балансі яких відсутнє державне майно, _____

(посада керівника суб'єкта управління)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до Класифікатора державного майна.

** Об'єкт обліковується як частина майна.

**Інформація щодо державного майна
(державного майна, що не увійшло до статутних капіталів господарських організацій)
станом на _____**

Форма № 2у(к)

(найменування організації – складача відомостей)

Кількість балансоутримувачів державного майна, за якими подано відомості про державне майно, які включають:

№ пор.	Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ та повне найменування	Кількість структурних компонентів	Майно на дату інвентаризації, у тому числі частин майна**			
			усього		у тому числі код та назва майна*	
			кількість	залишкова вартість, тис. грн.	кількість	залишкова вартість, тис. грн.
Усього						

Крім того, кількість юридичних осіб, на балансі яких відсутнє державне майно, _____

(посада керівника суб'єкта управління)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до Класифікатора державного майна.

** Об'єкт обліковується як частина майна.

**Інформація щодо державного майна
(нерухомого державного майна цілісних майнових комплексів державних підприємств, організацій та їх структурних підрозділів, що передані в оренду)
станом на _____**

Форма № 2у(цмк)

51

(найменування організації – складача відомостей)

Кількість балансоутримувачів державного майна, за якими подано відомості про державне майно, які включають:

№ пор.	Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ та повне найменування	Кількість структурних компонентів	Майно на дату інвентаризації / у тому числі частин майна**			
			усього		у тому числі код та назва майна*	
			кількість	залишкова вартість, тис. грн.	кількість	залишкова вартість, тис. грн.
Усього						

Крім того, кількість юридичних осіб, на балансі яких відсутнє державне майно, _____

(посада керівника суб'єкта управління)

(підпис)

(прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до Класифікатора державного майна.

** Об'єкт обліковується як частина майна.

**Інформація щодо державного майна
(державного майна, яке перебуває на балансі інших юридичних осіб,
що не належать до сфери управління суб'єкта управління)
станом на _____**

Форма № 2у(і)

(найменування організації – складача відомостей)

Кількість балансоутримувачів державного майна, за якими подано відомості про державне майно, які включають:

№ з/п	Ідентифікаційний код за ЄДРПОУ та повне найменування	Кількість структурних компонентів	Майно на дату інвентаризації, у тому числі частин майна**				
			усього		у тому числі код та назва майна*		
			кількість	залишкова вартість, тис. грн.	кількість	залишкова вартість, тис. грн.	
	Усього						

Крім того, кількість юридичних осіб, на балансі яких відсутнє державне майно _____

_____ (посада керівника суб'єкта управління)

_____ (підпис)

_____ (прізвище та ініціали)

* Визначається відповідно до Класифікатора державного майна.

** Об'єкт обліковується як частина майна.

**ФОНД ДЕРЖАВНОГО МАЙНА УКРАЇНИ
НАКАЗ**

від 25 січня 2012 р. № 120

Щодо звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки майна, земельних ділянок та об'єктів аукціону

З метою реалізації пп. 3.2 та 4.5 Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності, затвердженого наказом Фонду державного майна України (ФДМУ) від 29.08.11 № 1270* та зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 19.09.11 за № 1096/19834, НАКАЗУЮ:

1. Затвердити Показники звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки майна щодо окремих груп об'єктів оцінки в центральному апараті ФДМУ з урахуванням індексу інфляції, що склався в 2011 році (у розмірі 104,6 %) (додаток 1).

2. Затвердити Показники звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки майна щодо окремих груп об'єктів у регіональних відділеннях ФДМУ з урахуванням індексу інфляції, що склався в 2011 році (у розмірі 104,6 %) (додаток 2).

3. Затвердити Показники звичайної ціни послуг на виконання послуг з експертної грошової оцінки земельних ділянок, на яких розташовані об'єкти приватизації, у регіональних відділеннях ФДМУ з урахуванням індексу інфляції, що склався у 2011 році (у розмірі 104,6 %) (додаток 3).

4. Затвердити Показники звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки об'єктів аукціону в централь-

ному апараті ФДМУ з урахуванням індексу інфляції, що склався в 2011 році (у розмірі 104,6 %) (додаток 4).

5. Затвердити Показники звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки об'єктів аукціону в регіональних відділеннях ФДМУ з урахуванням індексу інфляції, що склався в 2011 році (у розмірі 104,6 %) (додаток 5).

6. У зв'язку з відсутністю даних щодо вартості виконання послуг з експертної грошової оцінки земельних ділянок центральному апарату ФДМУ керуватися відповідними показниками звичайної ціни послуг, визначеними в додатку 3 (для м. Києва).

7. Регіональним відділенням ФДМУ керуватися звичайними цінами послуг на виконання послуг з оцінки майна (зокрема об'єктів аукціону), визначеними в додатках 1 та 4, у разі відсутності даних відповідно в додатках 2 та 5.

8. У разі якщо витрати на проведення оцінки об'єкта аукціону визначаються з урахуванням стандартизованої оцінки об'єкта приватизації, показник звичайної ціни послуг об'єкта аукціону дорівнює відповідному показнику звичайної ціни послуг, розрахованому для експертної грошової оцінки земельної ділянки, на якій розташований такий об'єкт.

9. Якщо під час проведення конкурсу з відбору суб'єктів оціночної діяльності конкурсна комісія, яка

* Державний інформаційний бюлетень про приватизацію, 2011, № 11, с. 42 – 50. – Прим. ред.

утворена в центральному апараті ФДМУ, регіональному відділенні ФДМУ, з'ясує, що вартість послуг з експертної грошової оцінки земельних ділянок, незалежної оцінки майна (зокрема об'єктів аукціону) дорівнює або перевищує 100 тис. грн. (відповідно до показників, зазначених у цьому наказі), матеріали вищезазначеного конкурсу мають передаватися до тендерного комітету для здійснення закупівлі послуг з оцінки майна та експертної грошової оцінки земельних ділянок відповідно до Закону України «Про здійснення державних закупівель» (зі змінами).

10. У текстах договорів на проведення послуг з оцінки майна (зокрема об'єктів аукціону) та експертної грошової оцінки земельних ділянок, що укладаються центральним апаратом ФДМУ, регіональними відділеннями ФДМУ із суб'єктами оціночної діяльності, за-

значати, що при визначенні вартості виконання послуг враховується індекс інфляції.

11. Вважати таким, що втратив чинність наказ ФДМУ від 18.07.11 № 1074.

12. Управлінню з питань оціночної діяльності забезпечити інформування громадськості, регіональних відділень ФДМУ щодо змісту цього наказу шляхом опублікування його в «Державному інформаційному бюлетені про приватизацію», додатку до «Державного інформаційного бюлетеня про приватизацію» – газеті «Відомості приватизації» та на веб-сторінці ФДМУ в Інтернеті.

13. Контроль за виконанням цього наказу покласти на директора Департаменту координації розробки та виконання програмних документів, оцінки та розпорядження об'єктами державної власності.

Голова Фонду О. РЯБЧЕНКО

Додаток 1
до наказу ФДМУ від 25.01.12 № 120

**ПОКАЗНИКИ
звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки майна щодо окремих
груп об'єктів оцінки в центральному апараті ФДМУ**

№ пор.	Групи об'єктів оцінки	Звичайна ціна, тис. грн.
1	Об'єкти нерухомого майна	
	1 об'єкт	3,096
	від 2 до 10 об'єктів	7,008
	більше 10 об'єктів	13,77
2	Цілісні майнові комплекси, переоцінка необоротних активів	
	кількість необоротних активів до 5 тис. одиниць	10,48
	кількість необоротних активів від 5 до 10 тис. одиниць	24,47
	кількість необоротних активів від 10 до 20 тис. одиниць	57,11
	кількість необоротних активів від 20 до 40 тис. одиниць	97,98
3	Пакети акцій, внески до статутних капіталів товариств, оцінка машин, обладнання, колісних транспортних засобів тощо	
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів до 100 тис. грн.	8,065
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів від 100 до 500 тис. грн.	8,51
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів від 500 до 1000 тис. грн.	10,13
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів від 1 000 до 5 000 тис. грн.	11,13
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів від 5 000 до 20 000 тис. грн.	16,53
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів від 20 000 до 100 000 тис. грн.	42,37
	балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів від 100 000 до 700 000 тис. грн.	67,31
балансова залишкова вартість основних засобів, незавершеного будівництва, довгострокових фінансових інвестицій, необоротних активів більше 700 000 тис. грн.	126,45	
4	Літальні апарати (за одиницю)	10,2
5	Судноплавні засоби (за одиницю)	3,66
6	Колісні транспортні засоби (за одиницю)	
	вантажні транспортні засоби	0,254
	легкові транспортні засоби, автобуси	0,205
	сільськогосподарська техніка та спеціальна техніка, причепи, напівпричепи	0,154

ПОКАЗНИКИ
звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки майна
щодо окремих груп об'єктів у регіональних відділеннях ФДМУ

№ пор.	Групи об'єктів оцінки	Звичайна ціна, тис. грн.						РВ ФДМУ по м. Києву
		РВ ФДМУ по Чернігівській, Сумській, Київській, Житомирській, Рівненській та Волинській областях	РВ ФДМУ по Львівській, Закарпатській, Чернівецькій та Івано-Франківській областях	РВ ФДМУ по Вінницькій, Тернопільській та Хмельницькій областях	РВ ФДМУ по Дніпропетровській, Запорізькій, Кіровоградській, Полтавській та Черкаській областях	РВ ФДМУ по Донецькій, Луганській та Харківській областях	РВ ФДМУ по Миколаївській, Одеській, Херсонській областях, в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі, Фонді майна АРК	
1	1 об'єкт нерухомого майна	1,299	1,125	1,042	1,201	1,59	1,759	2,08
2	Цілісні майнові комплекси (до 5 000 необоротних активів)	2,897	3,883	2,011	5,0	8,567	5,568	7,699

ПОКАЗНИКИ
звичайної ціни послуг на виконання послуг з експертної грошової оцінки земельних ділянок,
на яких розташовані об'єкти приватизації, у регіональних відділеннях ФДМУ

№ пор.	Групи об'єктів оцінки	Звичайна ціна, тис. грн.						РВ ФДМУ по м. Києву
		РВ ФДМУ по Чернігівській, Сумській, Київській, Житомирській, Рівненській та Волинській областях	РВ ФДМУ по Львівській, Закарпатській, Чернівецькій та Івано-Франківській областях	РВ ФДМУ по Вінницькій, Тернопільській та Хмельницькій областях	РВ ФДМУ по Дніпропетровській, Запорізькій, Кіровоградській, Полтавській та Черкаській областях	РВ ФДМУ по Донецькій, Луганській та Харківській областях	РВ ФДМУ по Миколаївській, Одеській, Херсонській областях, в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі, Фонді майна АРК	
1	Площа земельної ділянки (до 10 000 м ² (1га)	3,36	3,36	1,91	3,11	4,57	4,57	5,4
2	Площа земельної ділянки (більше 10 000 м ² (1га)	12,16	12,16	7,69	11,24	12,8	12,8	15,14

ПОКАЗНИКИ
звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки об'єктів аукціону
в центральному апараті ФДМУ

№ пор.	Групи об'єктів оцінки	Звичайна ціна, тис. грн.
1	Об'єкти нерухомого майна, розташовані на земельній ділянці площею до 10 000 м ² (1га)	
	1 об'єкт	8,48
	від 2 до 10 об'єктів	12,41
	більш як 10 об'єктів	19,15
2	Об'єкти нерухомого майна, розташовані на земельній ділянці площею більш як 10 000 м ² (1га)	
	1 об'єкт	18,23
	від 2 до 10 об'єктів	22,15
	більш як 10 об'єктів	28,89

№ пор.	Групи об'єктів оцінки	Звичайна ціна, тис. грн.
3	Цілісні майнові комплекси, розташовані на земельній ділянці площею до 10 000 м ² (1га)	
	кількість необоротних активів до 5 тис. одиниць	15,86
	кількість необоротних активів від 5 до 10 тис. одиниць	29,85
	кількість необоротних активів від 10 до 20 тис. одиниць	62,5
	кількість необоротних активів від 20 до 40 тис. одиниць	103,37
	кількість необоротних активів більш як 40 тис. одиниць	188,53
4	Цілісні майнові комплекси, розташовані на земельній ділянці площею більш як 10 000 м ² (1га)	
	кількість необоротних активів до 5 тис. одиниць	25,61
	кількість необоротних активів від 5 до 10 тис. одиниць	39,6
	кількість необоротних активів від 10 до 20 тис. одиниць	72,25
	кількість необоротних активів від 20 до 40 тис. одиниць	113,11
	кількість необоротних активів більш як 40 тис. одиниць	198,28

Додаток 5
до наказу ФДМУ від 25.01.12 № 120

**ПОКАЗНИКИ
звичайної ціни послуг на виконання послуг з оцінки об'єктів аукціону
в регіональних відділеннях ФДМУ**

№ пор.	Групи об'єктів оцінки	Звичайна ціна, тис. грн.						
		РВ ФДМУ по Чернігівській, Сумській, Київській, Житомирській, Рівненській та Волинській областях	РВ ФДМУ по Львівській, Закарпатській, Чернівецькій та Івано-Франківській областях	РВ ФДМУ по Вінницькій, Тернопільській та Хмельницькій областях	РВ ФДМУ по Дніпропетровській, Запорізькій, Кіровоградській, Полтавській та Черкаській областях	РВ ФДМУ по Донецькій, Луганській та Харківській областях	РВ ФДМУ по Миколаївській, Одеській, Херсонській областях, в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі, Фонді майна АРК	РВ ФДМУ по м. Києву
1	1 об'єкт нерухомого майна, розташований на земельній ділянці площею до 10 000 м ² (1 га)	4,661	4,488	2,96	4,304	6,17	6,338	7,473
2	1 об'єкт нерухомого майна, розташований на земельній ділянці площею більш як 10 000 м ² (1 га)	13,466	13,292	8,736	12,435	14,39	14,561	17,22
3	Цілісні майнові комплекси (до 5 000 необоротних активів), розташовані на земельній ділянці площею до 10 000 м ² (1га)	6,259	7,245	3,935	8,101	13,146	10,146	13,09
4	Цілісні майнові комплекси (до 5 000 необоротних активів), розташовані на земельній ділянці площею більш як 10 000 м ² (1га)	15,06	16,047	9,706	16,232	21,37	18,37	22,837

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Деякі питання утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення такого аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади

від 28 вересня 2011 р. № 1001

Київ

Відповідно до частини третьої статті 26 Бюджетного кодексу України Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Затвердити Порядок утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення такого аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, що додається.

2. Міністрам, керівникам інших центральних органів виконавчої влади з 1 січня 2012 року:

1) утворити та забезпечити функціонування структурних підрозділів внутрішнього аудиту в межах граничної чисельності працівників міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, їх територіальних органів, реорганізувавши контрольно-ревізійні підрозділи;

2) забезпечити проведення внутрішнього аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, відповідно до Порядку, затвердженого цією постановою;

3) забезпечити організаційну і функціональну незалежність структурних підрозділів внутрішнього аудиту;

4) вжити заходів до запобігання неправомірному втручання третіх осіб у планування і проведення внутрішнього аудиту та підготовку звіту про його результати.

3. Міністерствам, іншим центральним органам виконавчої влади:

1) привести до 1 січня 2012 р. у відповідність з цією постановою:

структуру міністерств, інших центральних органів виконавчої влади;

власні нормативно-правові акти;

2) поінформувати до 1 березня 2012 р. Міністерство фінансів та Державну фінансову інспекцію про стан виконання цієї постанови.

4. Державній фінансовій інспекції надавати роз'яснення щодо застосування Порядку, затвердженого цією постановою.

5. Рекомендувати органам місцевого самоврядування утворити з 1 січня 2012 р. структурні підрозділи внутрішнього аудиту.

6. Визнати такою, що втратила чинність, постанову Кабінету Міністрів України від 6 січня 2010 р. № 2 «Про проведення внутрішньої контрольно-ревізійної роботи в системі центрального органу виконавчої влади» (Офіційний вісник України, 2010 р., № 1, ст. 20).

7. Ця постанова набирає чинності з дня опублікування*, крім пункту 6 цієї постанови, який набирає чинності з 1 січня 2012 року.

* Опубліковано в газеті «Урядовий кур'єр» від 8 листопада 2011 р. № 207. – Прим. ред.

Прем'єр-міністр України М. АЗАРОВ

✓ Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 28 листопада 2011 р. № 1198-р схвалено Концепцію реформування системи підвищення кваліфікації державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад (далі – Концепція), яка розроблена з метою проведення до 2014 року цілісної та системної реформи у сфері підвищення кваліфікації державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад.

Становлення демократичної, правової, соціальної держави, розвиток громадянського та інформаційного суспільства, європейська інтеграція України, проведення політичної, адміністративної та економічних реформ вимагають, щоб компетентність, професіоналізм і лідерство відігравали провідну роль у діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

Метою Концепції є визначення шляхів і способів забезпечення підвищення професійної компетентності державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад шляхом створення належних умов для їх безперервного навчання в навчальних закла-

дах системи підвищення кваліфікації, шляхом стажування, а також самостійного навчання з урахуванням кращої світової практики та вітчизняних традицій.

Основними завданнями Концепції є розроблення механізму підвищення рівня професійної компетентності державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад для ефективного здійснення покладених на них повноважень; нормативно-правової бази з питань підвищення кваліфікації державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад.

Реалізація Концепції сприятиме створенню умов для правового, економічного та організаційного забезпечення розвитку системи підвищення кваліфікації, визначенню шляхів створення безперервної ефективної системи підвищення кваліфікації, що забезпечить розвиток професійної компетентності державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування та депутатів місцевих рад, підвищення результативності їх роботи, відкритість і прозорість діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування.

ПОРЯДОК

утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення такого аудиту в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади

1. Цей Порядок визначає механізм утворення структурних підрозділів внутрішнього аудиту та проведення в міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади (далі – центральні органи виконавчої влади), їх територіальних органах та бюджетних установах, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади (далі – бюджетні установи) такого аудиту.

Дія цього Порядку поширюється на Раду міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київську та Севастопольську міські держадміністрації.

2. Об'єктом внутрішнього аудиту є діяльність центрального органу виконавчої влади, його територіальних органів та бюджетних установ в повному обсязі або з окремих питань (на окремих етапах) та заходи, що здійснюються його керівником для забезпечення ефективного функціонування системи внутрішнього контролю (дотримання принципів законності та ефективного використання бюджетних коштів, досягнення результатів відповідно до встановленої мети, виконання завдань, планів і дотримання вимог щодо діяльності центрального органу виконавчої влади, його територіальних органів та бюджетних установ, а також підприємств, установ та організацій, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади).

3. У центральному органі виконавчої влади для проведення внутрішнього аудиту утворюється як самостійний підрозділ – структурний підрозділ внутрішнього аудиту (далі – підрозділ).

За рішенням керівника центрального органу виконавчої влади підрозділи утворюються в його територіальних органах та бюджетних установах в межах штатної чисельності їх працівників.

Чисельність відповідних підрозділів визначається з урахуванням:

наявності (відсутності) у центральному органі виконавчої влади територіальних органів, а також підприємств, установ та організацій, які належать до сфери управління міністерств, інших центральних органів виконавчої влади;

кількості та обсягів фінансування бюджетних програм, які виконуються розпорядниками бюджетних коштів відповідно до покладених на них функцій;

кількості адміністративних послуг, надання яких пов'язане з виконанням центральним органом виконавчої влади, його територіальними органами та бюджетними установами функцій і завдань;

кількості контролюючо-наглядових функцій.

У разі неможливості утворення підрозділу призначається посадова особа, на яку покладаються повноваження щодо проведення внутрішнього аудиту.

4. Основним завданням підрозділу є надання керівникові центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи об'єктивних і незалежних висновків та рекомендацій щодо:

функціонування системи внутрішнього контролю та її удосконалення;

удосконалення системи управління;

запобігання фактам незаконного, неефективного та нерезультативного використання бюджетних коштів;

запобігання виникненню помилок чи інших недоліків у діяльності центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи.

5. Підрозділ відповідно до покладених на нього завдань:

1) проводить оцінку:

ефективності функціонування системи внутрішнього контролю;

ступеня виконання і досягнення цілей, визначених у стратегічних та річних планах;

ефективності планування і виконання бюджетних програм та результатів їх виконання;

якості надання адміністративних послуг та виконання контролюючо-наглядових функцій, завдань, визначених актами законодавства;

стану збереження активів та інформації;

стану управління державним майном;

правильності ведення бухгалтерського обліку та достовірності фінансової і бюджетної звітності;

ризиків, які негативно впливають на виконання функцій і завдань центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи;

2) проводить за дорученням керівника центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи аналіз проектів наказів та інших документів, пов'язаних з використанням бюджетних коштів, для забезпечення їх цільового та ефективного використання;

3) планує, організовує та проводить внутрішні аудити, документує їх результати, готує аудиторські звіти, висновки та рекомендації, а також проводить моніторинг врахування рекомендацій;

4) взаємодіє з іншими структурними підрозділами центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи, іншими державними органами, підприємствами, їх об'єднаннями, установами та організаціями з питань проведення внутрішнього аудиту;

5) подає керівникові центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи аудиторські звіти і рекомендації для прийняття ним відповідних управлінських рішень;

6) звітує про результати діяльності відповідно до вимог цього Порядку та стандартів внутрішнього аудиту;

7) виконує інші функції відповідно до його компетенції.

6. Внутрішній аудит проводиться згідно з планами, що формуються підрозділом та затверджуються керівником центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи

після погодження з відповідними органами Держфінінспекції.

Керівник центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи для своєчасного реагування на проблеми, що виникають під час виконання покладених законодавством на такий орган завдань, може прийняти рішення про проведення позапланового внутрішнього аудиту.

Керівник центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи приймає рішення про проведення планового та позапланового внутрішнього аудиту, що оформляється розпорядчим актом.

7. Строк проведення внутрішнього аудиту не повинен перевищувати 45 робочих днів.

8. Внутрішній аудит проводиться відповідно до стандартів, затверджених Мінфіном.

9. Керівник підрозділу призначається на посаду і звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи.

На посаду керівника підрозділу призначається особа, яка має економічну або юридичну вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста та стаж роботи на керівних посадах на державній службі за фахом не менш як п'ять років.

Зарахування до кадрового резерву кандидатури на посаду керівника підрозділу здійснюється керівником центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи відповідно до законодавства.

Керівник підрозділу підпорядковується і звітує безпосередньо керівнику центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи, може входити до складу колегії такого органу (інших дорадчих органів).

10. Керівник підрозділу забезпечує:

1) планування, організацію та проведення на належному рівні внутрішнього аудиту;

2) подання керівникові центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи аудиторських звітів;

3) підготовку та своєчасне подання звіту про результати діяльності підрозділу або зведеного звіту про результати діяльності підрозділу відповідно до вимог цього Порядку та стандартів внутрішнього аудиту;

4) проведення моніторингу виконання (врахування) рекомендацій за результатами проведення внутрішнього аудиту;

5) здійснення заходів щодо усунення виявлених Держфінінспекцією порушень і недоліків, установлених за результатами оцінки якості внутрішнього аудиту.

Керівник підрозділу центрального органу виконавчої влади координує діяльність підрозділів територіального органу та бюджетної установи, а також надає пропозиції щодо забезпечення належної якості проведення внутрішнього аудиту такими підрозділами.

11. Працівники підрозділу призначаються на посаду та звільняються з посади в установленому законодавством порядку.

Працівники підрозділу повинні мати економічну або юридичну вищу освіту за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста, стаж роботи на державній службі за фахом не менш як три роки.

12. Працівники підрозділу мають право:

1) на повний та безперешкодний доступ до документів, інформації та баз даних, які стосуються ауди-

торських завдань, включаючи інформацію з обмеженим доступом, що надається в установленому законодавством порядку;

2) проводити анкетування, опитування та інтерв'ювання працівників центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи за їх згодою, готувати запити до юридичних осіб з метою отримання необхідної інформації для проведення внутрішнього аудиту;

3) ініціювати перед керівником центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи залучення експерта для забезпечення виконання аудиторського завдання;

4) визначати цілі, обсяг, методи аудиту і ресурси, які необхідні для виконання кожного аудиторського завдання;

5) проводити за рішенням керівника центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи позапланові внутрішні аудити.

13. Працівники підрозділу зобов'язані:

1) дотримуватися вимог стандартів внутрішнього аудиту та інших нормативно-правових актів з відповідних питань;

2) не розголошувати інформацію, яка стала їм відома під час виконання покладених на підрозділ завдань, крім випадків, передбачених законодавством;

3) невідкладно інформувати керівника центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи про ознаки шахрайства, корупційних діянь або нецільового використання бюджетних коштів, марнотратства, зловживання службовим становищем та інших порушень фінансово-бюджетної дисципліни, які призвели до втрат чи збитків, з наданням рекомендацій щодо вжиття необхідних заходів;

4) уникати та не допускати виникнення конфлікту інтересів відповідно до закону.

14. У разі виникнення обставин, які перешкоджають проведенню працівниками або керівником підрозділу внутрішнього аудиту їх обов'язків, втручання у їх діяльність посадових або інших осіб центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи, працівники підрозділу або керівник підрозділу письмово інформують про це Держфінінспекцію для дослідження нею зазначених обставин та здійснення заходів відповідно до законодавства.

15. Керівник центрального органу виконавчої влади, його територіального органу та бюджетної установи для проведення на належному рівні внутрішнього аудиту забезпечує:

1) надання підрозділу повного та безперешкодного доступу до документів, інформації та баз даних, які стосуються проведення внутрішнього аудиту;

2) комплектування підрозділу з урахуванням вимог, установлених цим Порядком, добір кадрів відповідної кваліфікації з високими діловими, професійними та моральними якостями, систематичне підвищення їх кваліфікації та навчання;

3) створення належних умов для проведення внутрішнього аудиту шляхом затвердження планів та підписання звітів, надання достатнього строку для проведення внутрішнього аудиту, своєчасного розгляду аудиторських звітів і рекомендацій;

4) вжиття відповідних заходів реагування за результатами проведення внутрішніх аудитів;

5) здійснення заходів щодо усунення виявлених Держфінінспекцією порушень і недоліків, установле-

них за результатами оцінки якості внутрішнього аудиту.

16. Звіт про результати діяльності підрозділу у центральному органі виконавчої влади або зведений звіт про результати діяльності підрозділів в центральному органі виконавчої влади, його територіальному органі та бюджетній установі у разі його створення подається керівником центрального органу виконавчої влади Держфінінспекції двічі на рік (до 20 січня та до 20 липня).

Керівник територіального органу та бюджетної установи забезпечує подання звіту про результати діяльності підрозділу керівникові центрального органу виконавчої влади в установлений ним строк.

Датою подання звіту або зведеного звіту вважається дата його реєстрації в Держфінінспекції.

17. У разі надходження звернення від Держфінінспекції центральний орган виконавчої влади подає протягом 10 робочих днів інформацію про результати внутрішнього аудиту та інші відомості, що стосуються його проведення.

18. Органи Держфінінспекції здійснюють контроль за станом внутрішнього аудиту шляхом оцінки якості внутрішнього аудиту центрального органу виконав-

чої влади, його територіального органу та бюджетної установи не частіше ніж один раз на рік. Зазначена оцінка якості проводиться у формі дослідження.

Предметом оцінки якості внутрішнього аудиту є планування, організація та проведення такого аудиту, моніторинг виконання рекомендацій за результатами його проведення, дотримання посадовими особами підрозділів вимог стандартів внутрішнього аудиту та інших нормативно-правових актів з відповідних питань.

Органи Держфінінспекції надсилають центральному органу виконавчої влади, його територіальному органу та бюджетній установі письмове повідомлення про проведення оцінки якості внутрішнього аудиту за 10 днів до її початку.

Тривалість оцінки якості внутрішнього аудиту не повинна перевищувати 30 робочих днів. Продовження строку проведення зазначеної оцінки якості можливе за рішенням керівника Держфінінспекції або його заступника на строк, що не перевищує 15 робочих днів.

Держфінінспекція надає керівникові центрального органу виконавчої влади за результатами оцінки якості внутрішнього аудиту рекомендації щодо його удосконалення та усунення недоліків.

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Про затвердження Порядку здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади

від 20 жовтня 2011 р. № 1074

Київ

Відповідно до частини дев'ятої статті 5 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» Кабінет Міністрів України ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Затвердити Порядок здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, що додається.

2. Визнати такими, що втратили чинність: постанову Кабінету Міністрів України від 8 лютого 1996 р. № 170 «Про порядок діяльності комісії для лік-

відації міністерства, іншого центрального органу державної виконавчої влади» (ЗП України, 1996 р., № 6, ст. 205);

пункт 1 змін, що вносяться до постанов Кабінету Міністрів України, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 18 травня 2005 р. № 371 (Офіційний вісник України, 2005 р., № 20, ст. 1080).

Прем'єр-міністр України М. АЗАРОВ

ЗАТВЕРДЖЕНО
постановою Кабінету Міністрів України
від 20 жовтня 2011 р. № 1074

ПОРЯДОК

здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади

1. Цей Порядок визначає механізм здійснення заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією міністерств, інших центральних органів виконавчої влади (далі – органи виконавчої влади) та їх територіальних органів.

Дія цього Порядку поширюється на центральні органи виконавчої влади із спеціальним статусом та їх те-

риторіальні органи, крім випадків, коли Конституцією та законами України, актами Президента України визначені інші особливості порядку їх утворення, реорганізації або ліквідації.

2. Органи виконавчої влади утворюються, реорганізуються або ліквіднуються Президентом України за поданням Прем'єр-міністра України.

3. Пропозиція щодо утворення, реорганізації або ліквідації органу виконавчої влади вноситься Прем'єр-міністрові України членом Кабінету Міністрів України з урахуванням пріоритетів діяльності Кабінету Міністрів України, необхідності забезпечення здійснення повноважень органів виконавчої влади і недопущення дублювання їх повноважень та містить:

у разі утворення органу виконавчої влади – обґрунтування щодо основних завдань та функцій такого органу, відповідні фінансово-економічні розрахунки з визначенням джерел покриття витрат, пов'язаних з його функціонуванням;

у разі реорганізації органу виконавчої влади – обґрунтування щодо неможливості або недоцільності виконання відповідних завдань та функцій таким органом, визначення шляху реорганізації (злиття, приєднання, поділ, перетворення), а також відповідні фінансово-економічні розрахунки;

у разі ліквідації органу виконавчої влади – обґрунтування щодо доцільності відмови держави від виконання завдань та функцій такого органу або передачі їх іншим органам виконавчої влади.

4. Орган виконавчої влади утворюється шляхом утворення нового органу виконавчої влади або в результаті реорганізації (злиття, поділу, перетворення) одного чи кількох органів виконавчої влади.

5. Орган виконавчої влади припиняється шляхом реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) або ліквідації.

6. Права та обов'язки органів виконавчої влади переходять:

у разі злиття органів виконавчої влади – до органу виконавчої влади, утвореного внаслідок такого злиття;

у разі приєднання одного або кількох органів виконавчої влади до іншого органу виконавчої влади – до органу виконавчої влади, до якого приєднано один або кілька органів виконавчої влади;

у разі поділу органу виконавчої влади – до органів виконавчої влади, утворених внаслідок такого поділу;

у разі перетворення органу виконавчої влади – до утвореного органу виконавчої влади;

у разі ліквідації органу виконавчої влади і передачі його завдань та функцій іншим органам виконавчої влади – до органів виконавчої влади, визначених відповідним актом Президента України.

7. Майнові права та обов'язки органів виконавчої влади у разі їх злиття, приєднання або перетворення переходять правонаступникові на підставі передавального акта, а у разі їх поділу – згідно з розподільчим балансом.

У разі ліквідації органу виконавчої влади складається ліквідаційний баланс.

8. Внаслідок реорганізації (злиття, приєднання, поділу, перетворення) органів виконавчої влади припиняється той орган виконавчої влади, майнові права та обов'язки якого переходять його правонаступникам.

Перейменування органу виконавчої влади не призводить до його реорганізації.

9. Орган виконавчої влади, питання діяльності якого прямо чи опосередковано врегульовані Конституцією України, може бути реорганізований без зміни його найменування та призначення.

10. Забезпечення здійснення заходів, пов'язаних з провадженням діяльності утвореним органом виконавчої влади, покладається на його керівника.

11. Керівник утвореного органу виконавчої влади забезпечує здійснення заходів, пов'язаних з:

1) державною реєстрацією такого органу;

2) підготовкою:

проекту положення про зазначений орган; пропозицій щодо встановлення граничної чисельності працівників такого органу;

3) затвердженням відповідно до закону структури та штатного розпису апарату даного органу і кошторису;

4) вирішенням інших питань відповідно до законодавства.

12. Орган виконавчої влади, утворений в результаті реорганізації, здійснює повноваження та виконує функції у визначених Президентом України сферах компетенції з дня набрання чинності актом Кабінету Міністрів України щодо можливості забезпечення здійснення таким органом повноважень та виконання функцій органу виконавчої влади, що припиняється.

Орган виконавчої влади, щодо якого набрав чинності акт Президента України про його припинення, продовжує здійснювати повноваження та виконувати функції з формування і реалізації державної політики у визначеній Президентом України сфері до набрання чинності актом Кабінету Міністрів України щодо можливості забезпечення здійснення утвореним органом виконавчої влади його повноважень та виконання функцій.

13. Акт Кабінету Міністрів України про можливість забезпечення здійснення утвореним органом виконавчої влади повноважень та виконання функцій органу виконавчої влади, що припиняється, видається після здійснення заходів, пов'язаних з державною реєстрацією утвореного органу виконавчої влади як юридичної особи публічного права, затвердженням положення про нього, структури та штатного розпису його апарату, кошторису та заповненням 30 відсотків вакансій.

14. Право підписувати документи щодо здійснення повноважень та виконання функцій з формування і реалізації державної політики у визначеній Президентом України сфері до дня набрання чинності актом Кабінету Міністрів України, зазначеним у пункті 13 цього Порядку, має керівник органу виконавчої влади, що припиняється (у разі його звільнення – заступник такого керівника), а після зазначеного дня – керівник утвореного органу виконавчої влади або органу виконавчої влади, до якого перейшли права та обов'язки органу виконавчої влади, що припиняється.

У разі звільнення Президентом України керівника органу виконавчої влади, що припиняється, та його заступників право підписувати такі документи надається керівникові утвореного органу виконавчої влади або органу виконавчої влади, до якого перейшли права та обов'язки органу виконавчої влади, що припиняється.

15. У разі припинення органу виконавчої влади Кабінет Міністрів України утворює відповідну комісію, затверджує її голову та визначає строк проведення реорганізації або ліквідації.

Головою комісії з припинення органу виконавчої влади затверджується керівник або заступник керівника органу виконавчої влади, що припиняється.

У разі звільнення Президентом України керівника органу виконавчої влади, що припиняється, та його заступників головою комісії з припинення органу виконавчої влади затверджується керівник утвореного органу виконавчої влади або органу виконавчої влади, до якого перейшли права та обов'язки органу виконавчої влади, що припиняється, або його заступник.

Рішення Кабінету Міністрів України про утворення зазначеної комісії надсилається Секретаріатом Кабі-

нету Міністрів України органів виконавчої влади, що припиняється, Мінфін, Мінекономрозвитку, ДПС, Казначейству, Укрдержархіву та іншим заінтересованим центральним органам виконавчої влади.

16. Голова комісії з припинення органу виконавчої влади затверджує в триденний строк її персональний склад, до якого обов'язково входять працівники юридичної, кадрової, бухгалтерської служб органу виконавчої влади, що припиняється, представники Мінфін, Мінекономрозвитку, ДПС, Казначейства, Укрдержархіву та інших заінтересованих центральних органів виконавчої влади, а також у разі потреби посадові особи утвореного органу виконавчої влади.

17. У разі функціонування в органі виконавчої влади територіальних органів:

міністр, керівник іншого центрального органу виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України, у десятиденний строк з дня набрання чинності актом Президента України про припинення органу виконавчої влади вносить Кабінетові Міністрів України подання про реорганізацію або ліквідацію територіальних органів із статусом юридичної особи публічного права (далі – територіальні органи);

міністр, керівник центрального органу виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідного міністра, керівник іншого центрального органу виконавчої влади у десятиденний строк з дня набрання чинності актом Президента України про припинення відповідного органу виконавчої влади приймає в установленому порядку за погодженням з Кабінетом Міністрів України (а керівник центрального органу виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідного міністра, також за погодженням з таким міністром) рішення про реорганізацію або ліквідацію територіальних органів, які не мають статусу юридичної особи.

Голова комісії з припинення органу виконавчої влади після прийняття Кабінетом Міністрів України рішення про припинення територіальних органів утворює відповідні комісії, затверджує їх голів та визначає строк проведення реорганізації або ліквідації.

Головою комісії з припинення територіального органу призначається керівник або заступник керівника такого органу, який затверджує її персональний склад.

18. До комісії з припинення органу виконавчої влади або територіального органу (далі – комісія) з моменту затвердження її персонального складу переходять повноваження щодо управління справами у частині забезпечення здійснення заходів, пов'язаних з реорганізацією або ліквідацією відповідно органу виконавчої влади або територіального органу.

19. Право підписувати документи щодо припинення органу виконавчої влади або територіального органу надається голові комісії з моменту його затвердження до дня внесення запису про державну реєстрацію припинення органу виконавчої влади або територіального органу до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців.

Для здійснення своїх повноважень голова комісії видає накази, використовуючи бланки органу виконавчої влади або територіального органу, що припиняється.

20. Комісія:

1) публікує у спеціалізованому друкованому засобі масової інформації повідомлення про припинення

органу виконавчої влади або територіального органу та строк заявлення вимог його кредитором, що становить не менш як два місяці з моменту такої публікації;

2) складає перелік підприємств, установ та організацій, які належать до сфери управління органу виконавчої влади, що припиняється, звертається у разі відсутності правонаступника до Кабінету Міністрів України щодо необхідності визначення суб'єкта управління зазначеними підприємствами, установами та організаціями;

3) здійснює заходи, пов'язані з:

виявленням кредиторів та задоволенням відповідно до законодавства їх вимог;

одержанням дебіторської заборгованості;

закриттям рахунків в органах Казначейства та переведенням залишків коштів правонаступникові або до державного бюджету в установленому законодавством порядку;

4) здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

21. Голова комісії:

1) затверджує у семиденний строк після утворення комісії план заходів, пов'язаних з реорганізацією або ліквідацією органу виконавчої влади або територіального органу, та кошторис витрат, пов'язаних з роботою комісії;

2) утворює комісію з інвентаризації майна органу виконавчої влади або територіального органу;

3) визначає у разі потреби з числа членів комісії уповноваженого представника, який представляє на підставі його доручення комісію у відповідних підприємствах, установах та організаціях;

4) забезпечує дотримання порядку звільнення працівників, зокрема тих, що є членами комісії, у тому числі письмово попереджає їх не пізніше ніж за два місяці до звільнення, повідомляє державну службу зайнятості про звільнення працівників із зазначенням їх чисельності, звільняє працівників і забезпечує своєчасний розрахунок з ними під час звільнення, видає відповідні накази та підписує необхідні документи;

5) подає державному реєстраторові в установленому законодавством порядку документи, необхідні для внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців запису про прийняття Президентом України або Кабінетом Міністрів України рішення про припинення органу виконавчої влади або територіального органу;

6) звертається до органу державної податкової служби та органу Пенсійного фонду України з метою одержання відповідно довідки про відсутність заборгованості із сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) та довідки про відсутність заборгованості;

7) затверджує передавальний акт чи розподільчий або ліквідаційний баланс;

8) подає державному реєстраторові документи, необхідні для державної реєстрації припинення органу виконавчої влади або територіального органу;

9) забезпечує в установленому законодавством порядку на підставі виписки з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців про проведення державної реєстрації припинення органу виконавчої влади або територіального органу знищення печаток і штампів такого органу;

10) передає виписку з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців про проведення державної реєстрації припинення органу виконавчої влади або територіального органу та документацію такого органу його правонаступникові, а

у разі його відсутності – державній архівній установі в установленому Мін'юстом порядку;

11) надсилає розподільчий баланс чи передавальний акт правонаступникові органу виконавчої влади або територіального органу.

Повноваження, зазначені в підпунктах 5, 6, 8 – 10 цього пункту, можуть здійснюватися уповноваженим представником на підставі доручення голови комісії.

Голова комісії з припинення органу виконавчої влади інформує за погодженням з керівником органу виконавчої влади, до якого перейшли права та обов'язки органу виконавчої влади, що припиняється, Кабінет Міністрів України та Адміністрацію Президента України про проведення державної реєстрації припинення органу виконавчої влади.

22. Комісія з інвентаризації майна органу виконавчої влади або територіального органу:

1) проводить інвентаризацію фінансових зобов'язань такого органу, його основних засобів, матеріальних цінностей (меблів, засобів зв'язку, технічного устаткування), бланків суворої звітності, коштів на рахунках в органах Казначейства, виявляє невикористані матеріальні цінності, перевіряє вартість матеріальних цінностей, що обліковуються на його балансі, суми дебіторської та кредиторської заборгованості, товарно-матеріальні цінності, які застаріли або частково втратили свої споживчі властивості;

2) складає за результатами інвентаризації відповідні акти із зазначенням найменування наявних цінностей та їх кількості;

3) вносить голові комісії пропозиції щодо необхідності вирішення питання стосовно передачі товарно-

матеріальних цінностей правонаступникові органу виконавчої влади або територіального органу, а у разі його відсутності – суб'єктові, визначеному Кабінетом Міністрів України, відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 21 вересня 1998 р. № 1482 «Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності» (Офіційний вісник України, 1998 р., № 38, ст. 1405);

4) здійснює інші повноваження відповідно до законодавства.

23. Передавальний акт чи розподільчий або ліквідаційний баланс складається комісією після закінчення строку пред'явлення вимог кредиторами та задоволення або відхилення таких вимог, підписується членом комісії – бухгалтером та затверджується головою комісії. Розподільчий баланс або передавальний акт повинен містити положення про правонаступництво щодо всіх фінансових зобов'язань органу виконавчої влади або територіального органу, що припиняється, всіх його кредиторів та боржників, у тому числі зобов'язання, які оспоруються сторонами.

24. Під час провадження діяльності комісія користується рахунками в органах Казначейства, печаткою, бланками органу виконавчої влади або територіального органу, що припиняється.

25. Комісія утримується за рахунок і в межах коштів, передбачених на утримання органу виконавчої влади або територіального органу, що припиняється.

26. Фінансування заходів, пов'язаних з утворенням, реорганізацією або ліквідацією органів виконавчої влади або територіальних органів, здійснюється в межах коштів, передбачених на їх утримання законом про Державний бюджет України на відповідний рік.

Контроль проходження державної служби

62

ПОРЯДОК проведення щорічної оцінки виконання державними службовцями державних органів приватизації покладених на них обов'язків і завдань*

Цей порядок визначає правові та організаційні заходи проведення оцінки виконання державними службовцями своїх обов'язків і завдань під час щорічного підбиття підсумків, що здійснюється відповідно до Положення про проведення атестації державних службовців, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 2000 року № 1922, зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 25 грудня 2002 року № 1979.

1. Загальні положення

1.1. Метою щорічної оцінки виконання державними службовцями покладених на них обов'язків і завдань (далі – щорічна оцінка) під час підбиття підсумків виконання ними своїх обов'язків є здійснення регулярного контролю за проходженням державної служби та професійними досягненнями державних службовців шляхом перевірки якості їх діяльності відповідно до посадових інструкцій.

1.2. Щорічна оцінка проводиться з метою поліпшення добору й розстановки кадрів, розвитку ініціативи і творчої активності державних службовців, визначення їхнього потенціалу, потреб у підвищенні кваліфікації

та особистому розвитку; планування кар'єри, вдосконалення процесу планування та організації діяльності як державного службовця, так і державного органу в цілому, виявлення організаційних проблем та оперативного реагування на них, аналізу виконання посадових інструкцій.

1.3. Щорічна оцінка проводиться в період між атестаціями безпосередніми керівниками (керівниками структурних підрозділів) у січні – лютому за підсумками минулого року.

1.4. Строки проведення щорічної оцінки визначаються і затверджуються наказом з особового складу.

1.5. Щорічна оцінка у разі відсутності безпосереднього керівника (хвороба, довготривале відрадження тощо) або у разі якщо безпосередній керівник працює неповний звітний рік, проводиться заступником керівника структурного підрозділу, а в разі відсутності такої посади – керівником вищого рівня.

1.6. Щорічному оцінюванню не підлягають:

вагітні жінки;
державні службовці, які були призначені на посаду (прийняті на державну службу, зайняли більш високу посаду) або перейшли до іншого структурного підрозділу у звітному періоді.

* Затверджено наказом ФДМУ з особового складу від 23.01.12 № 55к.

Державні службовці, які внаслідок організаційних змін (утворення нового підрозділу на базі ліквідованого, реорганізації, злиття, приєднання, поділу тощо) обіймають посади менше ніж один рік, підлягають щорічному оцінюванню за умови, що їхні посадові обов'язки суттєво не змінилися.

1.7. Щорічна оцінка має здійснюватися в атмосфері довіри і справедливості, на засадах законності, прозорості, гласності, об'єктивності, неупередженості, рівноправності.

2. Організація і проведення щорічної оцінки

2.1. Відповідно до Типового положення про кадрову службу органу виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 2 серпня 1996 року № 912 (зі змінами і доповненнями), організаційне забезпечення проведення щорічної оцінки покладається на кадрові служби.

2.2. До початку проведення оцінювання кадрові служби центрального апарату, регіональних відділень Фонду державного майна України (далі – Фонд) та їх представництв мають ознайомити всіх державних службовців із Порядком проведення щорічної оцінки, а також забезпечити їх формою бланка щорічної оцінки виконання державним службовцем посадових обов'язків і завдань (далі – форма бланка щорічної оцінки). Зазначена форма може бути доведена до відома державних службовців у паперовому або електронному вигляді.

Щорічна оцінка проводиться до 20 лютого наступного за звітним періодом року.

2.3. Процедура проведення щорічної оцінки складається з таких етапів:

підготовчий етап – включає аналіз безпосереднім керівником та державним службовцем виконання завдань та обов'язків, визначених у посадових інструкціях, положеннях про структурні підрозділи, наданих окремих дорученнях у звітний період, встановлюється дата проведення співбесіди з безпосереднім керівником;

етап оцінювання – оцінювання здійснюється державним службовцем через самооцінювання та оцінювання безпосереднім керівником, результати якого заносяться до форми бланка щорічної оцінки.

Самооцінка забезпечує активну, конструктивну участь державного службовця в процедурі щорічної оцінки. Державний службовець має висловити свою точку зору, визначити проблемні питання, а також встановити для себе конкретну мету в удосконаленні професіональних якостей.

Безпосередній керівник у тижневий строк оцінює виконання державним службовцем посадової інструкції, окремих доручень, завдань, перевіряє своєчасність, якість, результативність їх виконання, з'ясовує причини продовження термінів виконання завдань тощо. Оцінювання має бути обгрунтованим, спиратися на конкретні приклади з відображенням позитивних показників роботи державного службовця, рівня його знань, умінь, професійних та ділових якостей, недоліків у роботі, а також шляхів їх подолання. За результатами оцінювання і самооцінювання керівником виставляється підсумкова оцінка.

Підсумкова оцінка враховує самооцінку, оцінку безпосереднім керівником виконання державним службовцем посадових обов'язків, визначених у посадових інструкціях (положеннях про структурні підрозділи), та окремих доручень керівника і може бути:

низькою – державний службовець повинен поліпшити свою роботу, щоб уникнути постійного втручання керівника для корекції результату його роботи;

задовільною – державний службовець досяг певних результатів, володіє певним обсягом навичок, необхідних для виконання посадових обов'язків, і повинен спрямовувати свою діяльність на ті складові, які змушують керівника вносити корективи в результати роботи;

доброю – державний службовець досяг результатів володіння навичками й умінь, унеможливив необхідне втручання керівника в результати роботи, спря-

Посада державного службовця, виконання завдань і обов'язків якого оцінюється	Ким проводиться оцінка	Ким проводиться оцінка у разі відсутності (хвороба, довготривале відрадження, відпустка) безпосереднього керівника або в разі якщо керівник працює неповний звітний рік
Спеціаліст, спеціаліст II категорії, спеціаліст I категорії, провідний спеціаліст, головний спеціаліст, консультант, радник Голови, помічник заступника Голови	Начальник відділу	Заступник начальника відділу, а в разі відсутності такої посади – начальник управління
Заступник начальника відділу, начальник відділу, завідувач сектору	Начальник управління	Заступник начальника управління, директор департаменту, заступник Голови Фонду за напрямом діяльності
Заступник начальника управління, начальник управління	Директор департаменту, заступник Голови Фонду за напрямом діяльності	Заступник директора департаменту або заступник Голови Фонду відповідно до тимчасової взаємозамінності між керівниками Фонду
Директор департаменту	Заступник Голови Фонду за напрямом діяльності	Заступник Голови Фонду відповідно до тимчасової взаємозамінності між керівниками Фонду
Заступники керівників та керівники структурних підрозділів, підпорядкованих Голові Фонду	Голова Фонду	Перший заступник Голови Фонду
Спеціаліст, спеціаліст II категорії, спеціаліст I категорії, провідний спеціаліст, головний спеціаліст регіонального відділення	Начальник відділу	Заступник начальника відділу, а в разі відсутності такої посади – заступник начальника регіонального відділення
Заступник начальника відділу, начальник відділу регіонального відділення	Начальник регіонального відділення	Заступник начальника регіонального відділення
Заступник начальника та начальник регіонального відділення	Голова Фонду	Перший заступник Голови Фонду

мував зусилля на запровадження інноваційного стилю пошуку рішень;

високою – державний службовець перевищив очікувані результати, виявив ґрунтовні знання і навички, застосував інноваційний стиль виконання своїх обов'язків і доручень.

Заповнену форму бланка щорічної оцінки безпосередній керівник у тижневий строк передає державному службовцю для ознайомлення;

етап співбесіди – співбесіда проводиться безпосереднім керівником з державним службовцем для обговорення результатів оцінки роботи державного службовця за минулий рік та досягнення домовленостей на наступний рік щодо виконання завдань, визначення необхідності підвищення кваліфікації. Коментарі безпосереднього керівника щодо результатів роботи повинні враховувати самооцінку державного службовця. Обговорення повинно бути неформальним і мати рекомендаційний та роз'яснювальний характер. Підбиття підсумків виконання державним службовцем обов'язків та завдань доцільно завершувати на позитивній і конструктивній ноті. Співбесіда має закінчуватися підписанням безпосереднім керівником і державним службовцем форми бланка щорічної оцінки;

етап затвердження керівником вищого рівня результатів щорічної оцінки – здійснюється після ознайомлення з результатами оцінювання. Керівник вищого рівня при цьому може висловити свої зауваження та пропозиції, а також провести у разі необхідності відповідні співбесіди;

заключний етап – включає перевірку повноти заповнення затвердженої форми бланка щорічної оцінки, яка передається відповідно до кадрових служб регіональних відділень, їх представництв і відділу управлін-

ня персоналом центрального апарату та проходження державної служби Фонду до 20 лютого наступного за звітним періодом року. Кадрові служби долучають форми бланка до особової справи державного службовця, аналізують та узагальнюють результати щорічної оцінки, готують проекти відповідних рішень з питань кадрового менеджменту. Указані висновки враховуються при складанні річних планів роботи з кадрами, визначенні щорічної та перспективної потреби в кадрах, формуванні державного замовлення на підготовку, перепідготовку і підвищення кваліфікації державних службовців, плануванні їх кар'єри.

3. Результати щорічної оцінки

Результати щорічної оцінки враховуються під час атестації державних службовців, розгляду питань просування по службі, присвоєння чергового рангу, встановлення передбачених законодавством грошових винагород, надбавок, премій або у разі змін їх розміру, формування кадрового резерву та розгляду інших питань проходження державної служби.

4. Оскарження державними службовцями результатів щорічної оцінки

4.1. У разі незгоди з оцінкою, отриманою від безпосереднього керівника, державний службовець у десятиденний строк звертається із заявою до керівника вищого рівня, висловивши зауваження та обґрунтувавши їх. Якщо державний службовець залишився невдоволений рішенням керівників, він може оскаржити ці рішення керівнику вищого рівня (заступнику Голови Фонду, якому підпорядкований структурний підрозділ, у регіональних відділеннях – начальнику регіонального відділення) у такий же строк. Рішення керівника вищого рівня є ухвальним.

Колектив Регіонального відділення Фонду державного майна України по Черкаській області сердечно вітає свого начальника

ГОРБЕНКО Наталію Арсентіївну

з Днем народження!

Завдяки Вашому професійному підходу, відданості справі та життєвій мудрості вирішення повсякденних робочих питань набуває рис далекоглядного, перспективного, соціально-економічного розвитку.

Саме Ваше вміння приділяти значну увагу деталям кожної ситуації незалежно від важливості питання та пропонувати кілька конструктивних варіантів її вирішення дає змогу успішно, згуртовано працювати нашому колективу. Ваше прагнення до вдосконалення сприяє стабільній діяльності Регіонального відділення ФДМУ по Черкаській області.

Зичимо Вам високих досягнень у повсякденній праці, професійного успіху та натхнення. Бажаємо міцного здоров'я, злагоди, родинного затишку, любові та розуміння рідних.

Нехай здійснюються всі Ваші мрії, задуми і сподівання, а віра, надія та любов завжди будуть Вашими вірними супутниками!

Щиро дякуємо Вам за мудре керівництво, доброзичливість та людяність.

